

Giới thiệu Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dura Cả Đời

"Ta nguyện phé bỏ Ma tịch, đánh đổ tu vị, không đầu thai luân hồi, cũng không trọng sinh đoạt mệnh; Chỉ mong từ đây Quân Huyền Lăng ta vĩnh viễn biến mất khỏi Tam giới, thân thể tiêu tán trong trời đất, bản mệnh ấn ký ngủ sâu trong u minh, muôn đời không cần gặp lại những con người này nữa!"

Ngày ấy, giữa ranh giới sinh tử, ta đã lập mình ước với trời đất; những mong biến mất khỏi Tam giới, dùng cái chết của mình kết thúc tất thảy hận thù, cho Tiên - Ma không còn khác biệt, cho oán niệm từ đó mà tiêu tan...

Đáng tiếc, trời không hiểu lòng người, ước mong gì đó, vẫn mãi chỉ là ước vọng mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dura Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

Ta cùng với Thiên Đế đương nhiệm là hai huynh muội, con ruột của Mẫu Thần thượng cổ, gánh trên vai trách nhiệm bảo vệ tứ hải bát hoang. Có điều, khụ, chỉ có một mình huynh ấy gánh, ta không gánh.

Đó không phải lỗi tại ta!

Từ ngày Phụ Thần cùng Mẫu Thần vũ hoá, Diệp Trầm Uyên ngồi lên vương vị cao nhất Thiên giới, ta liền chủ động xin chia sẻ công việc, không ngờ huynh ấy lại nổi trận lôi đình với ta:

"Ta có thể bảo vệ muội một đời an ổn, muội không cần phải động tay vào việc gì hết, trời có sập ta cũng đỡ cho muội!"

Thiên giới có mười tám tầng, nếu sập thật, ngay cả Phụ Thần cũng chưa chắc đỡ nổi. Ta bĩu môi, nhưng vẫn chiều theo lời huynh ấy mà an nhàn lười biếng suốt mười mấy vạn năm.

Khắp tứ hải bát hoang đều ca ngợi Thiên Đế cùng Trầm Hoà để cơ huynh muội tình thâm; Thiên Đế đối với vị muội muội này che chở cưng chiều dung túng hết mực, chỉ hận không thể mang cất vào trong tim.

Ta thực phiền muộn.

Cưng chiều muội muội là bổn phận của người làm huynh trưởng, ta không có ý kiến, Trầm Uyên càng không có ý kiến, vậy mà đám Thiên phi của huynh ấy lại có ý kiến. Ngày nào bọn họ cũng có thể đủ mười hai canh giờ đến quấy nhiễu giấc ngủ của bản đế cơ, nói ta mê hoặc quân vương, mưu đồ loạn luân...

Ta mặc kệ bọn họ muốn nói thế nào thì nói, lại tự vấn lòng mình, bản đế cơ thực sự quá rộng lượng.

Có điều Liên Hà tiên tỷ thân cận nhất của ta lại không học được đức tính tốt đẹp này, muội ấy mỗi lần nghe đến những lời này đều không nể nang gì, trực tiếp dùng quạt Chi Bích quạt văng bọn họ ra khỏi Thần Sơ cung.

Kì thực nếu ta nói với Trầm Uyên, các nàng tuyệt đối sẽ không thể bén mảng tới gần ta nửa bước. Thế nhưng ta vẫn ngại Trầm Uyên sẽ xử lí quá nặng tay, các nàng quá nửa là lành ít dữ nhiều...

Bản đế cơ lại tự vấn, ta quả thực quá mềm lòng.

Thế nhưng dung túng mấy vạn năm, cuối cùng cũng xảy ra chuyện.

Hôm ấy vừa qua giờ Ngọ, đoàn Thiên phi kia lại hùng hổ kéo đến phòng ngủ của ta. Đêm qua ta có hơi cao hứng nên uống chút rượu, kết quả là đầu đau như búa bổ, vừa thấy các nàng lại thêm triệu chứng đầu vàng mắt hoa. Ta đỡ trán nói với Liên Hà: "Hôm nay ta cảm thấy không được khoẻ, muội thay ta tiễn các vị Thiên phi về một chút..."

Liên Hà thấy ta chủ động đuổi người, nhất thời cao hứng, Chi Bích trong tay vung lên, đem đám người xui xẻo kia ném ra tận ngoài Nam Thiên Môn.

Ta lại an tâm đi ngủ, đến hôm sau mới biết là đã xảy ra chuyện lớn.

Không ngờ trong đám Thiên phi hôm ấy có một vị đang mang thai, bị quạt một cái, kết quả là sảy thai.

Bọn họ có cơ làm âm ỉ trước mặt Trầm Uyên, đòi ta và Liên Hà lên Tru Tiên đài.

Kim Loan điện ta đã đến nhiều lần, nhưng lần này là với tư cách người bị hạch hỏi. Trầm Uyên ngồi trên cao nhìn ta, trằm trặc không nói.

Tổ Tổ là Thiên phi vừa sảy thai, hiện đang yếu ớt dựa vào người Trầm Uyên, nước mắt ngấn dài kể lể: "Bọn thiếp chỉ thấy đề cơ quá tịch mịch, muốn cùng người trò chuyện giải sầu, thế nhưng người lại bảo Liên Hà dùng quạt Chi Bích hất văng bọn thiếp..."

"Đề cơ người thân phận cao quý, bọn thiếp chỉ có thể oan ức một phen... nhưng tiểu điện hạ...tiểu điện hạ thật đáng thương..." vừa dứt lời đã oà lên khóc rất khoa trương. Đám Thiên phi còn lại cũng kéo khăn chấm nước mắt lia lịa, mếu máo phụ hoạ rất nhịp nhàng.

Bọn họ đã hận ta nghiêng răng nghiêng lợi suốt mấy vạn năm, gặp được có hội này còn không đập đầu cảm tạ thiên ý đến mấy trăm lần?

"Vây các nàng muốn ta xử lí nàng ấy thế nào?" Trầm Uyên đột nhiên cất tiếng, lông mày có xu hướng nhướng lên một chút.

"Đương nhiên phải đem đề cơ lên Tru Tiên đài sau đó đẩy xuống hạ giới!" Tổ Tổ cười lạnh đồng ý nói.

Ta nhạt nhẽo cười một tiếng.

Mỗi khi Trầm Uyên tính toán cái gì đều có thói quen nhướng lông mày. Hôm nay xem ra có người phải hy sinh thật rồi.

Quả nhiên Trầm Uyên đứng dậy, hất văng Tổ Tổ đang nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, chậm rãi nói: "Ti Mệnh đâu?"

Một nam tử mặc áo xanh lam, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy nét cười từ bên trái ta bước ra, hô: "Có tiểu thần!"

"Đem Thiên phi Tổ Tổ lên Tru Tiên đài, sau đó ném xuống hạ giới tự sinh tự diệt!"

Đám Thiên phi kia, bao gồm cả Tổ Tổ hoảng sợ quỳ sụp xuống, nức nở: "Quân thượng, người làm vậy là vì sao?"

Trầm Uyên ngồi trở lại vị trí, duy trì bộ dạng lười nhác, không nhanh không chậm nói: "Chỉ là ta cảm thấy ta vẫn còn khoẻ mạnh, chưa cần đến Thái tử nối ngôi, nên trong lúc nhàn chán đã hạ chú cấm sinh lên người các nàng...Thế nhưng các nàng cũng biết đấy, nếu tư thông với kẻ khác, chú này cũng tự động bị phá..." khuôn mặt Tổ Tổ thoát trắng bệch. Trầm Uyên khẽ cười lạnh, hướng Tổ Tổ nói: "Ta cảm thấy ta đối với nàng không bạc, nàng đi tìm vui bên ngoài, lại còn muốn giá hoạ cho muội muội ta..."

"Ti Mệnh, Thiên phi Tổ Tổ đã thích lên Tru Tiên đài như vậy, ngươi còn không thành toàn cho nàng?"

Ti Mệnh hớn hờ liếc nhìn ta rồi cung kính nói: "Tiểu thần nhận lệnh!" vừa dứt lời, Khôn Tiên toà cũng đã tung ra, trời Tổ Tổ như cái bánh chưng.

Tất cả các Thiên phi còn lại đều chết lặng, Tổ Tổ cứ vậy bị Ti Mệnh ném xuống Tru Tiên đài.

Buổi tối hôm đó, ta đặc biệt bị Trầm Uyên tóm đến Bảo Hoa điện giáo huấn một phen.

"Muội bị ngốc sao? Bọn họ khi dễ muội lâu như vậy tại sao muội không phản kháng?"

"Chẳng phải Liên Hà đã thay muội giáo huấn bọn họ rồi sao?"

"Nếu ta không phát hiện ra, nếu không có chuyện Tổ Tổ tư thông với kẻ khác, muội định cứ như thế mà chịu đựng sao?"

Ta có chút ưỡ ỏi trả lời: "Vốn định mấy ngày nữa đến chỗ Ti Mệnh nhờ hẩn viết cho cái mệnh cách tốt tốt một chút, muội muốn đi lịch kiếp..."

Trầm Uyên nhướng mày qua đồng công văn cao ngút trời nhìn ta: "Muội muốn xuống phạm giới? Ta không cho phép..."

"Cũng chẳng phải chuyện to tát gì, từ bao giờ huynh lại hẹp hòi thế hả?!" Ta bĩu môi chau mày. Trầm Uyên bật cười vờn tay xoa đầu ta: "Nếu muội muốn xuống phạm giới thì cứ xuống, vài ngày ở trần gian chỉ bằng vài canh giờ ở Thiên giới, chơi chán rồi về, không cần phải đi lịch kiếp phiền phức như vậy..."

Ta lập tức tránh khỏi ma trảo của huynh ấy, nhắm mắt làm xầu: "Mọi người đều nói muội là nữ bá vương, chuyện muội muốn làm huynh cần được sao!" nói xong ta liền bắt quyết biến mất nhanh như chớp.

Ta sinh ra từ thời hồng hoang, sau này khi tam giới chia cắt, Thiên tộc thống lĩnh tứ hải bát hoang, Trầm Uyên lên ngôi Thiên đế, ta nghiễm nhiên trở thành tiểu nữ thần, được chúng tiên cung kính gọi một tiếng đề cơ. Những vị thần tiên khác đều phải lịch qua tình kiếp mới có thể mang danh hào thượng thần, còn ta quả thực chẳng biết tình kiếp là như thế nào.

Ta về hầm rượu trong Thần Sở cung chọn ra hai vò rượu hoa mai mang đến cung Nguyên Cực của Ti Mệnh. Hẩn ta đang dán mắt vào Quan Trần kính, xem rất thích thú. Ta hùng hổ dẫn hai vò rượu xuống mặt bàn bạch ngọc "rầm" một tiếng. Ti Mệnh nhất thời giật mình, suýt chút đem Quan Trần kính ném thẳng vào mặt ta.

"Cái thói quen nhìn trộm bí ối của ngươi vẫn chưa bỏ được à?" Ta phẩy tay biến ra hai chiếc chén bạch ngọc, rót một chén rượu sóng sánh màu vàng kim đưa cho Ti Mệnh, hẩn ta cười cười đón lấy uống cạn rồi mới nói: "Mọi ngày ta phải mồm mép với ngươi hết mấy canh giờ ngươi mới chịu cho ta một vò...Hôm nay lại tự động dâng đến cửa, chẳng lẽ có gì muốn nhờ vả ta chăng?"

"Vẫn là ngươi hiểu ta..."-ta không vòng vo, lập tức biến ra giấy bút đưa đến trước mặt hẩn-"Ta muốn đi lịch kiếp, ngươi mau viết cho ta một cái mệnh

cách hay ho xem nào!"

Ti Mệnh nhìn ta bằng vẻ mặt không thể tin nổi: "Lịch kiếp? Hằng ngày ngươi lười đến nỗi một bước cũng không ra khỏi Thần Sơ cung, hôm nay lại đổi tính đổi nết vậy?!"

"Cũng vì quá nhàm chán mà thôi... Trầm Hoà ta không cần làm gì cũng có thể ngồi lên ngai vị để cơ, thực có chút làm người khác không phục..." Ta vút chén, trực tiếp ôm một vò rượu lên uống ừng ực. Ti Mệnh vội cướp lại xuất xoa: "Uống rượu như ngươi thực lãng phí!"

"Thế nào? Ngươi có viết hay không? Ngươi dám không viết thì sau này đừng hòng uống rượu của ta nữa..." Bản đế cơ chống cằm nhìn Ti Mệnh bằng vẻ uy hiếp. Hắn ta ôm vò rượu thờ dài: "Ta viết ta viết, ngươi vừa lòng chưa hả? Có điều ngươi cũng biết mệnh cách là thiên cơ bất khả lộ...bất quá ngươi có yêu cầu gì đặc biệt cứ nói với ta, ta sẽ viết thêm vào hộ ngươi..."

"Ta cũng không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ là bản đế cơ không hợp diễn vai bị luy cho lắm, ngươi đừng biến ta thành cái dạng kia là được..." Ta liếc nhìn Quan Trần kính, mặt kính hiện lên cảnh một nữ tử ôm xác một nam tử khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, trông cực kỳ thảm hại. Ti Mệnh hắc hắc cười gượng hai tiếng nói: "Ta biết ngươi không thích thể loại đó...Ngươi cứ an tâm, ta uống bao nhiêu rượu ngon của ngươi, nhất định sẽ viết cho ngươi một đoạn mệnh cách oai phong lẫm liệt, lưu danh hậu thế..."

"Ta tạm tin ngươi..." Bản đế cơ vút lại một câu, sau đó thành thoi bay trở về Thần Sơ cung.

***

Thượng thần lịch kiếp là chuyện lớn, thế nên hôm sau ta đến U Minh phủ đã thấy hai hàng người nghênh đón. Diêm vương thân hình phì nhiêu khom người dẫn đường cho ta đến cầu Nại Hà trong vó vằn ánh mắt sùng bái của quần chúng. Mạnh Bà cúi rạp người dâng đến trước mặt ta một chén canh đen sì.

Canh nấu từ nước Vong Xuyên, khiến chúng nhân trước khi đầu thai sẽ quên hết tiền thế. Ta tạm thời không muốn quên đi cái gì, thế nên nhân lúc mọi người còn đang cúi đầu liền nghiêng người trút toàn bộ canh trong chén xuống dòng Vong Xuyên cuộn cuộn dưới chân. Diêm vương lại cung kính đưa ta đến giếng luân hồi, ta nhắm mắt, quả quyết nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Gặp cố nhân

Thân phận của ta ở phạm thế-Triệu Khuynh Hoà-thiên kim của tướng gia quyền hành khuynh đảo triều chính.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, chớp mắt ta đã mười chín tuổi. Trong mười chín năm này, ta bị tên phạm nhân chết băm kia bắt học đủ thứ: từ cầm kì thư họa đến nữ công gia chánh, từ tô luyện võ nghệ đến rèn giũa tâm cơ; thực còn khổ hơn năm đó bị Phụ Thần bắt học thiên lý, học kinh Phật...Ta vừa lười biếng một chút, ông ta liền dùng chổi lông gà đuôi đánh ta ba ngày ba đêm. Bản đế cơ âm thầm ghim hận, định bụng sau này ông ta chết rồi, nhất định phải dận dò Mạnh Bà mức cho ông ta nhiều canh một chút, để ông ta đầu thai thành kẻ si ngốc, một đời đau khổ thế lương.

Bỗng một ngày đẹp trời, vị phụ thân hờ kia đột nhiên tốt tính, bảo ta không cần học nữa; lại chuẩn bị cho ta một chiếc thuyền hoa, cho ta hạ thủy du ngoạn trên sông một ngày thoải thích.

Bản đế cơ có một dự cảm cực kỳ xấu.

Quả nhiên thuyền hoa của bản đế cơ vừa ra giữa dòng liền bị thùng, nước cứ thế tràn vào, đám nô tì hô to gọi nhỏ cứu mạng loạn hết một khúc sông. Bản đế cơ xem như xui xẻo, ngã nhào khỏi thuyền.

Ta vẫn luôn giác ngộ, Ti Mệnh là kẻ không đáng tin.

Thế nên trước khi hạ phạm, ta còn đặc biệt mang theo Toà Tiên Thủy, đem một thân linh lực cất giấu vào đó mới yên tâm. Lúc này ta đang động ngón tay kết một tầng tiên chương ngăn nước tràn vào mũi, đột nhiên eo bị người nào đó ôm lấy.

Người đó ôm ngang người ta, lôi ta dưới đáy nước lên. Ta vội vàng nhét Toà Tiên Thủy vào trong lòng bàn tay, dùng sức chồm trâu hai hồ cộng thêm sự giúp đỡ của người kia mới leo được lên bờ. Người kia cầm một chiếc khăn lụa chia đến trước mặt ta, lên tiếng: "Cô nương ổn cả chứ?"

Là giọng nam nhân khá dễ nghe, ta lại thuận mắt nhìn theo bàn tay sạch sẽ với những ngón tay thon dài của hắn nhìn lên, bắt gặp một khuôn mặt quen thuộc.

Ngắm nước sông trong miệng chưa kịp phun ra, ta nhất thời bị hụt khí, sặc đến mức mặt đỏ bừng. Cái khuôn mặt kia...sao lại giống dung nhan của Từ Dạ đế quân đến thế?!

Từ Dạ đế quân cũng là thượng thần viễn cổ, từng là bạn chơi cờ của Phụ Thần. Ngày Phụ Thần cùng Mẫu Thần nắm tay nhau vũ hoá, Trầm Uyên lên ngôi liền mời người về Thiên giới chiêu quân Đại Từ Minh cung, quân lý tiên tịch cùng sự diễn biến của những triều đại dưới phạm thế. Sở dĩ ta vừa nhìn liền nhận ra ngài, nguyên nhân vì từ khi ta biết binh phẩm đẹp xấu đến nay, Từ Dạ đế quân là nam thần tiên có đáng về tuần tú dễ nhìn nhất...

Từ Dạ đế quân này, cuộc đời có thể tóm gọn trong bốn chữ: vô cùng hiển hách. Ngài ấy vốn chỉ là tán tiên, có giao hảo với Phụ Thần sáng thế; mới chỉ một vạn tuổi đã mang linh lực cao cường, được Phụ Thần vô cùng nể trọng. Năm ấy Tiên Ma đại chiến ngàn năm, đế quân chính là thống soái, nắm trong tay trăm vạn thiên binh đương đầu với Ma tộc, mang lại chiến thắng rực rỡ, tiếng thơm muôn thuở lưu danh; vốn chỉ là một tán tiên phiêu bạt trong trời đất nay được tôn vinh lên phong hào đế quân, đế hiệu đầy đủ dài thườn thượt, tuyệt đối có thể dọa chết người: Thiên Cực Ly Thanh Từ Dạ đế quân.

Người trước mặt cũng đế quân trong trí nhớ của ta giống nhau như đúc, chẳng lẽ đây là chuyển thế của đế quân? Ngài cũng đang... lịch kiếp?

"Cô nương vẫn ổn chứ?" Nam tử giúp ta vỗ lưng nhuận khí, còn ân cần lau sạch nước trên mặt ta. Ta có giác ngộ rất cao với câu "nam nữ thụ thụ bất tương thân", lập tức lùi ra sau hai mét, ôm quyền khách khí nói: "Đa tạ công tử quan tâm, ta vẫn ổn. Có điều nam nữ khác biệt, công tử vẫn nên..." bốn chữ "cách xa một chút" còn chưa kịp phun ra đã nghe nam tử kia không mẫn không nhạt nói: "Ta vừa cứu cô nương, theo lý cô nương nên lấy thân báo đáp mới phải..."

Ta thân nhiên hất mặt nói: "Ồ, ta lại thường xuyên không xem trọng lý lẽ cho lắm..."

Vị công tử trước mặt bị ta chọc cho bật cười, ánh mắt nhìn ta đầy ý tứ: "Cô nương thực thú vị..."

"Quá khen..." Ta vẫn đậm phong khinh đáp lại. Lúc này tuy từng của ta được vài nam nhân vận trang phục hộ vệ có vẻ là tùy tùng của nam tử kia cứu lên, nhất tề quỳ rạp trên đất rồi rút tay. Đại a hoàn Thanh Thu còn nhanh mồm nhanh miệng mời nam tử nọ về phủ uống trà.

Thế là một đoàn người rờn rấn kéo về phủ Tướng gia.

Ta thăm si và Ti Mệnh mấy trăm lần, cái tinh tiết vợ vắn này là kiểu hán ta thích nhất. Cứ chiều theo diễn biến này, một lát nữa về phủ, còn không phải sẽ đế ta lấy thân báo đáp ơn cứu mạng của nam tử kia?!

Bản đế cơ tự cảm thấy mình là một nữ thần phóng khoáng, lấy nhau cũng được, dù sao cũng chỉ là lịch kiếp. Nhưng nếu vị công tử này thực là Từ Dạ đế quân chuyển thế thì có chút... Vẫn nên gọi Ti Mệnh đến chất vấn một phen.

Vị phụ thân hồ thấy ta ướt như chuột lột trở về liền trắng bệch mặt, lão đạo chỉ chực ngã bô chừng. Thấy nam tử theo ta về càn kinh hoàng thất sắc, lập tức khom người hô: "Thái tử giá lâm, hạ quan không thể nghênh đón từ xa, tội đáng muôn chết!"

Gi? Bản đế cơ âm thầm thở dài, Ti Mệnh ơi là Ti Mệnh, sau này trở về bản đế cơ không lột da người mới là lạ! Tinh tiết rách nát đến mức này cũng có thể viết ra sao?!

Bản đế cơ không cam tâm diễn ra bộ mặt trắng nhợt run run: "C... công tử là... Thái tử?!"

Nam tử ôn hòa mỉm cười nói: "Không ngờ cô nương lại là lệnh ái của tướng gia... Đi một vòng lớn, cuối cùng vẫn là người nhà..."

Câu này của anh ta thực có hàm ý thâm sâu.

Y phục của ta vẫn còn nhỏ nước, gió lạnh vừa thổi liền hắt xi mấy cái ầm trời. Bản đế cơ bỏ mặc "ăn nhân cứu mạng" của mình, một đường về thẳng Hàm Surong viện tắm rửa. Vừa đi qua mấy khúc, bản đế cơ vừa mặc xong quần áo đi ra khỏi phòng đã thấy Thái tử chễm chệ ngồi trong lương đình bên ngoài viện, tay cầm một cái chén hãy còn nghi ngút khói. Anh ta nghe tiếng động liền quay lại vầy vầy: "Hoạ nhi, lại đây..."

Khuôn mặt của Từ Dạ đế quân ta đã nhìn đến mấy chục vạn năm có dư, thế mà vẫn bị vẻ yêu nghiệt đó làm cho tim đập chân run. Bản đế cơ thầm niệm "sắc tức thị không, không tức thị sắc, trên đầu chữ sắc có một con dao, tốt nhất không nên đụng vào" hai lần sau đó mới hít sâu một hơi, chậm chậm đi vào trong lương đình. Thái tử vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh hán ý bảo ta ngồi xuống, sau đó đưa cái chén kia cho ta, ôn nhu nói: "Là canh gừng, mau uống kéo cảm lạnh"

Thái tử cũng đã thay quần áo khô ráo, tóc mai còn hơi ướt. Ban nãy anh ta mặc áo màu thiên thanh, bây giờ đổi thành gấm trắng phiêu phất, vốn là màu áo vạn năm bất biến của Từ Dạ đế quân. Ta có chút lơ đãng đón lấy chiếc chén, Thái tử vội nói: "Cẩn thận một..." chữ "chút" còn mắc lại trong cổ họng, ta đã uống liền hai ngụm.

Nóng chết ta mất!

Bản đế cơ ngậm một mồm canh gừng, nuốt xuống không được, nhổ ra lại có chút thất lễ, gấp đến mức mặt nhăn thành một đống. Vẻ mặt Thái tử khản trương: "Bong rồi đúng không? Mau nhổ ra, tại sao lại không cẩn thận như vậy?!"

Ta cực kỳ ngoan cố lắc đầu, mãi một lúc sau mới nuốt xuống được, cả miệng lẫn lưỡi đều tê dại. Thái tử cướp lấy chén canh, sắc mặt có chút đen, thổi đến khi nguội ngắt mới trả cho ta. Bản đế cơ lại dè dặt uống thêm hai ngụm nữa, tầm mắt chuyển qua chỗ anh ta liền ngạc nhiên: "Tại sao ta có canh gừng mà Thái tử lại không có? Thanh Thu không chuẩn bị cho ngài ư?"

"Là đặc biệt chuẩn bị cho nàng, ta ít khi cảm lạnh nên không cần uống..." Thái tử nhướng mắt, xem ra tâm trạng cực kỳ tốt. Bản đế cơ nhú mày: "Ít khi nghĩa là không phải không có, đúng chứ? Canh gừng còn rất nhiều đây này, ngài cũng uống một ít đi!", ta thô bạo kê chén canh vào môi anh ta.

Trong mắt Thái tử chợt loé lên chút ánh sáng ranh mãnh: "Nàng thực sự muốn ta uống?"

Ta cảm thấy có chút không đúng, nhưng vẫn gật đầu. Thái tử liền đón lấy chén canh gừng uống luôn một ngụm to, sau đó mới chậm rãi nói: "Chúng ta uống chung một chén, như thế có phải tính là đã hôn nhau rồi không?"

"..." Bàn đế cơ hóa đá ngay tại trận.

Tiếp sau đó Thái tử có nói gì ta cũng không nghe lọt được nửa chữ, trong đầu chỉ toàn câu "có phải đã hôn nhau rồi không" lặp lại tuần hoàn vô hạn... Thế nên đoạn đối thoại của chúng ta biến thành:

Thái tử: "(#!"+"%?\$!(\$"!+"%(\$"

Ta: "Ồ"

Thái tử: "Xem như nàng đồng ý rồi?"

Ta: "?!" Anh ta vừa nói gì???

Thái tử: "Vậy ngài mai ta đến đón nàng"

Ta:!!!

Ta còn chưa kịp hỏi lại kĩ càng thì Thái tử đã đứng dậy, phong tư vô hạn phát áo đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nguồn cơn

Buổi tối, bản đế cơ bị phụ thân hồ gọi đến thư phòng. Ông ta ý vị thâm trường nhìn ta: "Dụng ý của phụ thân chắc con đã hiểu?"

Ta âm thầm thở dài: Quả nhiên tên phạm nhân chết năm này đầu tốt bụng đến mức cho ta đi chơi, rõ ràng đã nghe ngóng tin Thái tử du ngoạn trên sông, sau đó xếp đặt tất cả, đẩy con gái mình tiếp cận anh ta. Ta không mẫn không nhạt trả lời: "Phụ thân muốn con hồng nhan hoạ thủy, làm yếu cơ mê hoặc lòng vua?"

Ông ta nghe đến hai chữ yếu cơ liền đổi sắc mặt, nhưng vẫn bình thản nói tiếp: "Nếu con hoàn thành đại nghiệp, thiên hạ sẽ là của Triệu gia ta, còn ai dám nói con hồng nhan hoạ thủy?"

Bọn họ không nói ra miệng, nhưng ai đảm bảo là trong lòng không nghĩ! Bản đế cơ cũng lười cãi lại ông ta, liền lạnh nhạt nói: "Tất cả nghe theo sự sắp xếp của phụ thân"

Ông ta hài lòng bảo ta về nghỉ ngơi.

Đêm khuya sương lạnh, thích hợp uống rượu tán gẫu, lại càng thích hợp để đánh tiểu nhân. Ta niệm quyết xuất hồn khỏi thân xác Triệu Khuynh Hoạ, lơ lửng bay lên nóc nhà. Ti Mệnh bị ta dùng Triệu Hoán chú gọi tới đang ủ dột ngồi trên đó, sau lưng còn buộc một cây chổi lông gà. Hắn vừa thấy ta liền đập đầu: "Lần này tiểu tiên sai rồi, để cơ rộng lượng đừng chấp..."

"Ồ, ngươi sai ở đâu nhỉ?" Ta giả vờ ngây thơ hỏi. Ti Mệnh càng run rẩy: "Tiểu tiên không nên viết cái mệnh cách đó dẫn dắt cho để cơ, không nên để để cơ rơi xuống nước, không nên..." hắn ta đột nhiên bí từ, mặt láo liên một lúc vẫn không thoát ra được thêm chữ nào.

Ta hừ lạnh một tiếng: "Oai phong mà ngươi nói đâu? Lưu truyền hậu thế mà ngươi hứa đâu? May sao bản đế cơ nhìn xa trông rộng, mang theo linh lực đầu thai, nếu không xem chừng bị ngươi vùi dưới đáy sông rồi!"

Ti Mệnh dường như rất không cam tâm lắm bậm: "Ngươi rõ ràng được người ta cứu lên..."

Nhắc đến cứu lên, ta liền nhớ ra chính sự, vội vàng đổi giọng ôn tồn: "Thực ra bản đế cơ là người rộng lượng...khụ...gọi ngươi tới cũng không phải để trách phạt ngươi..."

Ti Mệnh lập tức ném luôn cây chổi lông gà sang một bên, khôi phục vẻ tiêu sái thông dong: "Vậy xem ra ngươi có việc muốn hỏi? Ta đoán không nhầm, là hỏi về Thái tử Bạch Dạ?"

Ta nhướn mày tỏ ý ngươi đúng rồi. Ti Mệnh cười hắc hắc hai tiếng: "Xem như ngươi tỉnh mắt, đã nhận ra Thái tử Bạch Dạ chính là Từ Dạ đế quân chuyển thế..."-ngừng một chút hắn lại nói-"Đế quân đang lịch qua kiếp nạn "cầu mà chẳng được", một trong ba kiếp khổ của nhà Phật..."

Ngươi cố tình để ta và ông ta ở cùng một chỗ?" Ta có chút mù mờ.

Ti Mệnh cười bất đắc dĩ: "Ta còn không hiểu ngươi? Ngươi xưa nay làm chuyện gì cũng tùy hứng, thượng thần mang theo kị ức và linh lực đi lịch kiếp là chuyện nghịch thiên. Ta để ngươi bên cạnh để quân là để mệnh cách của đế quân kiểm chế mệnh cách của ngươi, tránh ngươi gây ra chuyện tày trời..."

"Ti Mệnh, ta bắt đầu có chút sợ ngươi rồi đó..."

Về cơ bản mệnh cách là thiên cơ bất khả lộ, nhưng chỉ bất khả lộ với chính người ứng vào mệnh cách đó. Ta vừa hứa tặng cho Ti Mệnh mười vò rượu hoa mai thượng hạng, hẳn ta liền đem mệnh cách của Từ Dạ để quân nói ra bằng sạch.

Đế quân đời này đầu thai vào vương thất nhà họ Bạch, là con trưởng của hoàng hậu, nghiễm nhiên ngồi lên ngôi Đông cung thái tử, cuộc đời một mảnh tươi đẹp. Không ngờ năm hai mươi tuổi Bạch Dạ tương ngộ với nữ tử nhà tướng gia, từ đó rơi vào lưới tình triền miên không dứt. Thế nhưng tướng gia đương triều là kẻ có dã tâm lớn, nhằm nhe ngôi báu, lừa linh tạo phản. Cuộc tương ngộ đẹp đẽ kia cũng chỉ là một vở kịch nực cười, Thái tử Bạch Dạ chẳng hề hay biết người mình yêu là gián điệp cho tướng gia sắp xếp ở bên cạnh; một lòng yêu thương nàng ta, cuối cùng lại bị chính người mình yêu một kiếm giết chết. Bạch Dạ vốn đã có thể ngồi lên ngai vàng, thế nhưng cuối cùng vẫn không có được thiên hạ.

Ta đem tình tiết vở kịch dớ dẩn của Ti Mệnh ngẫm lại một lượt, cảm thấy bản thân nào phải đang đi lịch kiếp, rõ ràng Ti Mệnh ngang nhiên dùng ta làm kiếp số cho Từ Dạ để quân!

Ti Mệnh phe phẩy chiếc quạt rách của hắn ta, chậm rãi nói: "Còn ngươi nữa, không nghĩ đến chuyện dùng thân phạm trần thi pháp sẽ bị cản trở thế nào. Trầm Uyên bị chọc cho tức chết, lúc ngươi trở lại chắc chắn không thể tránh khỏi giáo huấn đâu..."

Hắn rõ ràng đang cười nhạo trên nỗi đau của người khác!

Thù cũ lại thêm hận mới, ta triệu hồi Toà Tiền Thủy, linh lực ngưng tụ trên đầu ngón tay, gằn giọng: "Ta cũng muốn biết bị cản trở sẽ như thế nào, chi bằng để ta đánh chết ngươi xem sao!!!"

Ti Mệnh kinh hoàng thất sắc, lập tức cướp đường bỏ chạy.

***

Thông thường việc đánh thức ta vào mỗi buổi sáng đều do Thanh Thu đảm nhiệm. Bản đế cơ cực kỳ ham ngủ, mỗi ngày nàng ta đều phải náo loạn bên tai gần nửa canh giờ mới kéo được ta ra khỏi chăn êm đệm ấm. Cơ mà hôm nay lại có chút khác lạ.

Bản đế cơ bị nhìn chằm chằm đến mức hoảng sợ tỉnh dậy.

Ta kì thực không phải người câu nệ tiểu tiết, nhưng cái đó không bao gồm việc quần áo xộc xệch, đầu bù tóc rối xuất hiện trước mặt một vị thượng thần đang lịch kiếp. Thái tử kẻ ghê tởm ngồi cạnh giường ta, thân nhiên hỏi một câu: "Nàng tỉnh rồi sao?"

Rõ ràng đây là địa bàn của bản đế cơ, thế mà đế quân còn có khí thế chủ nhân hơn cả ta. Bản đế cơ có thể thua về vẻ bề ngoài, nhưng tuyệt đối không thể thua về khí thế, bèn làm ra vẻ thân nhiên hơn cả anh ta, nói: "Đây là khuê phòng nữ nhân, Thái tử xuất hiện ở đây có chút không hợp lẽ?"

Anh ta làm ra vẻ bất đắc dĩ nói: "Không còn cách nào khác, nàng ngủ quá ngon, không nỡ đánh thức nên đành ngồi chờ thôi..."

Ta không còn gì để nói, quả quyết mặc kệ đế quân, mắt hướng ra cửa gọi Thanh Thu vào chải đầu rửa mặt. Thái tử từ ghế cạnh giường chuyển sang ghế bàn trà, tiếp tục chống cằm nhe nhón nhìn bản đế cơ. Ta bị nhìn đến mức bụng trướng mắt đau, không kìm được hỏi: "Thái tử chẳng lẽ rảnh rỗi đến mức chạy đến đây chỉ để nhìn tiểu nữ thôi sao?"

"Đương nhiên ta không đến chỉ để nhìn nàng..."-Thái tử nheo mắt lười nhác-"Trời cũng sắp trưa rồi, tốt nhất nàng nên chuẩn bị nhanh một chút, nếu không kịp đi về trong ngày thì chi có nước ngủ trên thuyền thôi..."

Bản đế cơ suyết chút ụp mặt vào chậu nước.

Bây giờ ta mới biết hôm qua Thái tử nói gì.

Chẳng qua là sắp vào kì nghỉ hè của hoàng thất, lão hoàng đế lại đột nhiên nghĩ ra ý tưởng kì dị, muốn cải trang vi hành đến làng chài ven sông Cừ Phù ngoại ô kinh thành, thể nghiệm cuộc sống đói no của dân chúng. Thái tử nhận được sự uỷ thác của hoàng đế, tiến hành chuẩn bị lộ trình đường thủy, nhưng vừa ra khỏi cửa xui xẻo thế nào lại vớt được bản đế cơ... Thái tử phỉ phàm cả nửa ngày trời, đành dời cuộc khảo sát qua hôm nay, nhân tiện tóm bản đế cơ đi cùng với lí do cực kỳ hoa mỹ là: "Khuê nữ nhà thừa dung mạo tính tình hiền hòa khá ái, vừa nhìn đã thích, có thể cùng nàng du ngoạn là phúc của tại hạ..." kiểu kiểu vậy...

Ta chỉ có thể ngửa mặt than trời.

Phụ thân hờ của ta lại vui mừng ra mặt, bản đế cơ còn chưa kịp mở miệng từ chối đã bị ông ta ném lên thuyền của Thái tử.

Thuyền hoa chậm chậm rời bến, ta hoàn toàn không còn đường thoái thác, đành ngậm ngùi trở thành bạn đồng hành bất đắc dĩ của Thái tử. Cái vị Thái tử này, năm nay tuổi đời vừa tròn hai mươi đã nổi danh như cồn khắp cả đất nước. Xưa nay trong ấn tượng của ta, cái dạng người vừa sinh ra đã ngậm

thìa vàng(*) lớn lên khẳng định sẽ thành kẻ vô tích sự, đần độn, ngu ngốc, suốt ngày chỉ biết hưởng thụ. Nhưng Thái tử lại khác: tuy là cháu đích tôn của Thái hậu, con trưởng của Hoàng đế, con trai độc nhất của Hoàng hậu, là đứa trẻ đầu tiên sinh ra trong hoàng thất, được chăm bẵm kỹ càng nhất; Nhưng kim hoàng đế vốn cưng chiều đứa con này nhất, vào lúc người ta mới đầy tháng đã vui vẻ viết chiếu thư sắc phong làm Đông cung Thái tử, trao cho thực quyền, dưới một người trên vạn người. Nhưng Thái tử hoàn toàn không bị chiều chuộng sinh hư: cảm kỳ thi họa ngài ấy đều giỏi, thư tịch sách vở học hành không chê vào đâu được. Hơn nữa Thái tử còn có khí độ hơn người, ngọc thụ lâm phong, lam nhan họa thủy...khụ, không đúng...phải là mất phượng mảy kiếm, phong thái đỉnh đặc, rất ra dáng một quân vương tương lai.

(*)ngâm thìa vàng: thành ngữ, chỉ người sinh ra trong sung sướng, đầy đủ cả vật chất và tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Rung động hiểm hoi

Trầm Hoạ ta ngày xưa là người được mệnh danh khoan dung độ lượng nhất Cửu Trùng Thiên, thế nhưng vừa đi đầu thai đã bị một tên phạm nhân chết bầm, cùng với một thượng thần đang lịch kiếp ức hiếp, thực khiến ta không thể nào khoan dung nổi. Bản đế cơ ngồi ở mũi thuyền, đầu đội hai chiếc lá sen to, nghiêm túc nghĩ xem có nên phá hoại cái mệnh cách này cho bỏ ghét hay không.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bản đế cơ đã mang một thân tiền lực cùng kí ức đầu thai, lúc trở về không thoát khỏi vài ba đạo sét trời; cộng thêm phá hoại mệnh cách của thượng thần lịch kiếp, liệu có đến mức lên hẳn Tru Tiên đài? Ta da dày thịt nhiều, vài đạo sét trời xem như rèn luyện gân cốt, còn Tru Tiên đài thì...haizz bản đế cơ cũng chưa tới mức muốn hồn phi phách tán.

"Đang nghĩ gì thế?" Thái tử tiêu sái từ trong khoang thuyền đi ra. Ta chỉnh lại hai cái lá sen trên đầu, neho neho mắt ngẩng lên nói: "Ta đang xem xem dưới sông có cá hay không..."

"Nàng muốn ăn cá?"

"Ta đói..."

Thái tử: "..."

Cái này cũng không thể trách ta, ban nãy vừa ngủ dậy, thực sự chưa kịp ăn gì mà.

Thái tử nhìn ta về hết cách, sau đó lại chui vào khoang thuyền lấy ra một bộ cần câu bằng trúc tía cực kỳ tinh xảo. Ta thích thú ngồi xem anh ta thành thạo móc mỗi câu xuống nước. Lúc còn ở Cửu Trùng Thiên ta nhớ Từ Dạ đế quân cũng thường ngồi câu cá bên bờ ao Tả Vọng, mỗi lần ta đến cung Nguyên Cực của Ti Mệnh đều không kim được cố ý đi đường vòng đến nhìn trộm. Thiên giới không thiếu mỹ nhân, nhất là những tiên nữ như hoa như ngọc, thế mà ta luôn cảm thấy Từ Dạ đế quân mới là mỹ nhân chân chính: Bất kể là về mặt nào, phong thái nào của người cũng toát lên vẻ thanh cao trác tuyệt. Bất kể ngài cầm kinh Phật, cầm cần câu hay là cầm bút lông đều cực kỳ tao nhã. Bản đế cơ chưa bao giờ ca ngợi ai ngoại trừ đế quân, khiến Ti Mệnh không dưới một lần đã nghi ngờ ta nảy sinh tình cảm nam nữ với ngài.

Ta cực kỳ muốn bóp chết Ti Mệnh! Tại sao có thể đánh đồng tình cảm ngưỡng mộ trong sáng của ta dành cho đế quân với thứ tình cảm nam nữ tầm thường như vậy chứ!

Kì thực lúc nhỏ khi còn ở Đông Hoang, ta và Từ Dạ đế quân là hàng xóm thân thiết. Lúc ngài chơi cờ với Phụ Thần, ta thường hay trèo vào lòng ngài ngồi xem, cuối cùng còn ngủ quên mất. Qua mấy vạn năm bãi bể nương dâu, có lẽ đế quân đã sớm quên mất một tiểu nữ thần tên Trầm Hoạ suốt ngày quần bên chân người năm xưa.

Ta lén lút nhìn sang bên cạnh. Từ Dạ đế quân hơi nghiêng người về phía ta, lọn tóc bên tai bay phất phơ quệt vào môi. Máu môi đế quân hơi trâm, viền môi lại rất tinh tế, hình như môi của người còn rất bóng mượt...Ta không kim được nuốt nước miếng hai cái, trong đầu cũng nảy ra vài suy nghĩ không hợp lẽ.

"Thực sự là đói lắm sao?" Thái tử đột nhiên quay đầu lại. Bản đế cơ giật bản mình, theo quán tính bật thốt lên: "Hả?"

Thái tử chống cằm nhìn ta: "Nàng vừa nuốt nước miếng rõ to còn gì..."

Ta cáu gắt: "Tiểu nữ không có nuốt nước miếng!"

"Chẳng lẽ ta nghe nhầm?"

"Chắc chắn là Thái tử nghe nhầm!"

Nếu đế đế quân biết ta nhìn môi ngài ấy rồi không kim được...thực sự không biết để mặt mũi vào đâu.

"Ừm, chắc ta đã nghe nhầm thật"- Thái tử lại lơ đãng nhìn mặt nước-"Nàng chỉ nhìn chăm chăm vào ta thôi, không có nuốt nước miếng..."

Ta: "... " thực ra để quân ngài cái gì cũng biết rồi đúng không!

Đúng lúc ta sắp ngượng gần chết thì có cá cắn câu. Thái tử tao nhã thu cần, gọi người bày đồng lửa để nướng cá. Bản đế cơ đối với món cá nướng này...thực ra có chút vương mắc.

Năm ta vừa tròn năm vạn tuổi, có một lần ta lên đến phạm thế du ngoạn, tình cờ ăn được món cá nướng của một lão thái thái ở làng chài ven sông. Ta cảm thấy cá nướng đúng là mỹ vị nhân gian khó có được, bèn trở về mang toàn bộ cá trong dòng Bích Hải ở Đông Hoang nướng lên ăn sạch. Long Vương vì chuyện đây mà nổi giận dùng đuôi đến tận cửa, hại ta bị Phụ Thần phạt chép hai mươi lần bộ Đại Thừa Tâm Kinh, thực khiến ta khổ sở gần chết. Món cá nướng vốn là mỹ vị kia trở thành bóng ma tâm lý cực kì nặng nề trong lòng ta. Bản đế cơ dè dặt hỏi: "Có thể đổi thành nấu canh không?"

"Không mang theo gia vị..." nhìn vẻ mặt nhăn nhúm như sắp không xong của ta, Thái tử nói tiếp: "Thực ra ta nướng cá cũng không đến nỗi tệ, nàng không cần phải bày ra vẻ mặt như chết đến nơi thế đâu..."

Ta: "... "

Bản đế cơ ăn một bữa ăn tra tấn nhất từ trước đến nay, ăn đến mức tim gan đều buốt lạnh.

Trời vừa đứng bóng giữa trưa, cuối cùng chúng ta cũng đến được làng chài Cừ Phù. Bản đế cơ như được giải phóng, một bước nhảy từ trên mũi thuyền xuống hồ hết, Thái tử ở bên cạnh nhìn ta như vật thể lạ.

Lão hoàng đế ngoài miệng nói muốn thế nghiệm cuộc sống của dân chúng, thế mà lại chỉ định một khoảnh đất cách xa làng chài để làm nơi cắm trại. Nơi này ba mặt giáp núi, trước mặt là sông Cừ Phù phù ợp tán sen, phía xa xa là rừng hoa hạnh ẩn hiện sau làn mây mù, thực có ba phần giống với Côn Luân tiên sơn ở Nam Hoang. Trên đời này thứ bản đế cơ nhìn không thiếu nhất chính là cảnh đẹp, Đông Hoang nổi tiếng bằng lại tiên cảnh còn là nhà cũ của ta, có điều cả một khoảng sen hồng mỹ lệ này là lần đầu tiên ta thấy. Cửu Trùng Thiên không trồng sen hồng, vì bọn họ cho rằng sen hồng là hiện thân của Ma Tộc. Ta không kìm được cầm lấy một cành sen, hít hà hương thơm của nó. Cánh sen màu hồng phấn e ấp một chùm nhụy màu chu sa, ta thầm niệm pháp quyết biến nó thành hạt giống định bụng sẽ mang về phủ Tương gia để trồng. Thái tử cất lời, giọng nói thể hiện ra bảy phần hứng thú: "Nơi này quả thực là nơi thế ngoại đào viên...". Tâm trạng của ta cực kỳ tốt, lập tức xoay người đáp lời: "Ta từng đọc trong sách một câu: "Non xanh nước biếc, một căn nhà cỏ lại có người mình yêu..."Hạnh phúc thực giản đơn, đúng không?"

Thái tử đang đứng sau lưng ta, cả khuôn mặt cong cong một nét cười ngời sáng, phút chốc ta cảm giác người trước mặt và Tử Dạ đế quân mà ta từng quen biết là hai người khác nhau.

Tử Dạ đế quân sẽ không bao giờ cười như thế.

Ta có phần hơi thất thần, trong lòng bỗng chốc nổi lên một tia cảm xúc kì lạ. Thái tử phe phẩy chiếc quạt của mình, hiếu kì nói: "Rõ ràng chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, sao lại có dáng vẻ như bà lão như thế được nhỉ? "

Cho dù là thần kinh thô đến mức nào cũng không thể cho rằng đó là câu khen ngợi được, ta tức xì khói đáp trả: "Cái đó gọi là thấu hiểu sự đời có biết không?!"- Nửa câu sau đổi thành lầm bầm trong miệng-"Dù sao cũng không bằng được Thái tử ngài, rõ ràng là một thanh niên, vậy mà phong thái chẳng khác gì ông già..." Ta không có nói ngoa, để quân chuyên thể còn mang theo cả cái phong thái chậm rãi khoan thai, phối với thân hình thanh niên của ngài thực làm người khác không yêu thương nổi. Thái tử hiển nhiên không nghe rõ ta nói gì liền nghiêng người hỏi lại: "Nàng vừa nói gì đấy? Nói lại xem nào?"

Bản đế cơ đắc ý làm mặt xấu chạy đi: "Không nói cho ngài nghe! Ngài giỏi thì đuổi theo ta đi!"

"Nàng đứng lại đó!"

Bảo ta đứng thì ta sẽ đứng chắc!

Bản đế cơ một thân phạm trần nhưng có linh lực hộ thân nên khoẻ khoắn hơn những nữ nhân khác gấp nhiều lần, chạy vài vòng chưa đổ giọt mồ hôi nào. Ngược lại Thái tử lại có vẻ mệt mỏi tai, trực tiếp nằm vật ra bãi cỏ xanh rì thở hồng hộc. Thái tử chỉ đem theo một hộ vệ, lúc này hẳn ta thực sự không thể nhìn chủ tử mình thêm được nữa, vội vàng ba chân bốn cẳng chạy về thuyền. Bản đế cơ ngồi bệt xuống bãi cỏ, ngón tay không an phận chọc chọc vào cánh tay Thái tử: "Sao nào? Ngài còn muốn nghe ta nói nữa không hả?"

Thái tử đến mắt cũng không mở, thu tay lên gối đầu nhàn nhạt nói: "Tâm nguyện của nàng là gì?"

"Hả?" Ta có phần hơi giật mình. Bản đế cơ đầu thai vào đời này thực sự chỉ muốn biết cảm giác lịch kiếp là như thế nào, không hề có tâm nguyện gì đặc biệt. Ta cần cần môi qua loa đáp một câu: "Không cầu thiên hạ, chỉ cầu tri âm..."

Thái tử không đồng tình cũng không phản bác, ta đánh bạo gọi liền hai tiếng "Bạch Dạ, Bạch Dạ", sau đó còn chọc chọc hai cái vào cánh tay anh ta. Thế mà Thái tử cũng không phản ứng. Ta bực mình lắm bần: "Cái quý gì vậy? Nói ngủ là ngủ luôn được sao?"

Nhìn đế quân bị ánh nắng chiếu đến mức mồ hôi đầm đìa, ta không đành lòng, bèn cởi chiếc áo choàng Thanh Thu khoác cho ta lúc lên đường xuống che nắng cho ngài. Thế nhưng ta vừa vờn người qua thì đột nhiên Thái tử không nhanh không chậm thốt lên một câu: "Có lẽ ta cũng vậy..."

Bản đế cơ bị giật mình, vội vàng thu người về nhanh như chớp. May mắn là Thái tử chưa mở mắt, đương nhiên không thể thấy được hành động của ta.

Ta vờ vịt hỏi: "Ngài nói có lẽ gì cơ?!"

Thái tử đột nhiên đứng dậy thành thực sửa sang xiêm y, thần sắc không được tự nhiên liếc ta một cái rồi nói: Hôm nay đến đây là được rồi, chúng ta trở về thôi..."

Sau đó thì chẳng còn gì để nói.

Thái tử và ta một đường ai về nhà nấy. Bản đế cơ buồn ngủ đến mức mí mắt đánh nhau ầm ầm, vội vàng ăn uống tắm rửa qua loa rồi ngã lên giường ngủ say như chết. Nửa đêm trăng lạnh sao thưa, ta bị tiếng muỗi vo vo ve đánh thức, Ti Mệnh nhẹ nhàng ngồi ở mép giường nhìn ta, cất giọng thân thiết lay động lòng người: "Đã lâu không gặp, đế cơ có nhớ tiểu tiên chăng?"

"Người cái tên rảnh rồi chết tiết này, định phá giấc ngủ của ta đấy phỏng?" Bản đế cơ cau mày lên, hôm qua vừa bị ta dọa chạy mà còn ở đó vờ vịt. Ti Mệnh cười hắc hắc nói: "Ta đến thông báo cho người một tiếng, mệnh cách của đế quân sắp ứng, người cứ chuẩn bị tinh thần đi..."

Ta có phần tỉnh cả ngủ vội hỏi: "Mệnh cách của ngài ấy sẽ ứng thế nào?"

Ti Mệnh dùng vẻ mặt quái đản nhìn ta: "Nội trong năm nay, Tướng gia sẽ sắp đặt giả người vào Đông Cung, sau đó sai người điều tra tiêu diệt lực lượng ngầm của Thái tử; Còn ông ta thì câu kết với cung nữ trong cung dùng độc được mẫn tính độc chết Hoàng Thượng. Không bao lâu nữa thiên hạ này sẽ đổi chủ!"

Bản đế cơ có chút thất thần nói: "Ta biết rồi, người đi đi!"

Ti Mệnh nhìn ta bằng vẻ mặt không thể tin tưởng: "Ta còn muốn nhắc người một chuyện, nghịch thiên cải mệnh không đến mức lên Tru Tiên đài, nhưng ba mươi sáu đạo thiên lôi ta không dám chắc sẽ chống đỡ được cho người đến bao nhiêu đâu..."

Ta lừ mắt bất mãn: "Cái mệnh qua nhà người dám trù ta bị ngũ lôi oanh đỉnh hả? Mất nào của người thấy ta sẽ nghịch thiên cải mệnh chứ? Bản đế cơ đương nhiên biết rõ đế quân đang lịch kiếp, không ngờ ngăn đến mức bỏ nhào ra ngăn cản đâu!"

Ti Mệnh cười khò lắc đầu: "Cũng mong là ta chỉ nghĩ nhiều thôi..."

Bản đế cơ hừ một tiếng ngoắt mông vùi đầu vào chăn ngủ tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Hạnh phúc ngắn chẳng tày gang

Ta mang hạt sen đem từ sông Cừ Phù về trồng trong ao thưởng ngoạn bên ngoài Hàm Sương viện. Bản đế cơ thi triển một thuật pháp nhỏ dẫn nước từ Thiên hà xuống thay cho nước trong ao. Hạt sen kia nhận được linh khí từ nước trong dòng Thiên hà, nửa tháng sau đã mọc thành hàng trăm cây sen khác phủ rợp cả ao. Thanh Thu luôn đứng trước ao sen trầm trồ hồi lâu, khen bản đế cơ có tài trồng sen, ta chỉ có thể cười trừ cho qua.

Sau khi từ sông Cừ Phù về, Thái tử càng siêng năng đến phủ Tướng gia hơn xưa, mỗi lần ngài ấy đến đều muốn ngồi ngoài đình hóng mát ngắm ao sen của ta. Mà cũng chỉ có mình bản đế cơ ngắm-vì Thái tử còn bận xử lý đồng văn thư vác từ hoàng cung đến. Đã thế đôi lúc còn bắt bản đế cơ chăm trà mại mực cho ngài ấy.

Nghe nói gần đây đương kim Hoàng Thượng đã có vẻ già nua yếu sức, mọi công việc triều chính đều do Thái tử xử lý. Mà Thái tử cũng không phụ lòng mong đợi, sắp xếp mọi chuyện trong ngoài đầu ra đó, khiến Hoàng Thượng không thể không gật đầu hài lòng. Bá quan văn võ gật gù, xem ra sao đế vương cũng sắp chuyển mình rồi.

Hôm nay Thái tử lại đến như thường lệ, bản đế cơ vừa ăn trưa xong, có chút căng da bụng chùng da mắt. Ta chống cằm nhìn Thái tử ở đối diện đang duyệt văn thư, mắt có chút hoa lên, Thái tử cũng theo đó từ một biến thành hai, từ hai biến thành bốn, cuối cùng biến thành Chu Công vậy gọi ta. Bản đế cơ không kìm được úp mặt xuống bàn ngủ thiếp đi. Ánh nắng buổi trưa có chút uest, gió lại hiu hiu mát, ta ngủ một mạch chẳng biết trời đất, đến khi trên mặt có cảm giác ngứa ngứa mới miễn cưỡng mở hé một mắt.

Thái tử cầm một lọn tóc cọ cọ lên má ta, chơi khá là thích thú. Ta phì cười tỉnh cả ngủ: "Thì ra Thái tử cũng có sở thích trẻ con như vậy hả?". Ngài ấy vẫn không buông lọn tóc của ta ra, ngược lại còn quấn quẩn mấy vòng vào đầu ngón tay, ôn nhu nói: "Tóc của nàng mượt thật, cảm vào rất đã tay..."

Ta cũng vờ vịt bắt lấy lọn tóc đang phát phơ trên vai áo của Thái tử xuống quần vào tay: "Tóc của ngài cũng đâu kém gì, vừa bóng lại vừa phát sáng nữa nè...". Ta có chút ranh mãnh giật lấy lọn tóc trong tay Thái tử, nói: "Ngài có muốn chơi một trò chơi không?"

Thái tử chống cằm thích thú: "Nàng muốn chơi trò gì?"

Ta cầm hai lọn tóc tỉ mẩn tết vào nhau thành một nút thắt đồng tâm, hớn hờ nói: "Ngài xem nè, ta thắt tóc cũng không tệ chứ hả? Lúc xưa ta học vát và

lắm đó!"

Đáy mắt Thái tử ánh lên một tia sáng rực rỡ, năm ngón tay ngài ấy chậm chậm đan vào năm ngón tay ta: "Hoạ nhi, cái này là nàng nói, nàng phải giữ lời..."

"Ừa, ta chưa nói gì cả mà!" Bản đế cơ vờ vịt không hiểu, nhưng khuôn miệng không kìm được cong lên thành một nét cười.

Thái tử bịt miệng ta bằng một nụ hôn: "Nàng không nói, nhưng ta hiểu rồi..."

Trong lòng ta không kìm được thờ dài, vì ta đã biết trước được kết quả, nên hai chữ đồng tâm này thực khiến ta có chút nực cười.

Mấy ngày sau đó, tin Thái tử từ hôn với đích nữ nhà Tể tướng gia đã lan truyền với tốc độ chóng mặt khắp kinh thành. Ta theo thông lệ được vời vào cung. Trước tiên là gặp Thái hậu, sau đó là gặp Hoàng Thượng Hoàng Hậu, bọn họ xã giao với ta, ta cũng xã giao lại, việc này không thành vấn đề. Chỉ cần không phải người ta ghét, ta đều hoà nhã lễ độ, lấy được thiện cảm của mọi người. Ta kín đáo quan sát Hoàng Thượng, thăm tẩm tắc khen tốc độ làm việc của Tể tướng gia quả là kinh người. Nghe nói đương kim Hoàng Thượng tầm khoảng năm mươi mấy, vừa qua tuổi tráng niên một chút; mà người trước mặt ta thoát nhìn chẳng khác ông cụ già tám mươi gần đất xa trời là mấy, người gầy gộc, quảng mắt có vết thâm, cầm chén trà tay run bần bật. Xem ra loại thuốc độc mẫn tính kia cũng là hàng cực phẩm.

Ta tiếp chuyện với đế-hậu một lúc rồi được đưa đến Đông Cung, cung nữ thông báo Thái tử đang duyệt tấu chương ở Tuyên Hoà điện, bảo ta tự mình đến tìm. Lần đầu tiên ta đến địa bàn riêng của đế quân, quả nhiên sạch sẽ phong nhã, thăm đoán cung Đại Từ Minh có lẽ cũng là phong cách này. Đương lúc ta đang nhìn quanh quẩn liên va vào một người, bản đế cơ tự cho mình là người khá to gan, thế mà nhìn một cục đen thùi lù ngẩng sống soài trước mặt cũng không kìm được giật nảy mình. Người kia ôm đầu kêu ui da mấy tiếng như đau lắm lắm ta có chút áy náy vội hỏi: "Người không sao chứ?"

"Không sao không sao, nghe nói hôm nay Thái tử phi tương lai sẽ đến, chắc không phải là cô nương đấy chứ?" Cục đen thùi lù kia phui phui quần áo đứng dậy, thì ra là một thiếu niên tầm mười bảy, mười tám tuổi khuôn mặt thanh tú lạnh lợi. Bản đế cơ dờ mắt cười gượng: "Làm tiểu đệ phải thất vọng, ta đúng là vị Thái tử phi tương lai đó đấy..."

"Ồ, không thất vọng đâu, cô nương đây dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn, thành đôi với Thái tử đúng là chim trời cá nước, làm một đôi oan gia vui vẻ...hahaha"

Ta: "...". Đối với hai câu thành ngữ phía trước ta không có ý kiến, còn năm chữ "đôi oan gia vui vẻ" kia nghe sao vẫn có chút không đúng lắm.

"Tô Duệ, để lại trêu chọc người khác hả?" Đứng lúc ta đang dờ mắt ra với thiếu niên kia thì Thái tử vừa vặn ở đâu đi tới. Tô Duệ lập tức khom người hành lễ: "Thuộc hạ tham kiến Thái tử!". Chẳng hiểu sao về mặt Thái tử có chút dờ khóc dờ cười, đáp trả: "Mọi hôm cả một tiếng ca ca người cũng không thêm gọi, sao hôm nay lại đứng quy củ thế?"

Tô Duệ cười hi hi huých vai anh ta: "Trước mặt Thái tử phi phải cho ngài chút thể diện chứ!"

Ta lại dờ mắt, không tự nhiên hỏi: "Vị tiểu huynh đệ này là..."

"Thuộc hạ Tô Duệ, tam thập lục ám vệ của Thái tử, xin tham kiến Thái tử phi!"

Ta há mồm nhìn về mặt non choẹt của hắn, người này là ám vệ của Thái tử à? Nhìn qua chẳng có chút cơ bắp uy hiếp nào, ngược lại có vẻ giống tiểu bạch kiêu(*) Thái tử nuôi trong nhà hơn...

(*)tiểu bạch kiêu có thể hiểu nôm na là trai bao mặt trắng ý.

Sau này ta mới biết mỗi lần Thái tử đến phủ nhà ta đều mang theo Tô Duệ, chỉ là cậu ta phải lên lút mai phục trên mái nhà, khi nào được gọi mới thò mặt ra. Ta lại cảm thấy nam nhi thì nên đường đường chính chính, bèn nói với cậu ấy không cần ngồi chồm hổm trên mái nhà làm gì, cứ trực tiếp ngồi bên cạnh là được. Thái tử đối với việc này chỉ có thể thuận theo ý ta.

Cứ thế ta và Tô Duệ trở nên thân thiết, lúc Thái tử bận rộn công việc của ngài ấy, ta sẽ kéo Tô Duệ đi bày trò chơi. Mỗi lần thấy ta một câu "tiểu đệ" hai câu "tiểu đệ" đến là ngọt ngào để gọi Tô Duệ, Thái tử sẽ dùng giọng điệu chua loét hỏi: "Nàng có vẻ rất vui nhì?". Ta không nhịn được cười xoa xoa má Thái tử: "Chàng ghen sao?"

Mặt Thái tử đỏ ửng lên không thể che giấu nổi: "Tô Duệ cũng đã thành niên rồi, nàng lại thân với đệ ấy như vậy, ta có chút..."

"Tô Duệ có thể hơn chàng được sao?" Ta chém đinh chặt sắt thốt ra một câu.

Thái tử: "..."

Ta hài lòng nhìn về mặt ngượng ngùng của Thái tử: "Thế nên sau này chàng đừng nghĩ lung tung nữa, có được không?"

Thái tử vui mừng gật đầu.

Sau đó ta vẫn tiếp tục thân thiết với Tô Duệ, Thái tử ngửa mặt than trời, sau đó quả quyết lơ đi như không biết.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Cầu Mà Không Được

Thời gian thấm thoát đến kì nghỉ hè của hoàng thất. Ta với thân phận Thái tử phi chưa chính thức cũng được liệt vào danh sách đi cùng. Hôm trước ngày lên đường, phụ thân gọi ta đến thư phòng của ông ta.

Thư phòng, lại là thư phòng! Mỗi lần đến đây đều chẳng có chuyện gì tốt đẹp!

Tướng gia nhìn chăm chăm ta bằng ánh mắt dò xét: "Khuyên Hoà, bao lâu nay người kẻ cận Thái tử có nảy sinh tình ý với hắn hay không?"

Hỏi như vậy không sợ ta chối thẳng thừng à? Bản đế cơ nghịch mép áo trong tay, không mặn không nhạt trả lời: "Nếu ta thích hắn thật, phụ thân sẽ cho ta thích hay sao?"

Tướng gia nhìn dáng vẻ chua chát của ta, có chút không vui: "Đội ta hoàn thành đại nghiệp, lúc đấy người đã là công chúa đương triều, còn sợ không có nam nhân ư?"

"Ta cũng chưa từng mở miệng nói thích hắn, phụ thân đừng lo lắng những chuyện không đâu..." Mỗi lần ta nói chuyện với tên phạm nhân này đều không vui vẻ gì, hôm nay lại đặc biệt chán ghét. Tướng gia hài lòng bảo ta: "Chỉ cần người trợ giúp ta, ta tuyệt đối không bạc đãi người..."

Ta phát áo đứng dậy, thực sự không chịu được giọng điệu của ông ta, lạnh nhạt đáp lại: "Ta cũng chưa từng mở miệng đòi hỏi phụ thân cho ta cái gì, càng không mong muốn gì từ một người như ngài...Cả con gái cũng có thể lợi dụng thì ngài có gì tốt đẹp để cho ta chứ..."

"Người..." Tướng gia gằn giọng, gân xanh trên trán phập phồng. Ta cười nhạt mở cửa đi luôn. Thiên hạ này mà đòi cho ông ta làm chủ, kiểu gì cũng sẽ đại loạn cho xem.

***

Ngày hôm sau ta cùng Tướng gia đến bến tàu thủy bên ngoài Hoàng Thành. Ông ta đương nhiên sẽ ngồi cùng thuyền với Hoàng Thượng, còn ta được sắp xếp ngồi thuyền hoa theo sát phía sau. Thuyền vừa rời bến, Tô Duệ đã vén rèm bước vào hành lễ: "Tham kiến Thái tử phi!". Cậu ta hôm nay không mặc đồ dạ hành mà đổi thành quan phục thị vệ, nom cũng khá là có khí chất. Bản đế cơ mỉm cười khích lệ: "Nhìn cũng sáng sủa có tiền đồ đó...". Tô Duệ bĩu môi: "Tuy đệ không thường xuyên mặc quan phục, nhưng đệ tốt xấu gì cũng là tử phẩm hộ vệ chứ bộ..."

Ta đây không phải là người xét nét, nhưng nhìn bộ dạng thiếu niên chưa phát triển hoàn thiện của cậu ta, thực sự chẳng có cảm giác an toàn tí nào. Cái chức tử phẩm hộ vệ của cậu ta không phải là Thái tử nói đùa cho vui chứ?

Tô Duệ đương nhiên không biết ta nghĩ gì. Cậu ta ngo ngoàng đọc mấy bản, sau đó đột nhiên hạ giọng nói với ta: "Hôm nay đại ca, tam tỷ, tứ ca, ngũ ca cũng đi theo, không biết là có chuyện gì nữa...". Ta ngạc nhiên hỏi: "Bọn họ là ai?"

"Bọn họ đều giống như đệ là ám vệ của Thái tử, nhưng thường xuyên làm việc bên ngoài, ít khi ở lại kinh thành..." Tô Duệ lại hạ thấp giọng, cứ như tam tỷ tứ ca của cậu ta đứng bên ngoài nghe trộm vậy. Ta hết cách bèn hỏi: "Thái tử đâu rồi?"

"Ta ở đây..." Thái tử vén rèm bước vào, vừa nhìn thấy Tô Duệ ở trong liền nhíu mày. Tô Duệ biết điều lập tức lui mất. Thái tử xoa xoa thái dương ngồi xuống cạnh ta, bất lực nói: "Nàng còn chưa bị đệ ấy làm cho phiền chết?"

"Ta cảm thấy cậu ấy khá là thú vị mà..." Bản đế cơ thành thật trả lời. Thái tử thở dài bảo: "Thôi bỏ đi...". Hôm nay chàng mặc bộ giáp mềm ánh bạc, bên hông đeo bội kiếm, toàn thân toả ra một vàng hào quang nhân nhạ giống hệt dáng vẻ khi ở Cửu Trùng Thiên của đế quân. Ta trần trối nhìn vào khuôn mặt Thái tử, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an khó tả.

Thái tử dường như cảm nhận được vẻ kì lạ của ta bèn hỏi: "Nàng sao thế? Khó chịu ở đâu sao?"

Ta lắc đầu, cũng không hiểu tại sao mình lại cảm thấy bất an. Ban nãy nhìn vào mắt Thái tử, ta đột nhiên có cảm giác tang thương khó tả, cứ như sắp xảy ra chuyện gì đó. Bản đế cơ xua xua tay: "Có lẽ do hôm qua ngủ không được, chàng đi làm việc của mình đi, ta sẽ ngủ một lát..."

"Ta ở đây trông nài ngủ..." Thái tử lộ vẻ lo lắng cầm lấy tay ta.

"Không cần đâu, ta ngủ một lát sẽ ra ngoài tìm chàng, được không?" Ta nhoen miệng cười. Thái tử vỗ vỗ lên mu bàn tay ta: "Ta ở trên mũi thuyền, khi nào tỉnh dậy nàng cứ đến đó nhé...", sau đó chàng xoay người rời khỏi. Ta nhìn bóng lưng mặc khôi giáp của Thái tử, đột nhiên nghĩ rằng đây sẽ là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau.

Bản đế cơ mệt mỏi đặt lưng xuống tấm đệm mềm mại, không ngờ lại thực sự ngủ thiếp đi.

Mà giấc ngủ này lại kéo dài tới chạng vạng.

Ta mở mắt tỉnh dậy trong một căn lều phù dung, trên đỉnh lều treo một chùm tơ vàng, trong lều chỉ thấp một cây nến, nom có vẻ rất âm u. Bàn đế cơ ngồi dậy, suýt nữa thì bị người ngồi trong bóng tối dọa chết. Người kia là một cô nương, thấy ta tỉnh bèn hành lễ: "Tham kiến tiểu thư...". Ta vội hỏi: "Đây là đâu?"

"Đây là bờ sông Cừ Phù a, ban này lúc thuyền cập bến, Thái tử sai nô tì đến đánh thức tiểu thư mà người không tỉnh, nô tì đành để Thái tử bế người lên bờ..." Cô nương này có lẽ là cung nữ trong cung. Ta có hơi đau đầu, lại hỏi: "Trời đã tối rồi sao?"

Cung nữ kia gật đầu nói: "Thái tử dặn khi nào tiểu thư tỉnh dậy thì ra bờ sông tìm ngài ấy..."

Ta gật đầu đứng dậy theo cô ấy ra ngoài. Sắc trời đã tối thẫm, thị vệ đèn đuốc nhộn nhịp tuần tra. Ta chợt nhớ ra, vội hỏi: "Lều của tướng gia là cái nào?"

Cô ấy hướng tay chỉ căn lều lớn nhất nằm ở vị trí trung tâm của vòng tròn bảo vệ, cung kính nói: "Đó là lều của Hoàng Thượng, lều của Tướng gia chính là cái bên trái lều của Hoàng Thượng đó..."

Thực ra theo ta biết, Tướng gia là tâm phúc của đương kim Thánh Thượng, dưới một người trên vạn người, vinh hoa phú quý vốn không thiếu thứ gì. Ngày xưa ông ta cùng Hoàng Thượng hợp sức đoạt lấy giang san, còn có tình thâm huynh đệ. Ta không hiểu nổi tại sao ông ta lại nhắm nhẹ ngôi cửu ngũ đến như thế, vứt bỏ hết cả nhân phẩm tình nghĩa. Ừm...mà cũng không đúng, cái này vẫn là nên trách Ti Mệnh viết ra một cái mệnh cách cũng quá bi ối đi.

Cung nữ kia đưa ta đến bờ sông sau đó có việc xin đi về trước. Bàn đế cơ ngó nghiêng một hồi mới thấy Thái tử hót ha hót hải chạy đến, vẻ mặt cực kỳ ngạc nhiên nói: "Đêm khuya gió lạnh nắng lại hẹn ta ra đây làm gì?"

Ta lại càng ngạc nhiên hơn: "Chẳng phải chàng nói ta ra đây tìm chàng ư?"

Bàn đế cơ vội hô lên một tiếng: "Không xong rồi!", là ai đã gài bẫy lừa hai người bọn họ? Ta xách váy xoay người định chạy về lều, chợt phát hiện có rất nhiều hắc y nhân tay lăm lăm trường kiếm đã vây quanh ta và Thái tử từ bao giờ. Một người đi ra từ trong bóng tối, không mặn không nhạt nói: "Hoạ nhi, con đi đâu mà gấp thế?"

Là tướng gia.

Ta nghiêng răng nghiêng lợi lùi về sau, Thái tử ở ngay sau lưng ta, vẻ mặt lạnh băng: "Hoạ nhi, thế này là thế nào?"

Trong phút chót ta dường như cảm thấy đầy mắt chàng có một thứ gì đó sụp đổ vỡ vụn. Ta theo bản năng giải thích: "Ta thực sự không biết..."

Thái tử lạnh lùng nhìn xung quanh, môi nhếch lên thành một nụ cười khẩy: "Hoạ nhi, ta tưởng nàng chỉ hẹn một mình ta, không ngờ lại náo nhiệt đến mức này..."

"Ta...ta không có...ta thực sự không có..." Đầu óc ta đột nhiên trống rỗng, theo bản năng chỉ biết phủ nhận. Tướng gia cười lạnh bước lên hai bước lùi ta về phía ông ta, ôn nhu dịu dàng lay động lòng người nói: "Hắn ta đã là người sắp chết, con còn phí lời với hắn làm gì. Con bây giờ là đại công chúa đương triều, nói chuyện với hắn là tự hạ thấp mình đó..."

Ta vẫn luôn biết rõ rồi sẽ đến ngày để quân lịch xong một kiếp phàm trần trở về Cửu Trùng Thiên, thế nhưng ta không nghĩ là nhanh như vậy. Tướng gia không đợi được nữa chăng? Ông ta nhận kiếm từ tay thuộc hạ của mình, xoay người chỉ thẳng vào yết hầu Thái tử: "Người không cần lo cho phụ thân của người đâu, ông ta giờ chắc cũng đã ở dưới hoàng tuyền đợi người rồi...". Thấy Tướng gia sắp sửa đâm tới, ta vội nói: "Khoan đã, ta muốn hỏi Thái tử mấy câu!"

"Hừ..."-Tướng gia phát tay áo lui về sau, không hài lòng nhưng cũng không ngăn cản ta bước về phía Thái tử. Ta nhìn thẳng vào mắt ngài ấy nở nụ cười: "Thái tử, thiên hạ quan trọng với người thế nào?"

Thái tử yên lặng nhìn ta, trong mắt không còn ám áp như xưa nữa. Ta cúi đầu thở dài, linh lực ngưng tụ trên đầu ngón tay thành một dải vàng kim nhỏ xíu, vô thanh vô tức bắn về phía hắc y nhân. Ánh sáng của thuật pháp vừa tan, trên mặt đất đã la liệt hắc y nhân cùng với Tướng gia ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Thái tử ngơ ngàng không hiểu chuyện gì, bàn đế cơ cực kỳ vô tội biện giải: "Tại sao người không tin ta? Ta đối đãi với người chân thành, chẳng lẽ người cũng không phân biệt được?"

"Nhưng đó là cha nàng..." Hơi lạnh trong đáy mắt Thái tử dần tiêu tan, chàng vội đến ôm chặt lấy ta: "Nghĩ đến nàng lừa gạt ta, ta không thể bình tĩnh được..."

"Phụ thân ta mang dã tâm, ta luôn không đồng ý...Ta chưa từng muốn hại người..." Bàn đế cơ tự cảm thấy lời thoái có phần sến súa, nhưng miệng cứ thế thốt ra không kiểm soát được. Ta ngả đầu trên vai Thái tử, thực sự cho rằng giây phút này sẽ là vĩnh cửu. Mãi đến khi Thái tử gào vào tai ta: "Cẩn thận!!!"

Theo phản xạ ta quay đầu nhìn phía sau, Tướng gia hai mắt vẫn máu cầm thanh kiếm lao đến, mở họng gào lên: "Kẻ nào cản đường ta đều phải chết!"

Ta nhớ lúc còn ở Cửu Trùng Thiên, Ti Mệnh trúng Mê hồn thuật của ta liền ngủ li bì ba ngày ba đêm, sao hôm nay tên phàm nhân này tỉnh lại nhanh vậy?

Thái tử xoay người muốn che cho ta, nhưng bản đế cơ đã nhanh hơn một bước đề ngài ấy xuống, thanh trường kiếm kia cứ thế đâm thẳng vào lưng ta.

Bản đế cơ quên mất mình vẫn đang mang thân xác phàm trần, chịu một kiếm này chắc chắn là toi đời rồi. Nhân lúc còn chưa cảm nhận được cơn đau, ta vội trở tay rút luôn thanh kiếm ra đâm vào bụng Tướng gia.

Ha ha ha, bản đế cơ giết luôn Tướng gia, mệnh cách của Tử Dạ để quân bị ta làm hỏng luôn rồi. Trước tầm mắt ta bắt đầu mờ hồ, duy chỉ có một đôi giày cắm vân thêu hoa vẫn mây khói là ta còn nhìn thấy rõ ràng.

Người mang giày cắm vân trên Cửu Trùng Thiên không nhiều, một là Bách Hoa nguyên quân thích đóm đáng; người còn lại là Ti Mệnh tinh quân của cung Nguyên Cực, giày cắm vân chính là tiên phục của hắn ta. Một nửa hồn phách của ta còn mắc lại trong thân xác của Triệu Khuynh Hoạ, đau đến mức không ngừng la oai oái: "Người còn đứng đó làm cái gì hả??? Mau đến giúp ta thoát khỏi thân xác này nhanh lên, đau chết bản đế cơ rồi!!!"

Ti Mệnh nhếch mép cười rõ gian trá, ngón tay điểm lên ấn đường của Triệu Khuynh Hoạ, hồn phách của ta lập tức ngã nhào ra đất.

Lúc này Thái tử mới chặt vật bỏ ra từ dưới thân Triệu Khuynh Hoạ, thấy người trong lòng nằm im mất nhắm nghiền, vội gọi thất thanh: "Hoạ nhi, nàng mau tỉnh lại, mau mở mắt ra nhìn ta đi!"

Ta ngồi xồm trên đất vô cùng áy náy nhìn Tử Dạ để quân lay lay một cái xác chết: "Này Ti Mệnh, ta có nên trở vào trong đó kiếm tí nước mắt không?"

Ti Mệnh nhìn ta bằng ánh mắt khinh bỉ: "Người từng nói không thích thể loại bi lụy sụt mướt..."

"Ta làm hỏng mệnh cách của đế quân, ít gì cũng phải hy sinh tí nước mắt an ủi ngài ấy chứ..." Ta cười gượng hắc hắc nhìn Ti Mệnh bằng ánh mắt lâm lét. Ti Mệnh lại càng khinh bỉ ta: "Người cũng biết mình làm hỏng mệnh cách của thượng thần cơ đấy!", miệng hắn ta nói vậy, nhưng tay vẫn túm lấy hồn phách của ta ném trả lại thân xác kia.

Ta rùng mình, cảm giác đau rất từ trên lưng truyền xuống làm bản đế cơ co rúm người lại. Thái tử thấy ta động đậy, vội ôm chặt ta vào lòng hoảng loạn nói: "Khuynh Hoạ, nàng đừng bỏ đi, đừng bỏ ta..."

Thì ra cảm giác bị kiếm đâm xuyên là như thế này, ta ho khù khụ hai tiếng, giọng nói không cần giả vờ cũng run run như sắp hết hơi đến nơi: "Thái tử, dùng ta đổi lấy thiên hạ, thiên hạ mới là tâm nguyện của người..."

Thái tử lác đầu, trong mắt có bao nhiêu bi thương dâng trào: "Tâm nguyện của ta...chẳng phải ta đã nói với nàng rồi đó sao???"

"Nàng vẫn luôn biết rõ tâm nguyện của ta mà, thế nên nàng đừng bỏ ta..."

Bản đế cơ chợt nhớ lại một hôm nắng rất đẹp, bên bờ sông Cừ Phù phủ ợp sen hồng như mộng như ảo, Thái tử đã hỏi tâm nguyện của ta là gì.

Ta đã trả lời: không cầu thiên hạ, chỉ cầu tri âm.

Câu có lẽ ta cũng vậy của Thái tử khi ấy, thì ra cũng ám chỉ ý này?

Trầm Hoạ để cơ ta luôn cho rằng đời này định sẵn ta đã là kiếp số của Tử Dạ để quân người, tất cả chỉ là diễn kịch, đến tình ý chúng ta dành cho nhau cũng chỉ là tình tiết thêm thắt vào mà thôi. Nhưng ta không ngờ vào lúc này, kí ức về quãng thời gian tươi đẹp của chúng ta lúc trước cứ hiện ra trước mắt.

"Người còn muốn diễn đến mức nào nữa hả..." Ti Mệnh lên tiếng nhắc nhở ta. Bản đế cơ cảm giác được hồn phách dần mất đi điểm tựa, cánh tay của Triệu Khuynh Hoạ đã buông thõng trên đất, đôi mắt nhắm nghiền như an nhiên ngủ say. Ti Mệnh kéo tay giục ta mau trở về, dường như rất sốt ruột.

Ta không cam tâm quay đầu nhìn lại. Vào giây phút đó, loáng thoáng ta đã thấy, lệ dâng trong đôi mắt chàng.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Ngũ Lô Oanh Đỉnh

"Ngịch thiên cải mệnh, mang linh lực đầu thai, dùng thân phàm trần thi pháp...Người thử tính xem mình chịu được bao nhiêu đạo sét trời?!"Ti Mệnh vừa cần nhân vừa kéo ta bay lên. Ta áy náy nói: "Không lên Tru Tiên Đài là tốt rồi..."

Bọn ta vừa bay tới lưng chừng mây mù, trên không trung lập tức nổ xuống một đạo sét trời chói lòa. Ti Mệnh xoay người kéo ta né được, nhưng gấu áo hắn bị cháy xém một mảng. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi bảo ta: "Xem chuyện tốt của người làm ra này!"

Ta vốn muốn đập lại hắn mấy câu, có điều đạo sét trời thứ hai đã từ trên hư không đánh trúng người ta. Bản đế cơ còn chưa kịp kết tiên chương hộ thân, trên lưng lập tức truyền đến cảm giác như thiêu như đốt. Ti Mệnh vội vàng ấn một cái kết giới trùm lên người ta, cau gắt: "Người ở yên đây đừng có

chạy lung tung!". Hắn ta đập mây bay lên, Hàm Quang kiểm soát sáng trượt ra khỏi ống tay áo, luồng linh lực màu xanh lam bao phủ mùi đậm mây mù xung quanh. Ti Mệnh hô một tiếng "phá!", mùi mây tia sét như sung rụng là tả rơi xuống xung quanh kết giới ta đang ngồi.

Người ngoài nhìn vào Ti Mệnh luôn cảm thấy hắn ta là loại người vô dụng thích đùa, cùng lắm chỉ có thể viết ra mấy thứ dớ dẩn hành hạ người khác. Kỳ thực Ti Mệnh chính là đệ tử giỏi đánh nhau nhất của Cửu Thần đế quân, thanh Hàm Quang trong tay hắn là một trong ba thanh thần binh mà ngày xưa Phụ Thần đặc biệt làm ra. Chỉ là hắn bị tóm vào cái ghế quản lý mệnh cách của tam giới, cơ hội xách Hàm Quang đi đánh nhau cũng thực hiếm hoi, nên đám thần tiên thiên cận kia mới có dịp nói ra nói vào. Hắn ta liếc thấy bản đế cơ hớn hắt lên nhìn hắn đầy thán phục liền dương dương tự đắc giờ kiểm lên làm tư thế chiến thắng. Ta bữu môi xì một tiếng, chợt có ánh sáng chói lòe lướt qua đuôi mắt, kết giới bao bọc lấy ta vỡ ầm một tiếng cùng lúc với Ti Mệnh từ trên mây rơi phịch xuống.

Hay cho cái tên tự cao tự đại! Lần này là xong đời, hoa tàn bại liễu!

Thiên kiếp càng về sau uy lực càng mạnh, sở dĩ Ti Mệnh có thể một kiếm chém rơi, cũng vì mục tiêu công kích của thiên kiếp không phải hắn mà là ta. Thế nhưng thiên kiếp lại có linh tính, biết được Ti Mệnh đang ngăn cản liền chuyển mục tiêu sang tấn công hắn. Mất đi kết giới bảo vệ, ta trở tay không kịp, mùi mây đạo sét trời cứ thế đánh thẳng vào bản đế cơ.

Bản thân ta sống gần ấy năm trên đời cũng chưa từng nếm mùi lợi hại của thiên kiếp. Ta nghe nói ba mươi sáu đạo sét trời đánh xuống, tiên nguyên tiêu tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh. Ta chết cũng coi như đáng đời đi, thế nhưng còn liên lụy cả Ti Mệnh, thực làm hoen ố thanh danh của Trầm Hoa đế cơ ta.

Tầm nhìn trước mặt bỗng trở nên mơ hồ; chỉ là trong lúc mơ hồ ấy có một vòng tay rất ấm, rất quen thuộc ôm lấy ta. Ta cứ thế vô thức nép vào lòng người đó thiếp đi.

***

"Lần này muội đúng là làm bừa..." Trầm Uyên ngồi trên ghế bạch ngọc, còn ta nằm úp trên giường mây len lên lên trề môi: "Cuối cùng vẫn bình an vô sự, không phải sao..."

Hôm ta cùng Ti Mệnh bị vây khốn trong thiên kiếp sắp hồn siêu phách tán đến nơi, Trầm Uyên đã chạy đến kịp lúc giúp chúng ta bảo hộ nguyên thần, còn không tiếc danh dự xông vào cung Đấu Suất của Thái thượng lão quân đòi Cửu Chuyển kim đan-vốn là tiên đan trân quý vạn năm mới luyện thành để giúp ta và Ti Mệnh tị hồn.

"Nếu ta không đến kịp lúc thì hai người có thể bình an vô sự sao hả?!" Trầm Uyên nổi đóa lên. Ta tức thì xẹp lép hết cả khí thế, vội nín nọt: "Huynh là tốt nhất trên đời luôn, chỉ có huynh thương muội..."

"Hừ...đừng có mà đồ ngọt, đợi khi muội khỏi hẳn, tự mình đến Báo Hoa điện chịu phạt..." Trầm Uyên lườm ta một cái thật dài rồi phất áo đi mất. Ta uất nghẹn: Đã bị sét đánh đến tả toại như vậy rồi mà huynh ấy vẫn muốn phạt, rốt cuộc bản đế cơ có phải muội muội ruột của huynh ấy không cơ chứ!

Ti Mệnh len lén ở trên đầu tường trèo xuống xuýt xoa: "Ca ca người ở đây sao không báo trước cho ta một tiếng, cũng may ta phản ứng nhanh lẹ trốn đi, nếu không bị hắn ta bắt được là thảm rồi..."

Ta há hốc mồm kinh ngạc: "Ti Mệnh, người ở trên đấy từ lúc nào thế?!" Sao bản đế cơ không hề hay biết gì???

Ti Mệnh lau mồ hôi đầm đìa trên trán ngồi xuống ghế bạch ngọc: "Người tưởng ta dễ dàng lắm sao??? Thương thế của ta vừa mới bình phục năm, sáu phần; ca ca người đã một ngày đủ 12 canh giờ kiểm ta tính sổ, may là ta chạy nhanh, thế mà cũng suýt bị tóm...Mẹ nhà hắn, hóa rõ ràng là do người gây ra, tại sao hắn cứ muốn tóm ta trút giận chứ hả??? Ta thì thảm rồi, đến cả cung của mình còn không ở được, bây giờ chỉ còn Tru Tiên đài là ta chưa dám nhảy xuống thôi!!!"

Mồ hôi lạnh trên trán ta thì nhau rớt xuống, thảo nào từ khi ta nằm liệt giường đến nay không hề thấy Ti Mệnh bén mảng đến tìm ta. Bản đế cơ vô cùng áy náy dỗ dành hắn: "Ta xin lỗi, cực kỳ chân thành xin lỗi người, được chưa? Ta sẽ đi cầu xin Trầm Uyên giúp người, người cứ tin ở ta!"

"Không cần không cần..."-Ti Mệnh khoát tay-"Người lo cho cái thân mình trước đi..."

"Ta? Ta làm sao cơ?" Bản đế cơ vô tội chỉ vào mũi mình. Ti Mệnh nhếch mép rõ gian trá: "Từ Dạ đế quân của nhà người lịch kiếp trở về rồi, rất nhanh sẽ đuổi đến đây thôi..."

Trong đầu ta nổ ầm một tiếng.

Bản đế cơ thương tích đầy mình, một tháng trời nay không hề rời khỏi Thần Sơ cung lấy một bước, tin tức bên ngoài căn bản là không thêm quan tâm tới. Tính ra một ngày trên Thiên giới bằng một năm dưới hạ giới, để quân trở về cũng phải. Ta cuống quýt bật dậy kéo Ti Mệnh chạy ra cửa: "Sao bây giờ người mới nói!!! Người nói xem ta nên chạy đến Côn Luân lánh nạn, hay trở về Đông Hoang??? Không được, vẫn là nên lánh tới phạm giới, để quân công vụ đầy mình sẽ không rảnh đuổi theo tính sổ với ta đâu!!!"

Ti Mệnh mặc cho ta kéo vẫn đứng yên bất động, vẻ mặt cực kỳ ngờ nghệch: "Người chạy cái gì mà chạy? Ta nói cho người nghe...."

"Còn nói cái gì mà nói!!! Ta phá hỏng mệnh cách của đế quân, ngài kiêu gì cũng sẽ tìm ta tính sổ thôi!!! Giờ còn không chạy thì đợi đến bao giờ!!!" Ta một mạch kéo Ti Mệnh bay vút ra Nam Thiên Môn, hoàn toàn quên mất Nam Thiên Môn là con đường nối kết phạm giới và Thiên giới, để quân trở về kiêu gì cũng phải đi qua...

"Nàng muốn đi đâu?" Từ Dạ đế quân một thân gấm trắng phiêu phiêu, tay chấp sau lưng, vẻ mặt thanh lạnh nhìn ta.

Khuôn mặt này từng là thái tử Bạch Dạ ôn nhu động lòng người, sao bây giờ nhìn lại có chút...Ta sờn tóc gáy, đột nhiên nhớ lại Từ Dạ đế quân vốn là chiến thần lừng lẫy dưới trướng Phụ Thần, hôm nay ta kiêu gì cũng lạnh ít dữ nhiều...

Ti Mệnh ở bên cạnh giật giạt tay áo ta, nói nhỏ: "Người nghe ta nói một chút..."

"Giờ này còn muốn nói cái gì nữa!" Ta hạ giọng thì thầm- "Bây giờ chỉ còn cách liều chết xông lên thôi, người bên trái, ta bên phải, được chứ?!" Ta vừa dứt lời liền vung tay bắt quyết lao lên, Trì Hồn chú này mà đắc thủ, đế quân chắc chắn ngủ mười ngày nửa tháng cũng không xuống giường được. Ta tự cho rằng tu vi của bản thân không hề thua kém đế quân, không ngờ thuật pháp chưa kịp chạm đến ngài, ống tay áo của ta đã bị tóm lấy, Trì Hồn chú theo đó cũng tan biến.

"Nàng định làm gì?" Ta bị tóm khi vừa lướt tới sát bên phải của đế quân, lúc ngài ấy mở miệng, hơi ẩm không ngừng phả vào tai ta. Ta không kịp được rung mình thăm nghĩ, mình may mắn không bị sét đánh chết, nhưng chắc chắn sẽ không thoát khỏi bị đế quân dày vò đến chết. Đường nào cũng chết. Ta liếc mắt nhìn khuôn mặt thanh lạnh của đế quân, lại nhìn ống tay áo bị ngài ấy tóm, vội niệm một câu "a di đà phật"...

Ta từng đọc qua cái gọi là ba mươi sáu kế, bản thân luôn cho rằng kế "kim thiên thoát xác" không được quang minh chính đại cho lắm. Không ngờ có lúc ta bị bức đến nỗi phải dùng cái kế không đường đường chính chính đó. Bản đế cơ niệm chú, ngón tay chum lại chém xuống một cái, ống tay áo lập tức đứt lìa. Từ Dạ đế quân còn đang ngơ ngác, ta đã bay xa tới mấy dặm, chỉ để lại một câu nói lảng vảng trong không khí: "Tiểu nữ thất lễ, sau này nhất định sẽ đền bồi tội chu đáo!". Khái niệm "sau này" của ta khá mơ hồ, có thể là một hai ngày sau, còn đối với đế quân chắc chắn là không bao giờ ha ha...

NGOẠI TRUYỆN NHỎ:

Từ Dạ đế quân nắm lấy một góc tay áo đã đứt lìa của ai đó, quay đầu qua liền chạm phải bộ dạng lấm la lấm lét của Ti Mệnh. Ngài ấy nhếch mép: "Người mà mở miệng nói không liên quan đến mình, ta lập tức cắt lưỡi người xuống..."

Ti Mệnh bày ra vẻ mặt vô tội: "Đế quân ngài cũng biết tính tình của nàng ta mà, tiểu tiên làm sao quản được nàng ta chứ?"

Từ Dạ hơi chau mày, nhét miếng tay áo rách vào ống tay áo của mình rồi xoay người rời đi. Ti Mệnh còn chưa kịp thở phào, trong không trung đã truyền đến giọng nói không mặn không nhạt mang khẩu khí ra lệnh: "Người đừng tưởng vờ vịt là xong, cho người một ngày đem mọi chuyện nói rõ ràng với nàng ấy, bằng không...Ta nghe nói trong phủ nhà người có một tảng Huyền Thạch giống như miếng ta đã giẫm vỡ ở Minh phủ...nhì?"

Huyền Thạch nhà hần và tảng Huyền Thạch trấn phủ nhà Diêm Vương quả thực giống nhau...đều là tinh thạch rắn chắc nhất tam giới, thế mà cũng bị đế quân lúc đi dạo Minh Phủ vô tình giẫm...vỡ!

Ti Mệnh muốn khóc cũng không được! Đạo này vận số của hần rất kém sao? Trước đụng phải một Diệp Trầm Uyên đòi tính sổ, sau lại gặp Từ Dạ đế quân uy hiếp hần đi giải thích với một nha đầu vừa cổ chấp vừa không thêm nghe hần nói?!

Ti Mệnh hận đến nhe răng trợn mắt, Trầm Hoa cái tên nha đầu chết tiệt! Ông đây không chính chết người thì ông cũng không thêm viết mệnh cách nữa!

***

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Ta đứng trên mây mù nhìn ba ngã rẽ trước mặt, vô cùng phân vân.

Bây giờ là nên đi đâu?

Đông Hoang tuy là nhà của ta, nhưng trải qua mười mấy vạn năm bãi bể nương dâu, có lẽ một chút khí tức quê nhà cũng không còn. Ta trở lại đây liệu còn có ý nghĩa gì?

Còn phạm trần? Nơi đây đối với ta càng không thân không thiết, có chăng chỉ là một kiếp ngắn ngủi. Hơn nữa còn khiến ta nhớ lại quãng thời gian vui vẻ cùng chuyển kiếp của Từ Dạ đế quân trước đây.

Bản đế cơ cảm thấy hơi thất bại, đường đường là một nữ thần, không ngờ lại giao hảo kém như vậy, lúc cần một chỗ để đi cũng không có. Ta thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn quyết định đăng vân giá vũ đến Nam Hoang.

Côn Luân tiên sơn sừng sững chọc thẳng vào tầng mây mù đầy linh khí. Trên đỉnh cao nhất của toà tiên sơn là một biệt viện đơn giản, bao bọc bởi mười dặm hồ nước trồng đầy hoa sen nở rộ rực rỡ.

Tiên sơn Côn Luân cực kỳ rét lạnh, thể mà nước hồ không đóng băng, hoa sen cũng trở bông tươi tốt, vừa nhìn đã biết là được bao bọc bởi kết giới hùng mạnh. Bàn đế cơ cong môi, tên này chấp niệm thực sâu...Ta hướng vào trong viện kêu to: "Trác Huyền, Trác Huyền! Ngươi rõ ràng đã biết ta đến, còn định làm con rùa rút đầu hả?! Còn không mau ra mở kết giới cho ta?"

Lúc này trong viện truyền ra một giọng nói bất mãn: "Từ lúc nào ngươi để ý đến cái kết giới của ta vậy? Mọi lần chẳng phải đều xông vào sao?"

Hừ, nếu không phải ta vừa khỏi bệnh bảy tám phần đã vội vã xuống giường, ngươi nghĩ thứ này có thể làm khó ta sao?! Bàn đế cơ nén giận đáp lại: "Ta hôm nay muốn làm người nho nhã được không hả?! Rốt cuộc ngươi có ra hay không?!"

"Ha...ha...ha...người nho nhã..." Từ trong nhà truyền ra một tràng cười sặc sụa không kìm chế được, kết giới trong suốt chỗ ta đứng cũng vừa vặn mở ra một khe nhỏ, ta vội vàng lách vào.

Bên trong kết giới tựa hồ là một thế giới khác hẳn, nắng xuân chan hòa, oanh ca yến vũ, mùi đậm sen trắng đượm nồng linh khí khẽ động đưa. Ta đưa mắt nhìn quanh, Trác Huyền hần đang ngồi trong đình hóng mát giữa hồ. Bàn đế cơ vừa đặt móng xuống ghế ngồi cạnh hắn đã nghe giọng điệu ngân ngón kia vang lên bên tai: "Nói xem, ngươi lại gây họa gì khiến cho tên Tiểu Diệp kia đuổi ngươi đi?"

Lại cái gì mà lại?! Ta phỏng mang trợn mắt: "Bàn đế cơ muốn đi du ngoạn, ngươi tưởng đến chỗ ngươi chỉ để lánh nạn thôi sao? Nhìn ta giống kẻ hay đi gây họa lắm sao???"

Trác Huyền với tay lấy ấm trà trong khay tự rót một ly uống cạn, áy náy nói: "Đúng vậy"

Ta tức điên. Nói dối một câu thì hần chết à?

"Nhưng ngươi ngồi đây làm gì thế?"-Ta bắt chước hần rót trà tự uống rồi lập tức nhổ ra bằng sạch-"Ngươi...ngươi vẫn uống cái thứ quý quái này hả??"

Trác Huyền nhìn ta, cay đắng gật đầu.

Ta biết tên quái gờ Trác Huyền này tính ra cũng đã gần mười ba vạn năm, nhưng thực ra hần đã sống rất lâu trước đó. Khi Ma Thần dấy lên cuộc chiến tam giới, hần đã là Quân Vương của Nam Hoang, vì Phụ Thần thuyết phục đã liên thủ cùng ngài và Tử Dạ để quân bức Ma Thần hồn phi phách tán. Công danh hiển hách như vậy, nhưng khi trở về hần lại tự tay hủy đi Côn Luân cung của mình, giải tán quốc gia của mình, chỉ dựng lên biệt viện nhỏ bé này sống qua ngày. Lần đầu tiên gặp Trác Huyền là khi ta còn bé theo Phụ Thần đến thăm hần. Hần nhìn Phụ Thần, cười chua chát: "Lưu lạc đến bước này, là nàng sai, hay chúng ta sai?"

Phụ Thần cong mi cup mắt: "Là chúng ta hiểu lầm nàng ta, lưu lạc đến bước này, dù ai đúng ai sai, thì chúng ta vẫn phải bù đắp cho nàng ta..."

Lúc đấy ta vừa sinh ra được mấy trăm năm, vẫn còn là một tiểu hài nhi, hai người họ nói gì ta đều không hiểu. Chỉ là nụ cười và giọng điệu chua chát ấy khiến ta không thể nào quên. Sau này gặp được Ti Mệnh ta mới biết, trong cuộc chiến với Ma Thần kéo dài mấy trăm năm ấy, Tử Dạ để quân và thần quân Trác Huyền đã từng bị Ma Thần bắt giữ một lần; nhưng kì thực bọn họ là cố tình bị bắt để tiện dò la binh lực của Ma Thần, nội ứng ngoại hợp. Lúc nghe Ti Mệnh kể xong ta mới thở dài một tiếng, hiểu ra vì sao Trác Huyền lại có dáng vẻ chua chát như vậy: Có lẽ "nàng ta" trong câu chuyện của bọn họ chính là vị Ma Thần bạc mệnh kia; và có lẽ, Trác Huyền đã động chân tình với nàng ấy.

Chân thân của Ma Thần là một đoá hồng liên, thể nên Thiên giới căm ghét hồng liên, là vì nhớ đến nàng ta; Trác Huyền ở đình Côn Luân trồng ra mười dặm hồ sen, cũng là vì nàng ta. Nhưng linh khí ở Côn Luân cực thịnh, sen hồng mang âm khí cũng sẽ dần bị tẩy tủy biến thành trắng tinh khiết...Ta nhìn mười dặm sắc trắng tang thương, lắc đầu thở dài: "Trác Huyền, ngươi ngây ngốc ở đây trồng sen nàng ta có biết không? Hơn nữa thứ ngươi trồng ra nào phải hồng liên, ngươi hà tất phải cố chấp thế?"

Hần nhìn ta bật cười: "Ngươi thì hiểu cái gì? Ta trồng sen là vì ta thích, liên quan gì đến "nàng ta" nào đó?"

"Vậy ngươi cũng không cần ngày ngày uống thứ trà hoàng liên đắng ngắt này!" Ta bĩu môi, Trác Huyền đồ sĩ diện hão, ngươi si mê Ma Thần ta nào có ý kiến gì! Còn bày đặt giấu giếm giếm!

Trác Huyền nhìn vẻ mặt bất mãn của ta, kìm không được bật cười, xua xua tay: "Trong bếp có phần đồ ăn cho ngươi, mau vào ăn đi kéo nguội. Còn phòng của ngươi chắc không cần ta dẫn đi nữa đâu nhỉ?"

Ta tròn mắt ngạc nhiên: "Sao ngươi biết ta đến? Đạo này ngươi càng lợi hại ra nha!"

"Từ lúc ngươi bước chân vào Nam Hoang ta đã biết rồi...Ngươi thực sự xem địa vị quân vương của ta lúc trước là đồ bỏ đi hả?" Trác Huyền khinh thường nhìn ta. Bàn đế cơ lẽ lười làm mặt xấu với hần ta rồi chạy vụt vào trong bếp.

Trác Huyền nấu đồ ăn rất ngon, mỗi lần ta chạy đến chỗ hần đều được hưởng không ít chỗ tốt; cơm ngon canh ngọt, phòng của ta cũng là gian lớn nhất trong biệt viện. Mỗi lần lánh nạn đến chỗ hần mà ca ca ta tìm tới, hần đều rất nghĩa khí giúp ta đuổi người về. Hơn nữa mọi yêu cầu của ta, dù quá đáng, hần đều giúp ta làm. Có lần ta muốn Trú nhan hoa trên đình Linh sơn của Tây Vương Mẫu, hần nửa đêm dám lên vào Tây Vương cung trộm ra, bị thần thú Lưu Ly của Vương Mẫu cáo cho hai cái, dường như mất ba tháng. Ta cực kỳ hối hận, từ đó trở đi không dám làm phiền hần nữa. Có điều mỗi lần ta gây chuyện đều chạy tới chỗ hần đầu tiên.

Ta ăn xong liền về phòng ngủ một giấc, buổi tối vui vẻ tỉnh dậy gọi Trác Huyền kê ghế ra trước hiên ngắm sao. Sao ở Thiên giới xem chán phèo, chính là dạng một đám đá lở lở có thể phát ra ánh sáng mà thôi. Chỉ ở dưới trần gian ngẩng đầu lên nhìn thế này mới thấy nó huyền ảo lung linh. Ta bất giác nhìn

đến ngây ngẩn, cõi lòng vương phải cái gì đó mà chùng xuống. Trác Huyền ở bên cạnh có lẽ là đang nhìn về mặt kì lạ của ta, tò mò hỏi: "Ngươi có tâm sự?"

"Ồ, có chút chút..." Bàn đế cơ ngả người tựa vào lưng ghế. Trác Huyền nghe nhanh múa vuốt: "Ngươi có tâm sự thì nói thẳng ra đi! Còn học người ta ngáp ngà ngáp ngừng, định làm ta tò mò chết đấy hử!"

Ta bị dọa cho giật mình vội phân bua: "Ta có bảo là không nói đâu, chỉ là ta không biết phải nói như thế nào..."

"Có thể nào thì nói thế đấy thôi!"

"Ồ...Ta...vừa phá hỏng mệnh cách lịch kiếp của Tử Dạ đế quân" Ta vừa khải quát ra câu này, Trác Huyền liền nhướn mày: "Tên đó đi lịch kiếp? Tại sao hẳn lại đi lịch kiếp?"

"Làm sao ta biết? Ngươi im lặng cho ta kể tiếp được không hả?" Ta nổi đóa lên.

Trác Huyền bị dọa cho nín thinh, im lặng nghe ta nói.

"Ta cũng muốn đi lịch lãm nhân gian, nên nhờ Ti Mệnh đưa ta đi... Ngươi biết rồi đó, Ti Mệnh hẳn là kẻ không đáng tin, thế nên ta lén lút mang theo kí ức và linh lực đầu thai...Hắn lại ngang nhiên biến ta thành tình kiếp của Tử Dạ đế quân! Đế quân ngài ấy trong mệnh cách nhất định phải chết... Ta...ta cuối cùng ngăn cản không để đế quân chết, phá hỏng luôn mệnh cách của ngài! Ban sáng còn gặp ngài ấy, ánh mắt thực dọa người! Ta phải gian nan lắm mới chạy được đến chỗ ngươi! Ngươi xem, cả ống tay áo cũng bị chém rách!" Ta giờ giờ ống tay áo của mình lên để chứng minh. A di đà phật, tuy nó là bị ta chém rách, nhưng trước tiên vẫn phải tỏ vẻ uỷ khuất cái đã.

Trác Huyền cầm tay ta lên sấm soi, nhíu mày: "Hắn dám chém ngươi? Hắn có tư cách gì chém ngươi?"

Cũng chỉ là rách một mẩu vải, Trác Huyền hẳn không cần nghiêm trọng tới mức đó chứ? Ta âm thầm thu tay về, làm ra vẻ nhân từ đại lượng nói: "Cái này...cũng chỉ là một bộ y phục, không sao cả..." - Ta lại khôi phục vẻ ỉu xiu thờ dài - "Có điều chắc chắn đế quân rất hận ta, ngày tháng sau này ta sống không yên rồi..."

Trác Huyền nhướn mày vẻ hiểu rõ. Bàn tay vỗ vỗ trên mu bàn tay ta khẳng định: "Ngươi đúng là lo hão, trong trời đất này không ai có tư cách tổn thương ngươi! Ngay cả ta lẫn tên Tử Dạ kia cũng vậy!"

Ta chau mày tò mò: "Ta luôn cảm thấy bản thân được sủng ái mà sinh ra sợ hãi...Tại sao cả ta, cả ngươi nữa đều có thái độ như vậy? Chẳng lẽ trước đây ta từng cứu cả thiên hạ? Sao ta không nhớ được mình đã từng làm ra chuyện kinh thiên động địa đó vậy?"

Trác Huyền rõ ràng là hơi rùng mình, nhưng chớp mắt đã khôi phục vẻ tươi cười đáp: "Nếu cái dạng nhà ngươi có thể cứu thiên hạ, thì chẳng ta đây chẳng phải cũng có thể sánh ngang với sáng thế thượng thần Nữ Oa sao? Bớt nghĩ lung tung đi!"

Ta lười phản bác hẳn, bèn chuyên tâm ngắm mặt ngắm sao. Thăm nghĩ ban nãy Trác Huyền đã khẳng định trong trời đất này không ai có tư cách tổn thương ta, liệu ngày mai có nên trở về Thiên giới một chuyến? Dù sao cũng không thể để Trác Huyền nuôi ăn nuôi ngủ cả đời được.

Ta có một cái tật, hề suy nghĩ nhiều một chút là muốn ngủ. Có điều ta đã ngủ cả ngày rồi, lăn qua lăn lại cũng không đỡ được giấc. Bàn đế cơ nghiêng đầu nhìn qua, Trác Huyền tựa đầu chống khuỷu tay vào tay vịn ghế, hình như là đã ngủ rồi.

Một mình sống ở Côn Luân mười mấy vạn năm qua, hẳn ta có thấy cô độc không nhỉ? Ta ở Thiên giới tuy phần lớn thời gian đều nhốt mình trong Thần Sơ cung, nhưng thỉnh thoảng vẫn cùng Ti Mệnh chè chén, cùng Trầm Uyên đùa giỡn, lén lút nghe đám cung nha tiên ti tám chuyện bát quái, cuộc sống không tính là cô tịch. Còn Trác Huyền hẳn một mình trên đỉnh Côn Luân này, ngoài mười dặm bạch liên thì chính là muôn ngàn dặm tuyết trắng, không có một người bầu bạn, ngày ngày thơ thẩn ra ra vào vào mà vẫn chưa phát điên lên, quả thực đáng nể.

Ta vụng trộm nghiêng người qua, thực ra Trác Huyền cũng rất tuấn tú: Lông mày lười mác, rèm mi cực dài, sống mũi cao, môi mỏng hồng nhuận. So với Tử Dạ đế quân...không đúng, Trác Huyền giống như mặt trời ấm áp, còn đế quân giống như mặt trăng lạnh lạnh, căn bản không thể so sánh. Bàn đế cơ nảy ra ý định đùa dai, bứt một cọng tóc chọc chọc vào mũi hắn.

Trác Huyền như có cảm ứng, thỉnh linh bất lấy cổ tay ta, cả mắt cũng không thèm mở mà ừ ừ nói: "Ngươi đừng nháo, để ta ngủ một lát..."

"Được rồi, được rồi..." - Ta hạ giọng - "...nhưng ngươi...có thể buông tay trước không?"

Có lẽ giọng ta quá nhỏ, Trác Huyền căn bản là ngủ mất rồi nên không hề nghe thấy. Ta thờ dài, nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế ngồi bót mồi mẹt hơn rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Lúc ta tỉnh dậy vào hôm sau thì đã là giữa trưa rồi. Bản đế cơ vẫn ngồi nguyên tư thế đó, còn Trác Huyền bên cạnh đã biến mất. Ha, hay cho cái tên không có nghĩa khí, cũng không thèm xách ta vào giường ngủ cho tử tế. Ta đỡ cái eo tê rần chuẩn bị tìm hắc tính sổ, vừa lết tới nhà bếp đã thấy một thân lam y của Tì Mệnh, bên cạnh là Trác Huyền đang cầm cái muối đảo rau xào trong nồi.

"Thần quân, tiểu tiên tìm đế cơ quả thực có việc rất gấp liên quan đến tính mạng! Tiểu tiên biết đế cơ nhất định ở trong viện này, xin thần quân cho tiểu tiên gặp mặt!" Tì Mệnh mang bộ dạng khẩn cầu lay động lòng người.

Ha, ban nãy ta ngồi ngủ ngay trước cửa viện, Tì Mệnh hẳn đã vào được tới nhà bếp thì cũng nên thấy ta rồi chứ? Chẳng lẽ là do Trác Huyền dụng chưởng nhãn pháp che mắt hắc? Ta sờ sờ quanh thân, quả nhiên có một luồng linh lực mang khí tức của Trác Huyền bao bọc lấy ta.

Trác Huyền dựa vào cây cột sau lưng, không mặn không nhạt nói: "Ta nói nàng ấy không có ở đây, ngươi có lằng nhằng ta cũng chẳng đưa ngươi cho người được..."

Tì Mệnh rên rỉ: "Hôm nay nếu thần quân không cho tiểu tiên gặp đế cơ, tiểu tiên nhất định sẽ chết rất thê thảm! Thần quân không thể thấy chết không cứu!"

Trác Huyền rất lạnh lùng vút ra một câu: "Sống chết của ngươi liên quan gì ta?"

Tì Mệnh: "..."

Hiếm khi thấy Tì Mệnh có vẻ khổ sở như vậy! Ta chặt vật nín cười, từ từ coi bỏ chưởng nhãn pháp quanh người. Trác Huyền vẫn tựa vào cây cột, mắt liếc qua ta ngoài cửa bếp, bĩu bĩu môi: "Ngươi còn chưa đuổi được người đã tự thò mặt ra, không định giữ chút thể diện cho ta hả?"

"Là bằng hữu, không cần câu nệ..." Ta nhìn Tì Mệnh một lượt từ trên xuống dưới, hiểu kì: "Hôm qua ngươi không bị đế quân tấn cho một trận sao? Nhìn ngươi có vẻ khoẻ mạnh thế?!"

Tì Mệnh liếc xéo ta rồi lại liếc xéo Trác Huyền: "Hai người các người thông đồng lừa gạt ta vui lắm hả?"

Trác Huyền không thèm quan tâm, muối trong tay lại thoăn thoắt vung lên đảo rau trong nồi, miệng nói: "Có chuyện gì thì nói nhanh một chút, com sắp nấu xong rồi!"

"Được, được" Nghĩ đến sắp được ăn, ta liền vui vẻ kéo Tì Mệnh ra ngoài, để lại căn bếp cho Trác Huyền tùy ý tung hoành. Tì Mệnh liếc ta, hậm hực nói: "Tên thần kinh nhà ngươi, hôm qua chạy cái gì mà chạy hả?!"

"Ta mà không chạy, phỏng chừng hôm nay ngươi tìm không thấy ta rồi!" Bản đế cơ hậm hực. Tì Mệnh vèo một phát đã yên vị trong đình hóng mát giữa hồ sen điệu bộ ngả ngón ngoác ngoác tay kêu ta lại gần. Hắc lấy ra một khối lưu ly bày sắc chính là Quan Trần kính đưa cho ta, nói: "Ngươi xem cho kĩ một chút".

Ta nghi hoặc truyền một tia linh lực vào, Quan Trần kính xoay tròn, hào quang bắn ra bốn phía. Cảnh vật chậm chậm lướt qua làm ta không kịp được ngáy người.

Thường nói thần tiên không có số mệnh, nhưng vẫn có thể trải nghiệm sự ràng buộc của sinh tử bằng cách lịch kiếp luân hồi. Nhà Phật có ba kiếp khổ: Yêu mà phải biệt ly; Ghét mà phải gặp; Cầu mà không được. Đế quân vốn dĩ sẽ lịch qua kiếp "cầu mà không được", nhưng giữa đường lại lòi ra một nữ tử Triệu Khuynh Họa là bản đế cơ đây; Không những thế ta còn mang theo một thân linh lực và kí ức đi đầu thai, trở thành biến số to đùng trong mệnh cách của đế quân, khiến "cầu mà không được" biến thành "yêu mà phải biệt ly". Tuy có thể xem là lịch kiếp thành công, nhưng lại là thành công sai mục đích a! Bản đế cơ lại dám mang đế quân bằng thanh ngọc khiết đi vấy bẩn vào thứ tình cảm nam nữ tầm thường, đây là tội lớn đến mức nào a a!

"Bây giờ mọi chuyện đã nói rõ ràng với ngươi, đế quân chung quy vẫn là lịch kiếp thành công, giữa ngươi và ngài không kết thành thù gì cả, có thể theo ta về được chưa???" Tì Mệnh mang bộ dạng nôn nóng thúc giục ta.

Bản đế cơ rất đau khổ, đang yên lành, tại sao ta lại đụng độ với Từ Dạ đế quân?!

Chung quy vẫn do Tì Mệnh mà ra! Bản đế cơ liếc xéo hắc ta nói: "Dựa vào cái gì mà bắt ta theo ngươi về?! Quên đi, chân là của bản đế cơ, lúc nào quay về cũng không đến lượt ngươi quản!"

Tì Mệnh nhìn ta về mặt như không tin nổi! Cũng không thể trách, ba tác lười của hắc vốn có thể làm hòn đá cũng gập gù, ngay cả ta cũng bị hắc lừa đến điều đúng cơ mà. Bản đế cơ phất áo đuổi khách: "Ngươi đi nhanh một chút, đừng ảnh hưởng đến tâm trạng dùng bữa của ta!"

Về mặt của Tì Mệnh biến hóa mất vài lượt từ đỏ đến xanh, cuối cùng hắc đen mặt lại, từ tốn nói một câu: "Ngươi không về cũng được, chỉ là tính ra không lâu nữa sẽ đến kỳ hạn mười vạn năm kia..." _ ngừng một chút để thưởng thức vẻ mặt kinh hoàng thất sắc của ta, hắc đắc ý nói tiếp _ "Có lẽ ngươi không biết, ngoài viên Cửu chuyển kim đan của Lão quân, hắc còn độ một nửa linh lực mới giữ được mạng cho ngươi, không khéo...ây, cùng lắm là tiền nguyên tiêu tán không thể siêu sinh, đâu có gì to tát, nhỉ?"

Thế là bản đế cơ lại kinh hoàng lần nữa.

Chương 9

Thiên Đế, cũng chính là huynh trưởng duy nhất của ta - Diệp Trầm Uyên - đã tại vị được bốn mươi vạn năm; lễ phong Đế được tổ chức vào đúng dịp sinh thần năm huynh ấy mười vạn tuổi. Ta còn nhớ khi nghi lễ vừa kết thúc, một quả cầu lửa từ trong hư không giáng xuống đâm thẳng vào người huynh ấy, Cửu Trùng Thiên biến sắc, tối tăm bao trùm khắp thiên địa suốt mười ngày liền. Sau khi cầu lửa tan đi, tiên thể của Trầm Uyên cũng tiêu tán, chỉ có tiên nguyên lưu lại; Từ Dạ đế quân phải dùng bùn đất dưới dòng Thiên hà đắp nặn lại hình dáng ban đầu cho huynh ấy.

Trong thư tịch cổ có ghi lại, người mang linh lực hùng mạnh khiến thiên địa đổ kỵ, sẽ phải trải qua kiếp nạn Thánh Linh Nghiệp Hỏa; nếu độ kiếp thành công thì linh lực đề thăng một bậc, còn không cả một nắm tro tàn cũng không giữ lại được. Trầm Uyên kinh qua Nghiệp Hỏa mà không chết, nghiêm nhiên được Thiên giới kính trọng, yên ổn ngồi trên vị trí Thiên Đế. Tưởng mọi chuyện sẽ dừng lại tại đây, nào ngờ cách mỗi mười vạn năm đều diễn ra kiếp Thánh Linh Nghiệp Hỏa, thực khiến cho người ta hoảng hốt, rốt cuộc linh lực của Thiên Đế hùng hậu đến mức nào?

Trầm Uyên năm nay sắp qua năm mươi vạn tuổi, tương đương năm lần Nghiệp Hỏa đánh xuống. Lần gần đây nhất tuy không đánh mất tiên thể nhưng cũng bị thương tổn trầm trọng, tinh dưỡng mấy năm trời mới trở lại như ban đầu. Đó là khi linh lực cùng thuật pháp của huynh ấy đạt mức nhuần nhuyễn nhất, một mình kết thành trận pháp chống chọi với thiên kiếp. Lần này tai họa sắp đến, huynh ấy lại vì ban đế cơ mà hao tổn căn nguyên; Trầm Uyên, huynh không sợ lần này vạn kiếp bất phục hay sao?

Bản đế cơ đập bàn đứng dậy bay vút ra khỏi địa phận Côn Luân tiên sơn, nửa canh giờ sau Nam Thiên Môn đã nằm trong tầm mắt ta. Tầm giờ này hẳn Trầm Uyên đang phê duyệt tấu chương ở Bảo Hoa điện, ta vội vàng đi đến đó.

Nhưng có ai cho ta biết, tại sao Từ Dạ đế quân lại có mặt trên con đường này không?!

Hôm nay để quần mặc trường bào màu thiên thanh, mái tóc đen dài tùy ý xõa xuống, chỉ buộc hờ một mảnh dây lụa nhỏ. Sóng vai bên cạnh ngài chính là vị huynh trưởng yêu quý của ta. Than trời một tiếng, quả quyết biến mình thành một bông hoa Mộc Phù Dung, chen chúc với đám Mộc Phù Dung mọc tràn lan hai bên đường đi. Bước chân từ từ đến gần, giọng nói của đế quân loáng thoáng theo gió truyền tới: "Tính vẫn còn nửa tháng nữa, ngươi có định tìm... ừm... Ta không cũng tán thành... Nhưng tu tập linh lực không phải ngày một ngày hai... Không được, quá mạo hiểm... Thực ra, ngươi có thể làm theo ta nói... Ngươi tưởng ta muốn tổn thương Trầm Hỏa sao.... Nhưng đó là cách duy nhất, nếu không..."

Tổn thương ta? Cái gì tổn thương ta?

Trong lúc ta trầm tư suy nghĩ, đế quân đã đi tới chỗ ta đang nấp, bước chân dứt thì giẫm trúng ta. Bản đế cơ hoảng hồn vội thu mình lại mới tránh được một kiếp. Từ Dạ đế quân đột nhiên im bặt, trời ạ, chẳng lẽ ngài đã phát hiện ta đang nấp ở đây rồi sao?

Nhưng có lẽ ta suy diễn hơi nhiều, bởi đế quân dừng lại chỉ để hắng giọng một tiếng rồi nói tiếp: "Nhưng cũng không có gì to tát, ta và ngươi liên thủ, ít nhất cũng có thể bảo vệ ngươi lông tóc vô thương. Mời Trầm Hỏa đến vốn chỉ để làm hộ pháp đề phòng biến cố phát sinh. Hơn nữa cả thiên giới hậu thuẫn cho ngươi, thiếu chút linh lực cũng không chết được đâu..."

Lúc này bản đế cơ mới nghe Trầm Uyên đáp lời: "Đúng, vài lần trước một mình ta vẫn chống trọi được, nay có thêm đế quân chẳng lẽ lại sợ sệt sao... Chuyện này cho qua đi, Trầm Uyên còn có công vụ bên người, xin đi trước một bước..." Nói xong liền xoay người rời đi.

"Nấp đủ chưa? Còn không mau hiện nguyên hình? Đường đường là đế cơ, nghe lên như thế còn ra thể thống gì?" Đế quân không nóng không lạnh từ tốn vút ra một câu. Ta kinh hoàng thất sắc run lên một cái, cành cây mà ta bám vào cũng khe khẽ run theo. Tại sao? Rõ ràng đã nấp kỹ lắm rồi mà, tại sao đế quân vừa liếc mắt đã nhận ra ta?? Bản đế cơ già chết không đáp lời: Bây giờ mà hiện nguyên hình, mặt mũi của ta biết để đâu đây?! Từ Dạ đế quân vén vạt áo ngồi xõm xuống, đem bông Mộc Phù Dung là bản đế cơ đang đặt lên lòng bàn tay, nhếch mép nói: "Bông hoa này nhìn có vẻ tươi tốt quá nhỉ? Vừa hay ta cũng cần làm một ít thuốc trị thương, thôi thì đành làm ĐĂNG ĐỒ TỬ, hái hoa bẻ nhụy vậy..."

"..."

Đế quân vừa nói xong, bản đế cơ liền cảm thấy trời đất xoay chuyển; thân thể rời khỏi cành cây, sau đó bị một mảnh vải bao lấy, khiến tầm nhìn vốn đã hạn chế càng trở nên mờ mịt.

Ông trời ơi!

...

Ta nghiêm túc kiểm điểm bản thân: Hừ hừ, sau này cần biến hóa nhất định phải biến thành côn trùng động vật gì đấy; vạn nhất bị phát hiện còn có chân để chạy có cánh để bay; Biến thành hoa lá cây cỏ chẳng khác nào hiến thân cho người khác chà đạp! Bản đế cơ hận đến ngứa răng, chỉ có thể nằm trong khăn tay của đế quân tức tối lần qua lần lại.

Nhưng có điều... nếu ta li lợm không khôi phục lại hình người, chẳng lẽ đế quân định đem ta đi làm thuốc thật?

Ta đang mãi suy nghĩ, đột nhiên xung quanh bừng sáng; bản đế cơ lẫn ra khỏi khăn lụa rơi xuống mặt bàn bạch ngọc trắng xóa. Tầm nhìn của một bông hoa cực kỳ hạn chế, ta đành khai mở thiên nhãn nhìn quanh một lượt: Nơi này bốn mặt là rừng cây, lối đi quanh co vòng qua mấy rặng trúc tía rì rào, xa xa là vại hồ nước; một cung điện màu bạch kim như được dát ánh sáng lấp ló sau rặng cây xa xa...Nơi đẹp như thế này, bản đế cơ quả thực chưa từng thấy qua lần nào. Ta lại nhìn quanh một lượt nữa, bản mặt của đế quân thỉnh thoảng xuất hiện trong tầm mắt, ngài ấy ngồi xuống bên bàn chống khuỷu tay nhìn ta: "Nàng cho rằng giả chết là được sao?"

"..." Bản đế cơ có thể không cần thứ khác, nhưng mũi thì vẫn cần a...Đường đường là tiểu nữ thần, vậy mà lưu lạc tới mức đến trốn cũng bị phát hiện; chưa kể đến việc sẽ bị người khác cười nhạo, chi cần để quần nhếch mép đã đủ làm ta muốn chết rồi...

"Xem ra cũng cứng đầu ghê nhỉ?" Đế quân phát tay áo, trên mặt bàn xuất hiện một chiếc cối đá cùng vài chiếc bình lưu ly tinh xảo. Từ Dạ đế quân xoa cằm nhìn ta, nói: "Có lẽ nàng không biết cách làm thuốc trị thương từ hoa phù dung đâu nhỉ?"

"Trước tiên đem Mọc Phù Dung rửa sạch..."

Còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, thân thể ta đã bị nhấc bổng lên vẽ một đường cong hoàn mỹ trong không trung, rồi rơi thẳng xuống hồ nước.

Được rồi, ta thừa nhận, luận về lòng dạ độc ác, chắc chắn không ai bằng đế quân ngài.

Bản đế cơ vùng vẫy dưới nước mất nửa khắc, đế quân mới từ tốn bước lại chia tay nhặt ta lên, vẽ mặt có phần kinh ngạc; nhưng rất nhanh sau đó ngài mỉm cười đến là đắc ý đem ta quay trở lại bàn bạch ngọc:

-Sau khi rửa sạch rồi liền đem cánh hoa tách ra, cho vào cối giã thật nhuyễn!

Tách ra rồi giã nhuyễn? Vậy có khác nào đem bản đế cơ ngũ mã phanh thây đâu??? Ta đã nhịn rất lâu rồi, bây giờ nhịn không nổi nữa!!!

Bản đế cơ từ trên lòng bàn tay của đế quân dứt khoát nhảy xuống, đồng thời biến trở lại hình dáng ban đầu. Chân vừa chạm đất liền chỉ vào mũi đế quân, tức đến uất nghẹn: "Đế quân ngài thực là người tàn nhẫn vô tình! Tiểu nữ chỉ là vô tình phạm sai lầm, đế quân ngài còn trêu đùa tiểu nữ! Tốt xấu gì tiểu nữ cũng là một nữ nhân, tại sao ngài vừa ném tiểu nữ xuống nước, lại vừa muốn đem tiểu nữ giã ra!!! Tiểu nữ vốn ngưỡng mộ đế quân ngài biết bao nhiêu, ngài lại làm tiểu nữ thất vọng bấy nhiêu!!!"

Ta vốn còn muốn mắng chửi thêm nữa, nào ngờ trên không trung rơi xuống một mảnh áo choàng vừa vụn chụp lên đầu ta. Tiếng đế quân có vẻ mất tự nhiên vang lên: "Y phục như thế, còn ra thể thống gì???"

Y phục? Hôm nay ta mặc bộ y phục màu nước hồ hai lớp mỏng manh, ban nãy rơi xuống hồ còn chưa hong khô, nước từ tay áo từng giọt từng giọt nhỏ xuống...Chỗ cần lộ đều lộ hết, chỗ không cần lộ cũng thấy rõ non một a a...

Ông trời ơi!

...

Dạo này gần đây, ta khá là siêng năng.

Siêng năng đến nỗi Liên Hà thường nhìn ta bằng vẻ mặt kỳ quái, đôi khi lại hỏi: "Đế cơ thực sự cảm thấy trong người đều mạnh khỏe chứ?"

Lúc này ta đang ngồi bệt dưới sàn, tay trái ôm một quyển thư tịch to, tay phải cũng ôm một quyển thư tịch to không kém, trước mặt là một quyển thư tịch khác; đang rất nghiêm túc nghiên cứu về thứ gọi là "Thánh Linh Nghiệp Hỏa".

Đám thư tịch này đều là báu vật của tam giới, được bảo quản trong Tầng Thư các hơn trăm vạn năm qua. Ban đầu chính Phụ Thần là người biên soạn, sau này khi người vũ hóa liền chuyển đến tay Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục duy trì. Những ghi chép vật đổi sao dời này đều được miêu tả rất tỉ mỉ, một giai đoạn lịch sử thời hồng hoang bày ra trước mắt khiến người đọc kinh ngạc đến ngẩn ngơ.

Nếu chiếu theo ghi chép này, tổng cộng đã có ba người từng trải qua kiếp Nghiệp Hỏa. Người đầu tiên là Nam Minh Ứng Uyên đế quân, bị Nghiệp Hỏa thiêu đốt bảy bảy bốn chín ngày, hoàn toàn tan thành tro bụi. Người thứ hai là Thanh Ngôn Bách Lý thần quân, tuy giữ được mạng nhưng linh lực không còn như xưa, sau này ẩn cư trên một ngọn núi ở Nam Hoang gọi là Tê Phượng sơn, lấy sơn chủ của ngọn núi đó vốn là một con yêu xà ba đầu làm thần hậu, cuộc đời coi như bỏ đi. Còn người thứ ba...vốn không được nhắc đến trong thư tịch Thần giới, nhưng hẳn lại là người sống sót duy nhất sau cái loại thiên kiếp đáng sợ kia - chính là Phần Thiên ma quân - người chấp chương Ma giới hiện nay. Không những hẳn có thể vượt qua kiếp nạn, mà còn lông tóc vô thương, ma lực tăng tiến gấp nhiều lần ban đầu; trở thành người được tôn kính nhất Ma giới.

Tuy rằng sau đại chiến năm đó Ma giới đã đầu phục Thiên giới, nhưng ý niệm Tiên-Ma khác biệt đã ăn sâu vào trong tiềm thức của mọi người. Thế nên dù Trầm Uyên bị lửa đốt toi tã đến bốn lần cũng tuyệt nhiên không ai nhắc chuyện đi tìm ma quân để hỏi cách hóa giải cả.

Ma giới trong lòng mọi người đều như một danh từ cấm kỵ.

"Đế cơ?!" Ta bị tiếng gọi của Liên Hà làm cho giật mình cau có: "Không thấy ta đang đọc sách hay sao, gọi cái gì?!"

"Đế cơ thực sự ôn cả chứ?" Liên Hà lặp lại câu hỏi này đến lần thứ mấy bản đế cơ cũng không nhớ nổi. Ta buông sách chống nạnh nhìn muội ấy: "Ta thực sự thực sự vô cùng ôn, muội không cần mỗi lần ra vào đều hỏi câu đấy, được chứ?!"

"Nhưng để cơ đã năm ngày không ăn không uống, thậm chí còn không uống rượu! Như thế không phải bất thường sao?" Liên Hà dùng vẻ mặt nghiêm trọng nhìn ta. Bàn để cơ thực hết nói nổi:

- Muội bị ngộ sao? Chúng ta vốn là thần tiên, đâu cần mỗi ngày phải ăn uống như người phàm trần? Thậm chí không ngủ cũng là chuyện bình thường!"

- Ô, là vậy sao? - Một giọng nam vang lên.

Tàng Thư các vốn nằm ở cực đông hoang vu của Thiên giới, mấy ngày nay chỉ có ta và Liên Hà bén mảng đến, đột nhiên từ đâu lại có tiếng của người khác? Dây đàn trong đầu ta đứt phụt một tiếng, dưới chân phát lực, biến mất ngay tại chỗ.

***

NGOẠI TRUYỆN NHỎ:

Để quân nghe tiên đồng báo lại, để cơ mấy ngày nay đều vui mình trong Tàng Thư các.

Nhân một ngày đẹp trời, trên đường đi đến cung của Nam Cực tiên ông, để quân chợt nảy ra ý định kỳ dị, muốn rẽ vào xem vị nữ tử kia đang bày trò gì trong Tàng Thư các.

- Muội bị ngộ sao? Chúng ta vốn là thần tiên, đâu cần mỗi ngày phải ăn uống như người phàm trần? Thậm chí không ngủ cũng là chuyện bình thường!

Vốn nghĩ sẽ nhìn thấy một tiểu nha đầu mặt mày ủ dột, điệu bộ uể oải, không ngờ vẫn còn nói năng hoạt bát thế.

Có điều để quân ngại còn chưa nhìn được mặt vị "tiểu nha đầu" kia, người ta đã cướp đường mà chạy nhanh như chớp, hết như có ma đuổi sau lưng.

Để quân ngại thực sự đáng sợ đến thế à?

***

Sau khi rất không nghĩa khí bỏ lại Liên Hà mà chạy trước, không ngờ bàn để cơ lại gặp Ti Mệnh.

Tên khốn này, quảng cho bàn để cơ một cái tin xấu rồi biến mất mấy ngày nay, ta không giáo huấn hắn thực có lỗi với phong hào để cơ của ta. Bàn để cơ xấn tay áo hùng hổ tiến lại gần. Ti Mệnh vừa nhìn thấy ta liền nhe nhón cười: "Đã lâu không gặp, để cơ có nhớ tiểu tiên chăng?"

Ta nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra một nụ cười: "Đương nhiên bàn để cơ rất nhớ ngươi, nhớ đến mức muốn tấn cho ngươi một trận đây!"

"Oan quá, tiểu tiên nào có lỗi gì với để cơ đâuuuuuuu" Ti Mệnh nhảy dựng lên chạy ra xa, ta xoa xoa nắm đấm đuổi theo. Mấy đám mây dưới chân đều bị chúng ta giẫm nát tả tơi. Quần thảo nửa buổi trời, trên mặt Ti Mệnh liền xuất hiện hai quầng mắt gấu trúc rõ rệt. Ta đặc ý chống nạnh cười lớn: Uống rượu là thói quen của ta, bắt nạt Ti Mệnh cũng là sở thích của ta nốt! Nhìn về mặt oan ức không nói thành lời của hắn, ta đặc biệt có cảm giác thành tựu!

"Để cơ mong nhớ tiểu thần xuất hiện chỉ để hành hạ ta thôi sao?!" Ti Mệnh ủy khuất ôm mắt. Ta sực nhớ ra một chuyện, vội nói: "Thực ra ta cũng có một chuyện chưa biết thỉnh giáo ai đây"

"Chuyện gì?" Tám chuyện bát quái chính là sở thích của Ti Mệnh, hắn quên cả đau, nửa người vuron ra hướng về phía ta hóng chuyện.

"Ta nghe nói Phần Thiên ma quân là kẻ duy nhất sống sót sau kiếp Nghiệp Hỏa mà vẫn lông tóc vô thương, ngươi có biết tại sao không?"

Ti Mệnh cười toe toét hớn hờ nói: "Ngươi hỏi đúng người rồi đó, trước đây Nguyên Thủy Trường Sinh đại đế từng nói: Phần Thiên ma quân đã dùng một vụn tinh hạch cùng máu huyết của Ma tộc cổ đại luyện chế ra một bức "Vạn Ma huyết thạch đồ", tác dụng như một món thần khí cản trở thiên kiếp. Ma khí của vạn ma hấp thụ hết uy lực của thiên kiếp, khiến hắn cả một cái móng tay cũng không bị tổn hại!"

Bàn để cơ mỉm cười, ta, cuối cùng cũng tìm ra cách rồi.

*****

Đêm khuya trăng lạnh sao thưa, thích hợp để up truyện, ngoài ra còn thích hợp để ngủ nữa:))))))

- Tác giả said.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9-2: Ngoại truyện: Hải Đường đêm rơi lệ, tiếng nhận khóc bi ai

Đề đô Phong Ca, năm Cảnh Hy thứ ba mươi sáu.

Triệu thừa tướng tạo phản, thích sát đương kim hoàng đế. Thái tử lật đổ âm mưu của hắn ta; đem cửu tộc nhà hắn ra trước cổng thành chém đầu thị chúng.

Năm Cảnh Hy thứ ba mươi bảy, Thái tử Bạch Dạ đăng cơ, đổi niên hiệu thành Triều Húc. Một trang sử mới được mở ra.

Năm Triều Húc thứ hai, hoàng đế hạ lệnh tuyển phi; hậu cung ba ngàn giai lệ được ban cho phú quý cao sang bậc nhất thiên hạ, gia tộc của các nàng cũng một bước lên mây. Nhưng tuyệt nhiên, hoàng đế không sủng hạnh lần yêu thích vị phi tần nào, các nàng chỉ tựa như những vật trang trí tươi sáng trong hoàng cung mà thôi.

Chỉ người trong cuộc mới rõ, trái tim của hoàng đế, vốn đã chết từ rất lâu rồi.

...

Một khoảnh sen hồng, lò trầm hương đã thành tro bụi.

Ta ngồi trong đình viện, ao sen trước mặt vẫn tươi tốt, chỉ có người xưa giờ đã đi xa.

Ta là trưởng tử của Hoàng hậu, Phụ hoàng trao trọng trách cho ta, tương lai ta sẽ là quân vương thiên hạ, trong lòng ôm lấy lê dân trăm họ, làm gì còn chỗ cho tư tình nhi nữ đây?

Thực không may, ta lại gặp nàng.

Dường như mọi dự định trước kia ta đã vạch sẵn đều vì nàng mà đi sai hướng.

Nắm trong tay vận mệnh trăm họ chẳng bằng được cầm tay nàng; ôm cả lê dân vào lòng cũng chẳng bằng có nàng trong vòng tay.

Trước đây ta một lòng tâm niệm có được giang sơn, sau này ta mới biết: giang sơn lúc nào cũng có thể nắm lấy; còn tri âm mất rồi, dù có lật tung cả thiên hạ cũng không tìm lại được.

...

Đương kim hoàng đế vẫn xử lý chính sự đâu ra đấy, chỉ là số lần ngài ghé thăm phủ tướng gia mỗi năm càng nhiều hơn. Khắp kinh thành Phong Ca truyền tai nhau, đương kim thánh thượng đem lòng yêu sâu sắc con gái của tội thần phản quốc. Chỉ là nàng hồng nhan bạc mệnh, cả đời này định sẵn cùng hoàng đế hữu duyên vô phận. Triệu Khuynh Họa còn là người chết thay cho hoàng đế của họ, nên thái độ của bách tính đối với nàng càng thương cảm hơn. Dân dã, câu chuyện của hoàng đế và nữ tử tên Triệu Khuynh Họa lan truyền đến hậu cung, ba ngàn phi tần của hoàng đế đều biết rõ: Cho dù các nàng có làm gì, thì lòng quân thượng cũng đã theo cổ nhân đi xa.

Thời gian như bóng câu lướt qua cửa sổ, kinh thành Phong Ca lại đón mùa xuân về. Triều Húc hoàng đế làm lễ viếng mộ phần tiên đế trên Phụng Hoàng sơn, các quần thần đều thấy rõ, lăng mộ vốn dĩ dành cho Hoàng hậu đương triều đã có chủ. Lễ viếng kết thúc, hoàng đế của họ còn tàn ngẩn trước bia mộ hồi lâu, không biết đang suy nghĩ điều gì. Tà thừa tướng còn nhìn thấy, tóc mai của hoàng đế đã điểm bạc, thân hình gầy héo lung lay như chực đổ gục bất cứ lúc nào.

Đêm mùa hạ buồn xuống, tiếng dế kêu rả rích cùng với tiếng mõ phu vang lên: "Trời hanh vật khô, cẩn thận cùi lừa..." nghe thật não nề. Quân thượng ngồi trên nóc hoàng cung, một vô rượu, đối lập với màn đêm tịch mịch; một người ở lại nơi này, một người bỏ lại tất cả đi đến tận chân trời xa.

Họa nhi, có phải nàng cũng hy vọng rằng chưa từng gặp gỡ?

Mùa thu năm Triều Húc thứ hai mươi tám, đương kim thánh thượng lâm bệnh nặng. Quần thần lo lắng về người nối ngôi, thánh thượng quả quyết đổi lập nhị đệ Bạch Hoàng đăng cơ Hoàng đế, còn bản thân tự phế hoàng tự, trở thành thường dân.

Lập đông năm Triều Húc thứ hai mươi chín, Bạch Dạ qua đời tại Thiên Sơn Phổ Đà tự, muôn dân thương tiếc, để tang ba năm.

*****

Vì nép nhần trong não tác giả đã phẳng hoàn toàn vì chương 9, nên hẹn các bạn tuần sau mới có chương mới nha. Tác giả lặn tiếp đây ~

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9-3: Trúc ngoài song cửa vẫn tươi tốt, rồi có một ngày ta sẽ trở về(Thượng)

Có lẽ ít ai biết, để quân vốn sinh ra trong dòng Bích Hải ở Đông Hoang, thuộc tộc Cửu Kỳ thượng cổ tinh thông kết giới và trận pháp. Nhưng tộc Cửu Kỳ này, trời sinh dự vọng thiên bạc, để quân ngài là chính là hậu duệ cuối cùng, vạn nhất mà chết một cái là diệt tộc luôn.

Để quân không có thân nhân, không có bằng hữu, càng không có đồng loại; ngày ngày ngập lặn trong dòng Bích Hải gian nan mà lớn lên. Không có người uốn nắn dạy dỗ, bản tính hoang dã, lại thêm hình thù khác lạ, khiến toàn bộ sinh linh trong dòng Bích Hải chán ghét xa lánh.

Cho đến một ngày kia, Dao Quang thần nữ - chủ nhân của Lạc Hà tiên sơn đến Bích Hải du ngoạn, nhìn ra tuế căn của để quân, bèn lượm ngài ấy về, nhận làm đồ đệ.

Lúc này để quân vẫn còn là một con cá, ước chừng ba trăm năm tuổi, còn cách thời gian hóa thành hình người chừng bảy trăm năm. Dao Quang đem để quân nuôi nấng trong hồ sen, mỗi ngày đều mang kinh Phật đến tụng niệm, hy vọng có thể khiến để quân động đến cộng tiên căn ghê gớm nào đó, sớm hóa thành người.

Trời không phụ lòng người, dưới sự tận tình của Dao Quang thần nữ, để quân đã hóa thành hình người sớm hơn thời hạn chừng năm trăm năm, trong hình hài của một đứa trẻ chừng sáu, bảy tuổi.

Thần nữ đặt tên cho để quân là Tử Dạ, với hy vọng ngài sau này chăm chỉ học hành, tu thành chính quả, phi thăng làm thượng tiên.

Có điều; giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời; vốn sẵn bản tính hoang dã ương ngạnh, để quân hoàn toàn không chịu nghe lời dạy dỗ của sư phụ, suốt ngày rong chơi cùng đám tinh linh cây cỏ dưới chân núi.

Ở tận cùng cực Đông của Tây Hoang, trong vùng hoang mạc khô cằn có phong ấn Huyết Ma Cơ - vốn là ma thú của Ma giới. Năm đó Dao Quang phải dùng một nửa trái tim thất khiếu linh lung của mình làm vật hiến tế, bày ra chín tầng kết giới mới vĩnh viễn giam cầm được nó tại đây. Nhưng mỗi năm trăm năm một lần, đích thân Dao Quang phải dùng máu huyết của bản thân để gia cố chín tầng kết giới này.

Năm đó Tử Dạ vừa tròn một nghìn tuổi bỗng nảy ra ý tưởng kỳ dị, muốn rời khỏi Lạc Hà tiên sơn đi thăm thú những nơi khác. Dao Quang sốt ruột đi tìm để quân, rồi cuộc chạm trổ thời gian gia cố kết giới, khiến ma thú có cơ hội thoát ra ngoài.

Huyết Ma Cơ chuyên cắn nuốt tinh phách, là hung thú tàn bạo nhất Ma giới, bị xổng mất khó tránh khỏi sinh linh đồ thán. Dao Quang tìm được đồ đệ đưa về Lạc Hà tiên sơn, vừa lúc cảm nhận được kết giới đã vỡ nứt, bèn dặn dò: "Sư phụ phải đi tiêu diệt ma thú, Dạ nhi ở nhà nhất định phải ngoan ngoãn, nhất định phải siêng năng tu luyện, đợi sư phụ trở về, có biết không?"

Từ khi hóa thành hình người đến nay, Tử Dạ luôn có sư phụ ở bên cạnh. Nay sư phụ nói muốn bỏ hẳn lại mà đi, nhất thời cảm thấy sống mũi cay cay, miu máo hỏi: "Người đi bao lâu sẽ về? Có thể cho con theo không?"

Dao Quang cúi xuống xoa đầu Tử Dạ, cười nói: "Lần này ra đi nguy hiểm trùng trùng, không thể cho con theo. Dạ nhi ngoan, sư phụ nhất định không bỏ rơi con..." - Dao Quang đưa tay chỉ cho Tử Dạ thấy rừng trúc tía bao bọc lấy căn nhà tranh của hai sư đồ họ - "Con nhìn xem, trúc ngoài song cửa vẫn tươi tốt, rồi có một ngày ta sẽ trở về..."

Dao Quang chậm chậm buông tay đồ đệ của mình, nắm chặt bao kiếm, quả quyết xoay người rời đi.

Quãng thời gian sống cùng Dao Quang thần nữ, Tử Dạ là một đứa trẻ lớn lên, khỏe mạnh và hạnh phúc.

Cậu chưa hề biết đến sự ly biệt, cho đến giờ phút này.

Có lẽ nào từ đây về sau, cậu sẽ không còn gặp lại sư phụ nữa?

...

Sau khi Dao Quang thần nữ rời đi, một mình Tử Dạ ngày ngày trên đỉnh Lạc Hà thơ thẩn ngồi trên bậc cửa, mắt dõi theo hướng sơn môn cao vút, ngóng xem sư phụ của mình rốt cuộc khi nào sẽ trở về.

Ngày ngóng đêm trông, không cần thận, vài mùa hè đã trôi qua.

Trước đây, trong lòng hắn, sư phụ thực là một kẻ lừa dối.

Ngoài việc dạy hắn tu luyện ra, sư phụ đối với việc ăn cơm uống nước của hắn cũng luôn miệng nhắc nhở đến tám ngàn lần. Ngày nào hắn trốn đi chơi, lúc trở về nhất định sẽ bị sư phụ tóm lại giáo huấn một phen.

Tử Dạ muốn mình lớn thật nhanh thật nhanh, có pháp thuật cao cường, để không cần phải nghe sư phụ la nhai giông dãi nữa.

Vậy mà bây giờ một mình ngồi bậc cửa, cậu lại ước sự phụ xuất hiện ở cửa son môn cao vút kia, tươi cười vẫy tay với cậu như trước đây.

Nước mắt đã sớm ứa ra, Từ Dạ vụt đứng dậy chạy ra ngoài son môn, hét to: "Sự phụ, tại sao người không trở về với đồ nhi???" Tiếng của cậu theo gió phiêu tán trong không trung nhưng chẳng có ai đáp lời. Cuối cùng Từ Dạ không kìm chế được, ngồi sụp xuống khóc nức lên. Gió núi cắt ngang qua da thịt hai bên má lạnh buốt, sau lưng cậu chợt vang lên một tiếng động lớn. Từ Dạ xoay người lại nhìn, kết giới bảo vệ Lạc Hà tiên son vỡ vụn, rừng trúc tía vốn tươi tốt bỗng nhiên đồng loạt ngã xuống, trong phút chốc, tất cả đều héo úa lụi tàn...

Kết giới này do chính tay Dao Quang thần nữ dựng nên; người còn vật còn; người chết, vật trong vong...

...Năm nay, đứa trẻ tên Từ Dạ mới chỉ vừa tròn hai nghìn tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Ta đem đoạn đối thoại nghe lén được giữa Trầm Uyên và đề quân ra nghiền ngẫm, cảm thấy vì đề quân đã phát hiện ra ta, nên nửa phần sau câu chuyện chính là đề quân nói cho ta yên tâm. Điều đó cũng có nghĩa là - dù được đề quân bảo hộ - tính mạng của huynh trưởng ta cũng chưa chắc được bảo toàn.

Ta viết một phong thư, dặn dò Liên Hà hai ngày nữa đem thư này đến Côn Luân. Còn bản thân thì dạo bước đến hầm rượu, mở cửa chui vào.

Hầm rượu này nằm bên dưới thần điện của Thần Sơ cung, độ lạnh vừa đủ, khiến cho rượu được bảo quản nghìn năm không đổi vị. Ta mở một vò rượu, ngửa cổ uống một ngụm. Tính ra hai thú vui lớn nhất trong mười mấy vạn năm qua của ta chính là ủ rượu và...ngủ.

Nghe Ti Mệnh nói, vị Phần Thiên ma quân này vốn là Ma thần của Ma Thần thượng cổ - người mà cả Thần giới liên thủ giết chết ba mươi vạn năm trước. Cho dù Ma giới quy phục Thần tộc, nhưng nào có ai đảm bảo vị Phần Thiên ma quân này không ôm lòng hận thù đâu?

Từ đó suy ra, muốn lấy được "Vạn Ma huyết thạch đồ", chỉ có nước trộm về. Mà thực lực của Phần Thiên nông sâu thế nào không có ai biết, chuyến này bản đế cơ đi chính là lành ít dữ nhiều, phải tranh thủ uống thêm vài vò rượu. Trời vừa tờ mờ sáng, ta lên qua Đông Thiên Môn, nhắm hướng Ma giới mà đi.

...

Từ Đông Thiên Môn, đi hơn một ngày đường sẽ đến đầu tận của Tây Hoang, nơi đây có một tấm kết giới, cũng chính là cửa ngõ đi vào Ma giới. Kết giới này là lá chắn tự nhiên của trời đất, nhằm ngăn chặn ma vật từ Ma giới tràn đến; cũng như bảo vệ những tiểu tiên đạo hạnh thấp kém, tránh trường hợp lỡ đường đi lạc đến Ma giới. Trong kinh phạt có đề cập đến, giữa ba ngàn thế giới trong thiên địa đều có những lá chắn tương tự. Kết giới này phải là người mang linh lực cao cường, trong thời gian rất ngắn mở ra thông đạo rồi đóng lại ngay mới không làm cho ma vật tràn sang. Bản đế cơ triệu hồi pháp khí của bản thân, một thanh cung tên lấp lánh hào quang bảy sắc hiện ra, nhanh như chớp cắt vào kết giới.

Bên trong vết rách mây đen mù mịt, gió lạnh rít gào, cánh vật hỗn loạn vô cùng. Bản đế cơ kết một tầng tiên chương hộ thân, nhanh chóng phi thân vào kết giới; lập tức, ta cảm nhận được một lực hút kinh hoàng kéo thân người rơi xuống, chừng nửa khắc sau, cuối cùng cũng rơi xuống một phổ phương tấp nập.

Đây là lần đầu tiên ta đến Ma giới, ngoại trừ bầu trời có hơi phiếm đỏ một chút, thì Ma giới cũng chẳng khác hai giới kia là mấy. Người qua lại cười đùa ầm ĩ, hàng quán san sát, nom có vẻ náo nhiệt hơn cả Nhân giới. Ta có tiên chương hộ thân nên không ai nhìn thấy, trừ người có linh lực cao hơn ta. Bản đế cơ niệm một pháp quyết nhỏ, cảm nhận nơi ma khí đậm đặc nhất nằm ở phía tây nam, đấy chắc hẳn là Thần Ma điện của Ma giới. Quả nhiên ta vừa cười mây bay đến, một tòa tháp bảy tầng sừng sững hiện ra trước mắt; Thần Ma điện nằm trên một hòn đảo khổng lồ trôi nổi giữa không trung, xung quanh dùng từng sợi Ma Thiết neo giữ lại. Kết giới màu máu tươi bao bọc lấy toàn bộ hòn đảo, nhìn kĩ sẽ thấy tầng kết giới ấy có những dòng chảy li ti, tựa như thực sự có máu tươi lưu chuyển bên trong, khiến cho người bên ngoài không tài nào nhìn xuyên qua được. Bản đế cơ nhìn xuống bên dưới, chỉ có một con đường duy nhất để vào bên trong, lúc này có hẳn hai đội ma binh canh giữ. Nhưng lạ một cái là có rất nhiều thường dân xếp hàng chờ vào thành. Ta đáp xuống mặt đất, làm một pháp thuật che giấu tiên khí và dung mạo, biến bản thân thành bộ dạng không khác gì một thiếu nữ ma tộc bình thường. Một đại thẩm dẫn theo đứa con nhỏ đi lướt qua, ta vội vàng đuổi theo hỏi: "Vị đại nương này, hôm nay là ngày gì? Tại sao mọi người lại muốn đi vào bên trong đây vậy?". Vị đại thẩm đánh giá ta mấy lượt, nói: "Người thực không biết? Hôm nay là kỉ niệm sinh thân của vị Ma thần kia, ma quân hạ lệnh mở cửa thành, bất cứ ai cũng có thể đến thần điện triều bái..." - Vị đại thẩm kia xua tay rào bước - "Phải đi nhanh một chút kẻo hết chỗ đứng đấy!"

Từ cổ chí kim, hình như chỉ có một vị Ma Thần quá cố đã nằm xuống ba mươi vạn năm trước mà thôi. Tim ta đập thình thịch, vội vàng rào bước theo vị đại nương kia. Ha, chẳng ngờ lại đến đúng ngày như vậy, không biết điều này có đem lại thuận lợi gì cho việc trộm đồ của ta hay không?

Sau khi trót lọt bước chân lên Ma đảo, ta âm thầm đảo mắt một lượt; ngoài tòa Thần Ma điện bảy tầng kia ra, bên cạnh còn có một tòa tư dinh mang tên Nguyệt Vân thần cung, hẳn là nơi ở của Phần Thiên ma quân. Trên đường ma tộc đổ xô đến Thần Ma điện nhiều như nước, xếp hàng từ cổng điện lan sang đến cả những con đường nhỏ xung quanh. Bản đế cơ hoàn toàn không đếm xỉa đến tòa thần điện nguy nga tráng lệ kia, chỉ chăm chú nhìn tòa thần cung ở phía xa xa. Đến lúc không ai để ý, ta liền sử dụng Di Hình Hoán Ảnh, nhanh như chớp đi về hướng Nguyệt Vân thần cung.

Tòa thần cung nằm bên cạnh vách núi, hai mặt giáp vực thẳm, một mặt giáp thần điện, mặt còn lại là con đường độc đạo để đi vào. Bàn đế cơ hóa thành một hạt bụi phiêu tán bay lên cao; bên trong thần cung đường đi quanh co, lầu gác san sát, không gian bị ma khí nồng đậm bóp méo vặn vẹo. Lúc này ta mới thấy một người vận y phục nam tử màu đỏ tía, tóc dài bạc trắng xuất hiện ở trung tâm quảng trường thần cung.

Tới rồi!

Bàn đế cơ nín thở từ từ rơi xuống, tâm thần khẽ động, đem dung mạo của vị ma quân lưng lầy nợ thu vào trong mắt.

Nam tử này nom có vẻ đã qua tứ tuần, mặt vuông cằm đầy, trán cao môi mỏng, trên mũi mọc ra một đoạn sừng dài; tổng thể chỉ có một chữ: dữ. Y phục đỏ tía như màu máu ôm lấy thân hình cao lớn, bên hông giắt một thanh cương đao sáng loáng, ánh lên màu đỏ đen quái dị.

Phản Thiên ma quân rõ ràng là đang đi theo hướng con đường độc đạo, chắc hẳn muốn đến Thần Ma điện để dâng hương triều bái Ma thần. Ta vẫn giữ nguyên tốc độ rơi, đột nhiên cảm thấy bản thân bị cái gì đó cản lại, không gian xung quanh nổ tung, một luồng ánh sáng bạc mang theo ma lực vô biên bay thẳng về phía ta! Bàn đế cơ cắn răng nghiêng người né tránh, bên tai truyền đến tiếng hét như sấm dậy:

"KẸ NÀO Ở TRÊN ĐÓ??"

Ban này ta bắt cần, chính là vương phải kết giới trên bầu trời của Nghiệt Vân thần cung, ngay lập tức bị Phản Thiên phát hiện. Bàn đế cơ hóa thành người, từ từ đáp xuống quảng trường. Ma binh từ bốn phương tám hướng xông đến, ta nắm chặt cung tên chuẩn bị động thủ, Phản Thiên ở đối diện lại phát tay ngăn lại. Hắn nhoẻn mắt nhìn ta, mở miệng: "Không biết đề cơ giá lâm du ngoạn, Ma giới đón tiếp không chu đáo, thực thất lễ..."

Ta không đáp lời, lời lẽ của hắn tuy khiêm nhường, nhưng thái độ hoàn toàn không có chút khiêm nhường nào, ngược lại còn có vẻ vênh vao. Phản Thiên thấy ta không đáp lại nói tiếp: "Trẫm Họa đề cơ chẳng lẽ cũng khinh thường Ma tộc thấp kém, không muốn cùng ta nói vài câu ư?"

- Bàn đế cơ không dám, chỉ là ta đến không phải để du ngoạn, mà là muốn hỏi mượn đồ..."

- Ồ, không biết đề cơ đích thân đến, là muốn mượn đồ gì?"

Bàn đế cơ siết chặt cung tên đến nỗi dây cung cứa cả vào tay, miễn cưỡng nói:

- Bàn đế cơ muốn hỏi mượn ma quân tám "Vạn Ma huyết thạch đồ", sau khi dùng xong sẽ hoàn trả nguyên vẹn...!

- Là thứ này ư?

Phản Thiên xòe tay, từ lòng bàn tay hắn hiện ra một bức tinh hà đồ, chỉ khác ở chỗ: vị trí vốn họa tinh tú lại được khảm bằng những viên tinh hạch tỏa ra ma khí cường đại. Máu nóng trong người ta sôi lên, vội vàng muốn đoạt lấy. Phản Thiên lại nhanh tay hơn ta, đem bức hà đồ thu lại; hắn mỉm cười: "Đề cơ rất muốn nó ư? Có phải để dành cho vị Thiên Đế kia không? Ta không nhầm thì mười ngày nữa kiếp nạn của hắn sẽ giáng xuống... Chẳng lẽ Thiên Đế đã xảy ra chuyện gì, không thể chống chọi với thiên kiếp được ư?"

Bàn đế cơ nhíu mày, Liệt Diễm thần cung trong tay khẽ động: "Người không cần nhiều lời! "

"Ta cũng không có nhã hứng nhiều lời với ngươi! Binh sĩ nghe lệnh, bắt sống đề cơ Thần tộc cho ta!" Phản Thiên phát tay, đám ma binh tiếp tục tràn lên như nước lũ.

Bàn đế cơ giờ cao thần cung trong tay, mũi tên rời khỏi cung phát ra một tiếng "vút" thanh gọn. Mũi tên vốn đã được trấn yểm thuật pháp, vừa bay lên tới lưng chừng trời liền biến hóa thành hàng ngàn hàng vạn mũi tên khác, đám ma binh vốn đang lao lên định bắt ta liền bị mũi tên đâm trúng, hỗn siêu phách tán ngay tại chỗ. Kỹ thuật bắn tên của ta do chính Phụ Thần truyền thụ, có thể nói là không tìm được đối thủ; người ta muốn giết chắc chắn không có đường sống sót. Đám ma binh may mắn không trúng tên liền hoảng sợ quay đầu giẫm đạp lên nhau mà bỏ chạy, tiếng kêu gào vọng thấu trời xanh. Mũi tên thứ hai của ta tiếp tục bay vút ra khỏi cung, hướng thẳng đến yết hầu của ma quân.

Liệt Diễm thần cung này là một trong tứ đại pháp khí thời thượng cổ; cùng với Hàm Quang, Lưu Tô và Phong Xích đều do đích thân Phụ Thần chế tác nên. Hàm Quang có đặc tính hủy diệt thân thể; Liệt Diễm có khả năng truy hồn; Lưu Tô làm nhiễu loạn số mệnh; còn Phong Xích chính là pháp khí để trói buộc hồn phách, khiến đối phương không thể chuyển mệnh đầu thai. Sau khi Liệt Diễm rơi vào tay ta, bàn đế cơ đã cải biến một chút, biến Liệt Diễm thành pháp khí truy hồn đoạt mệnh, khiến cho người trúng tên hồn phách nổ tung, hoàn toàn biến mất trong thiên địa. Tuy nghe có hơi tàn nhẫn, nhưng lúc đánh nhau không phải người chết thì chính là ta vong. Bàn đế cơ nhoẻn mắt, mũi tên ta vừa bắn ra chỉ còn cách ma quân nửa thước nữa, nhưng ngác nhiên thay hắn không hề né tránh! Bàn đế cơ giật mình, trong lòng thầm hô không ổn!

Quả nhiên thân ảnh ma quân dần dần mờ đi, sau lưng ta một trận Thái sơn áp đỉnh ập đến; bàn đế cơ bị ma khí cường đại hất văng ra xa mười mấy thước, máu tươi trong cổ họng phụt ra.

"Phản Thiên ma quân" mà vừa rồi ta nhìn thấy, quả nhiên chỉ là một thân ngoại hóa thân(*) của chủ nhân; Ma quân thực sự bây giờ mới xuất hiện, rất dứt khoát cho ta một chương. Bàn đế cơ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đau nhói, xương cốt như vỡ vụn nhưng vẫn gắng gượng bò dậy, cười khẩy: "Đường đường là ma quân lại đi đánh lén người khác, quân vương Ma tộc thì ra chỉ cũng chỉ đến thế mà thôi..."

"Đứng, trong mắt Thần tộc các ngươi, chúng ta chẳng phải rất thấp kém sao? Người thấp kém dùng thủ đoạn thấp kém có gì sai ư?" Dứt lời hắn liền tung một chương, bàn đế cơ niệm chú giăng ra một tầng kết giới; ma chương của Phản Thiên chạm vào kết giới của ta phát ra một tiếng nổ vang trời, bàn đế cơ tiếp tục văng ra xa mấy trượng, máu tươi men theo khóe miệng chảy xuống.

Chết tiệt, ma lực của hắn quá mạnh, ta ngoài cảm cự ra hoàn toàn không thể đánh trả cái nào. Bộ y phục màu xanh lam nhạt của ta đã dính đầy máu tươi cùng bùn đất, bản đế cơ nén con đầu gối gượng đứng dậy lần thứ hai, quát lớn: "To gan, Ma giới vốn đã thần phục Thiên tộc, theo lý phải triều cống bảo vật, nhưng Thiên Đế rộng lượng không đòi hỏi tộc các ngươi cống nạp thứ gì! Nay ta chỉ đến hỏi mượn, ngươi lại cư nhiên động thủ!"

"Thần phục các người? Ha ha ha, bản quân chưa bao giờ nghĩ sẽ thần phục những kẻ vong ân bội nghĩa như các người!"

Phản Thiên như bị câu nói của ta kích động, ma chưởng trong tay càng ngoan độc, bản đế nhận tiếp một chưởng, lần này hoàn toàn không còn sức đứng dậy.

Ta thực sự sẽ chết ở nơi này?

Tính toán thời gian một chút, ta rời Cửu Trùng Thiên đã hai ngày, phong thư kia hẳn đã trên đường đến Côn Luân sơn. Bản đế cơ dùng chút sức lực cuối cùng đem Liệt Diễm bóp nát hóa thành một dải bụi bảy sắc phiêu tán bay lên không trung, đồng thời niệm thầm niệm chú ngữ; dải bụi bảy sắc kia dần biến thành thực thể - một kết giới mang hình thù như ngọn núi thạch anh bảy sắc chụp xuống người ta.

Đây là chiêu bài cuối cùng, tự hủy đi Liệt Diễm để tạo thành kết giới. Pháp khí vốn có linh tính, người cố tình tiêu hủy sẽ bị nguyên rủa; nhưng đây là chiêu bài cuối cùng của ta, nếu ta không sử dụng, chắc hẳn sẽ không cảm cự được tới lúc Trác Huyền biết tin mà đuổi tới.

Kết giới Thất Diễm Linh không giống những loại kết giới khác chỉ là một tấm màng mỏng; loại kết giới này giống như một khối chất rắn đàn hồi, không có bất cứ pháp thuật nào có thể thương tổn. Nhưng người được bao bọc trong Thất Diễm Linh không thể di chuyển, không thể sử dụng pháp thuật, càng không thể liên lạc với bên ngoài. Ta nhìn ma quân tức đến mặt đỏ au bên ngoài kết giới, tầm mắt dần mờ hồ, cuối cùng mất máu quá nhiều mà ngất đi.

(*)thân ngoại hóa thân: nô nê chính là một thân thể khác của thân thể chính. Thường thì hóa thân sẽ hoạt động theo sự điều khiển của chủ nhân. Chủ nhân làm gì hóa thân làm vậy, chủ nhân nói gì, hóa thân cũng nói vậy.

*****

Ta muốn nghỉ lễ! Ta muốn tăng lương!! - Tác giả said

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Chẳng biết ta đã ngủ qua bao lâu.

Trong giấc ngủ chập chờn, ta thấy bao nhiêu xuân hạ thu đông đã trôi qua, muôn hoa này nở điều tàn, đất trời tuần hoàn vô hạn; vạn vật đứng bên bờ sông năm tháng nhìn nhau, thương tâm mà rơi lệ. Mà trong đám đông hỗn loạn ấy, ta dường như chỉ là một linh thể, cùng buồn vui với nhân sinh; nhưng lại tách biệt hồng trần, không ai có thể nhìn thấy ta. Một nữ nhân chấp kiếm xuất hiện ở đường chân trời, y phục trắng thuần phiêu diêu theo gió, dưới thân là một cái đuôi rắn thật dài - Đó chính sáng thể thượng thân Nữ Oa. Đứng ở phía đối địch bà cũng là một nữ tử, nhưng đầu mày cuối mắt đều toát lên vẻ yêu mị tà ác, y phục đỏ ối, tay cầm một thanh cung tên lưu ly bảy sắc - chính là thủy tổ của Ma tộc - tuyệt đại Ma Thần Quân Huyền Lăng. Điều kì lạ là dây cung lẫn mũi tên của cây cung kia không phải thực thể, mà chỉ là một dải sáng bảy màu chói lóa mang theo uy lực kinh hồn găm vào bả vai Nữ Oa. Thượng thân Nữ Oa ôm vai xoay kiếm ngã xuống đất.

Ta khổ sở ngồi sụp xuống ôm lấy thân người; từ lúc vị Ma Thần kia xuất hiện, linh hồn ta dường như không chịu sự kiểm soát muốn thoát ra bay về hướng hai vị nữ tử đang giao tranh kia. Quân Huyền Lăng kéo chân váy lướt về hướng ta, mắt phượng liếc ngang, lên tiếng: "Bản mệnh nguyên thân ký, ngươi không ngoan ngoãn ở trong u minh, tại sao lại xuất hiện ở đây?" - Thanh âm của Ma Thần thanh thúy vang dội như tiếng ngọc lưu ly va chạm vào nhau. Thân thể của ta lập tức bị ném tới một nơi tối om hỗn độn, không một tiếng động, không một hơi thở của vật sống nào xung quanh. Chân tay ta hoàn toàn không cử động được, dường như bị đóng đinh vào vùng tối tăm đó; sự dằn vặt hãi xâm chiếm tâm trí, bản đế cơ nhắm mắt, cảm giác nhục thân dần tan biến, còn linh hồn thì sắp bị vùng tăm tối này nuốt chửng.

Đột nhiên một luồng sáng chói lóa dội xuống trên đỉnh đầu ta; bản đế cơ mừng rỡ cố sức vùng vẫy định thoát ra. Chưởng khí trong không trung khiến da thịt ta đau nhức, y sam trắng thuần nở rộ từng đóa hoa máu rực rỡ diễm lệ....

Bản đế cơ cuối cùng cũng giật mình choàng tỉnh.

Thân thể vẫn đau nhức cực độ, dường như máu trong người đều đã chảy hết ra ngoài; Thất Diễm Linh vẫn bao bọc lấy ta chẳng chút suy yếu. Bản đế cơ cố sức nâng mí mắt lên nhìn, ngạc nhiên thấy xung quanh hiu quạnh, xác ma binh chất thành núi, máu tươi chảy tràn, khoảng đất vốn là rừng cây đã thành bình địa. Phản Thiên ma quân tựa vào đại đao thờ dốc, máu tươi từ cạnh sườn, bả vai và mắt trái tuôn ra. Ta nâng mắt lên cao hơn, một nam tử cao lớn mặc y phục màu mây trời, tóc đen dài bay theo gió chắn trước kết giới của ta. Dáng điệu người này ung dung, tay chấp sau lưng nhìn cảnh hoang tàn điêu linh trước mắt như thể đang nhìn một cảnh đẹp bình thường.

Cái điệu bộ đứng dung đáng ghét này, đôi khắp trời đất ngoài Tử Dạ để quân ra thì chẳng còn ai có được.

Bản đế cơ tiếc hận, vốn chỉ nghe danh chiến thần của đế quân mà chưa từng thấy ngài đánh nhau lần nào! Nay đánh nhau ngay trước mũi mà ta lại ngủ mất! Tiếc quá tiếc quá!

"Người dám làm tổn thương nữ thần Thiên tộc, có biết tội của mình chưa?" Đế quân cất tiếng, giọng điệu trầm thấp mang theo một tia uy hiếp. Phần Thiên vốn đang tựa vào đại đao của mình liền đứng thẳng dậy, nhếch mép nói: "Các người luôn cho rằng Thiên tộc cao quý, tổn thương tộc các người là tội ác tày trời! Còn Thiên tộc các người tàn sát Ma tộc ta, thì không tính là gì ư?"

Đế quân phát tay áo, trong tay hiện ra hào quang nhảm thẳng Phần Thiên mà bay tới, một tiếng nổ ầm vang, cát bụi mù mịt; ma quân bị hất tung lên cao rồi rơi xuống như sung rụng. Đế quân phất tay, lại nói: "Thiên tộc chính là bá chủ chân chính của tam giới, xúc phạm Thiên tộc là xúc phạm trời đất, tội không thể tha!"

Phần Thiên không kịp hoàn thủ lấy một chiêu, thân thể cứ thế rơi xuống đất. Ta vừa kịp nhìn, trên người hắn có một vòng sáng vàng kim, chính là dấu vết của Tỏa Ma xích(*) đã phong ấn tất cả ma lực của hắn...Đế quân cũng thà là...

"Hừ, nữ nhân kia có thể gọi ra Thất Diễm Linh, e rằng lai lịch cũng không đơn giản..." - Ma quân dù toàn thân đầy máu nhưng vẫn giữ khí độ hiên ngang bò dậy, đưa tay quẹt đi tia máu mỏng manh bên khóe miệng - "Năm ấy bản mệnh ấn ký của chủ nhân ta mất đi, với nữ nhân này chắc hẳn không tránh khỏi có liên hệ...chẳng lẽ..."

Bản mệnh ấn ký? Ta nhớ mảy, hình như trong giấc mơ kia, Ma Thần cũng gọi ta là...

Một tiếng "ầm" đình tai nhức óc lại vang lên, Phần Thiên mà quân bị quật ngã xuống đất, nôn ra một búng máu đen ngòm. Ta nhìn thấy mu bàn tay đế quân ẩn hiện gân xanh, thể hiện rằng đế quân đang tức giận, rất có thể sẽ giết chết đối phương ngay lập tức, ta vội vàng la lên:

-Đế quân, không được giết!

Nhưng ta đã quên mất, bên trong Thất Diễm Linh không thể liên hệ với bên ngoài; cứ cái đà này, ma quân chắc hẳn sẽ tàn hoa bại liễu trong tay đế quân cho xem...

Có điều đế quân vẫn giữ nguyên tư thế đó, không hề có hành động gì tiếp theo. Phần Thiên vốn đã cạn kiệt sức lực, chỉ có thể thều thào nói: "Người định giết người diệt khẩu? Ha ha ha, nếu mọi chuyện như ta suy đoán, sớm muộn gì thần tính của chủ nhân ta cũng sẽ thức tỉnh! Thần tộc các người không còn Phụ Thần, không ai chống lại được Ma Thần vĩ đại của chúng ta! Ngày tàn của các người sắp đến rồi! Ha ha ha...." Phần Thiên ngửa cổ cười ha hả, mà khí từ cơ thể hắn thoát ra, thân thể dần hóa thành bụi phấn, thể hiện rằng hắn đã tự phá hủy nguyên thân, vĩnh viễn biến mất khỏi trời đất. Kết giới màu máu xung quanh Thần Ma đảo sụp đổ, huyết nhục mơ hồ, mùi máu tanh nồng nặc phiêu tán trong không khí, mấy sợi Ma Thiết đồng loạt rơi xuống, Thần Ma đảo mất đi điểm tựa bắt đầu vỡ nứt; xung quanh khói bụi mù mịt, dân chúng tán loạn, cảnh tượng đồ nát tan hoang. Lúc này đế quân mới quay đầu nhìn ta, một đạo hào quang từ ống tay áo bay ra, đem Thất Diễm Linh xé thành hai nửa. Bản đế cơ lập tức cảm nhận được áp lực như Thái sơn đè xuống, đó là dấu hiệu suy tàn sụp đổ của một tiểu thế giới. Đế quân bọc ta trong áo choàng của ngài, một tay kết ấn, một tay đem ta bế lên, chính là chuẩn bị thi triển Càn Khôn thuật - pháp thuật này dựa vào việc dùng linh lực vô thượng đem không gian gấp lại, đưa người thi pháp dịch chuyển tức thời đến địa điểm khác. Ta nghe tiếng gió vun vút bên tai, định thần lại đã thấy đế quân bế ta đứng dưới mặt đất bên ngoài Thần Ma đảo. Bản đế cơ quay đầu nhìn lại, cả tòa Nghiệt Vân cung lẫn bảy tầng Thần Ma tháp nguy nga tráng lệ đều bị sức ép của thiên địa chấn nát thành tro bụi; Thần Ma đảo vốn là trái tim của Ma giới phút chốc tan thành mây khói, khắp nơi đều là cảnh đồ nát điều linh.

...

Sau này, trong sử sách Tam giới ghi lại: Năm Thiên Nguyên thứ bốn mươi chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín, Ma tộc mạo phạm nữ thần Thiên tộc - Tử Dạ đế quân huyết tẩy ma cung, đơn thương độc mã bức ma quân hồn xiêu phách tán. Ma tộc từ đó không có người lãnh đạo dẫn trở nên suy bại lại tàn.

Đương nhiên đó còn là chuyện của sau này, ha ha...

...

Bản đế cơ tỉnh dậy lần nữa, thấy bản thân nằm trên một phiến bạch ngọc tỏa ra từng đợt linh khí nồng đậm; từ chỗ ta nằm phóng tầm mắt ra xa đều là màu nước xanh ngút tầm mắt, từng đàn hải âu chao liệng trên không trung. Mặt trời vừa ló dạng, những tia nắng đầu tiên phản chiếu trên lá buồm một màu hồng cam tuyệt đẹp - Bản đế cơ rõ ràng là đang ở trên một con thuyền lênh đênh trên biển.

Xiêm y trên người đều đã thay mới, mấy vết thương ngoài da cũng đã được băng bó cẩn thận. Ta vô cùng hiếu kỳ không biết người nào tốt bụng như vậy, giúp ta băng bó lần thay đổi xiêm y??? Bản đế cơ nhìn quanh, phát hiện một vật áo trắng thuần vừa lướt qua, đế quân từ trong khoang thuyền bước ra cười đến là âm áp nhìn ta:

-Đã thức dậy rồi sao?

-Xiêm y của ta do đế quân thay đổi?!!- Bản đế cơ trưng ra vẻ mặt kinh hoàng thất sắc.

Đế quân ngài ung dung tựa mạn thuyền hí mắt nhìn ta. Bản đế cơ bị cái thứ ánh mắt (tạm gọi là đen tối) đẩy chọc cho tức đến nhảy dựng lên, lớn giọng nói: "Đế quân ngài tại sao lại thích làm khó xử người khác như vậy? Cái luân lý nam nữ khác biệt ngài không..."

-Không thể nào?- Để quân lại mỉm cười ngọt ngào cắt ngang lời ta. Bàn đế cơ tức nghẹn họng, chuyện đã đến nước nào rồi mà ngài ấy còn nhe nhòn cười được. Để quân phát tay áo, phong quang vô hạn tiễn lại gần vỗ đầu ta, nói: "Ta nhớ không nhầm, nữ nhân ở phạm giới khi được người khác cứu mạng đều sẽ lấy thân mình báo đáp. Có phải đế cơ nàng cũng nên làm thế không?"

Ta: "... Báo đáp cái khi ý!

-Nếu đã có ý định báo đáp, vậy thì chuyện đổi một bộ xiêm y cũng có gì to tát đâu, ha ha ha.....- Để quân chuyển từ vỗ đầu sang vỗ má; bàn đế cơ hoàn toàn chết lặng: Từ Dạ đế quân đạo mạo nghiêm trang không vướng bụi trần đâu rồi! Tên vô lại này ở đâu ra thế này?!

Để quân còn vỗ mặt ta thêm hai cái nữa mới thỏa mãn cười ha ha thu tay lại. Máu nóng của ta dồn hết lên đầu, không biết lấy gan ở đâu, trực tiếp tiến lên hai bước, ma trào đưa ra, đem đế quân từ trên mũi thuyền đẩy một cái..... -.-

Cổ nhân nói: Nhất thời xúc động là ma quỷ.

Và cái giá phải trả của việc nhất thời xúc động...có hơi đắt.

Bàn đế cơ vừa đẩy một cái, đế quân không chút phòng bị ngã nhào xuống biển, trong lòng vốn đang đắc ý vô hạn; đột nhiên từ dưới nước một sợi dây thừng vàng óng bay lên đem ta trôi lại như cái cái bánh chưng, sau đó...không nghi ngờ gì nữa, chính là đem bàn đế cơ cũng ném xuống nước.... =.=|||

Thực ra thì..bàn đế cơ có chút không thích nước cho lắm, cụ thể là, ta bơi không được giỏi...Khốn Tiên Tỏa thút chặt chân tay càng khiến ta không thể vùng vẫy. Mạng này là để quân ngài lượm từ chỗ ma quân về, không lẽ ngài ấy định để ta chết ở đây à? Bàn đế cơ gian nan mở mắt, nước biển trong veo màu xanh ngọc bích; Trong mơ hồ, ta nhìn thấy đế quân rẽ nước bơi lại gần, xiêm y cùng mái tóc phiêu tán trong làn nước. Ngài ấy dừng lại, viên môi cong lên, chính là đang khiêu khích ta...-.- Bàn đế cơ vẫn luôn chặt vật nín thở từ nãy đến giờ, thực sự sắp chịu hết nổi, tầm mắt bắt đầu mơ hồ...

Khốn Tiên Tỏa dần lơ lửng, bàn đế cơ dần chìm xuống đáy nước. Một bàn tay vòng qua người ta, kéo ta áp vào một nơi ấm áp. Trên môi truyền đến cảm giác lạnh lạnh, bàn đế cơ to gan liếm thử, lại có chút ngọt vương lại trên đầu lưỡi. Ta còn muốn ném thêm vài cái, đột nhiên cả môi lẫn lưỡi đều bị chiếm đoạt, dây dưa thật lâu...vị ngọt trên đầu lưỡi càng đậm, cảm giác khó thở cũng bớt dần đi...(dm cái đoạn này thật khó tưởng tượng).

Ta và đế quân cuối cùng cũng chạm đến đáy của vùng biển này.

Dưới đáy biển là cả một tiểu thế giới mỹ lệ huyền ảo; từng đàn cá nhiều màu thi nhau bơi lội qua những rặng san hô và rong biển mọc um tùm như những rặng cây trải dài ngút tầm mắt. Ta nhìn quanh một lượt, lại nhìn đế quân bằng ánh mắt nghi hoặc hỏi: "Chỗ này, hình như có chút quen mắt?...Còn nữa, tại sao tiểu nữ không cảm thấy khó chịu khi ở dưới nước?"

Để quân nhìn ta, mỉm cười hòa nhã đáp: "Đây là bên dưới đáy của dòng Bích Hải...". Bàn đế cơ "ồ" lên ngạc nhiên: dòng Bích Hải ở Đông Hoang là nơi quen thuộc của ta, ngày xưa khi vừa khai mở được thiên nhân, ta đã từng nhìn xuống đáy con sông này một lượt. Quả nhiên chỉ có dòng Bích Hải linh thiêng mới rộng lớn như biển cả, mới đẹp để mỹ lệ đến nhường này. Để quân dắt ta đi vòng qua một cây san hô màu đỏ tía cao lớn, đột nhiên ngài cúi xuống bứt một nắm cỏ, mỉm cười hài lòng nói: "Nàng vận số thực tốt, mới đi một vòng đã tìm được rồi..."

Để quân vừa dứt lời, đáy biển đột nhiên chấn động, nước sủi bọt đục ngầu, một con Hoàng kim Giao long xuất hiện nhanh chóng biến hóa thành một hoàng y nam tử trung niên. Hắn nhún mày nói: "Các người là ai, tại sao lại hái trộm linh thảo?!"

-Người thử nhìn xem ta là ai?- Để quân đứng chắn trước mặt ta, một đạo hào quang từ trong lòng bàn tay ngài bay lên, diễn tiến ra một đồ hình bát quái không ngừng xoay tròn, ẩn hiện mọi đạo lý trong trời đất, vô cùng huy hoàng tráng lệ. Hoàng y nam tử thấy thế liền cúi người cung kính: "Thì ra là đế quân, tiểu tiên không nhận ra sớm hơn, xin đế quân trách phạt!". Từ Dạ đế quân phát tay áo ôn tồn nói: "Không cần phiền phức như vậy, hôm nay ta đến lấy đồ của người, làm sao có thể trách phạt người...". Hoàng y nam tử càng cung kính cúi người nói: "Tiểu tiên coi giữ Hộ Hồn thảo, vốn là linh dược của Thiên tộc, nào đâu phải đồ của tiểu tiên..."

"Được rồi, bàn đế quân đi trước, người tiếp tục công việc của mình đi..." Từ Dạ đế quân vừa nói xong, linh lực trong lòng bàn tay đã ngưng tụ đủ, trời đất xoay chuyển một cái; hai chúng ta đã đứng trên mũi con thuyền lúc này.

Hình như ban nãy, còn một câu hỏi mà đế quân chưa trả lời...

*****

NGOẠI TRUYỆN NHỎ:

Đây là Bích Hải linh tuyến, nơi vạn vật sinh ra, cũng là nơi chứa lành vạn vật.

Thực ra, vạn bất đắc dĩ ta cũng không muốn trở lại nơi này. Cả gia đình ta chính là ở nơi đây vĩnh viễn chia lìa; sinh linh trong dòng Bích Hải không đón nhận ta; ngày tháng ta sống ở đây, chính là những tháng ngày tăm tối nhất. Cho mãi đến ngày sư phụ xuất hiện.

Nhưng tiểu Trầm Họa lãnh ba chương đoạt hồn của ma quân, hồn phách đã chịu tổn thương nặng nề, rất có nguy cơ hồn bay phách tán. Nếu có thể ngâm mình trong Bích Hải vài canh giờ, thuận tiện kiếm chút Hộ Hồn thảo giúp nàng ấy ổn định hồn phách, như thế thì tốt quá. Ta không thể vì chấp niệm của bản thân mà khiến cho nàng ấy không được chữa trị một cách tốt nhất.

Bích Hải thương linh...sáu mươi vạn năm, cuối cùng cũng đợi được ngày về...

****

NGOẠI TRUYỆN NHỎ:

Tại sao ta lại dám cưỡng hôn cô nàng tiểu hạt tiêu(*) Trầm Họa kia?

Đơn giản vì đặc tính của dòng Bích Hải, ngoài chữa lành còn có tác dụng ổn định tinh thần, nên cho dù bị ta cưỡng hôn rất tức giận, nhưng tiểu Trầm Họa vẫn cảm thấy chuyện đó không có gì to tát cả, thậm chí là còn không để trong lòng...

Chứ lúc bình thường ta đã sớm ăn một cái tát rồi ha ha ha...

(*)tiểu hạt tiêu: kiểu người khó tính hay nổi nóng.

*****

NGOẠI TRUYỆN NHỎ xiu xiu nữa...

Có người hỏi: Tại sao ma quân lại chết?

Thế này nhé: Nếu so sánh giữa việc bị hấp cmn diêm chết và tự tử chết thì cái nào oai phong lắm liệt hơn?

*****

Viết truyện cần có hứng thú đó các bạn yêu quý a...-.-

Cưỡng ép viết khi không có hứng thú, hậu quả là tình tiết truyện sẽ lộn cmn xộn cho xem...

-Tác giả said.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11-2: Trúc ngoài song cửa vẫn tươi tốt, rồi có ngày ta sẽ trở về(hạ)

Sư phụ chết rồi.

Chết rồi.

Tiểu hài tử Tử Dạ thần thơ ngồi trên đỉnh Lạc Hà suốt mấy ngày liền, miệng không ngừng lẩm bẩm: Sư phụ...đã chết rồi.

Thế mà người từng hứa sẽ trở về!

Tiểu Tử Dạ ngưng tụ linh lực trên lòng bàn tay quét một vòng, đem phòng ốc nhà cửa trên đỉnh Lạc Hà phá hỏng; lại dẫn thiên hỏa xuống, thiêu rụi toàn bộ rừng trúc tía đã héo tàn kia. Trong mắt cậu lãnh ý ngập tràn, tự đắc ý: Người không giữ lời hứa! Ta liền đem tiên sơn của người hủy đi! Xem người còn dám thất hứa với ta hay không!

Ngon lửa trên đỉnh Lạc Hà ở Nam Hoang cháy suốt ba tháng liền không tắt; trong ba tháng ấy, cậu bé mang tên Tử Dạ đi khắp Nam Hoang, yêu quái trong vùng quả nửa bị cậu thu phục thành thuộc hạ, số còn lại không chịu thần phục đều giết không tha. Từ một đứa trẻ hai nghìn tuổi, trở thành kẻ thống lĩnh Nam Hoang, dưới chân thuộc hạ nhiều không kể xiết; cùng với Phụ Thần tạo thành thế trận giằng co lẫn nhau. Thuộc hạ của cậu ta đi khắp nơi làm chuyện xằng bậy, tiếng xấu bay xa ngàn dặm. Ngay cả bản thân Tử Dạ, vốn dĩ mang dòng máu Thần tộc thuần khiết cũng dần trở nên khát máu, lại đi học cách tu tập linh lực từ những thứ dơ bẩn, xuống tay sát hại sinh linh; tiếng oán vọng thấu trời xanh, khiến lòng người căm phẫn.

Tình trạng này kéo dài đến khi Tử Dạ tròn một vạn năm tuổi; vào một lần cậu ta to gan đi thu thập tinh phách thuần khiết của phạm nhân để tu luyện, phạm vào thiên ý, bị ba mươi sáu đạo thiên lôi hỏi thăm một lượt, suýt mất cả mạng. Phụ Thần tình cờ nhìn thấy Tử Dạ hiện nguyên hình một con cá sấu cháy khét đến nơi, thoi thóp nằm trên một đỉnh núi, bèn rủ lòng thương mang cậu về chăm sóc.

Phụ Thần năm ấy đã gần trăm vạn tuổi, dư sức làm ông ngoại cái đứa trẻ nhãi nhép mới tròn một vạn tuổi như cậu bé Tử Dạ kia. Cậu ta bị thương khá nặng, hoàn toàn không thể biến trở lại nguyên hình, đành ngày ngày quanh quẩn bơi đi bơi lại trong hồ nước, chịu trận nghe Phụ Thần thuyết giảng sự đời.

Thực ra đứa trẻ Tử Dạ kia vốn không xấu, chỉ là thiếu người quan tâm dạy dỗ, lại thêm chịu cú sốc quá lớn khi mất đi sư phụ, tính tình có chút tiêu cực mà thôi. Phụ Thần dùng sự bao dung kiên nhẫn của mình, thành công cảm hóa tiểu Tử Dạ; cậu ta không còn tàn sát bừa bãi mà kiên nhẫn hấp thụ tinh

hoa của đất trời thành linh lực cho mình, trở về với con đường tu hành chính thống của Thần tộc. Về sau cậu bé cũng không trở lại Nam Hoang nữa mà ở bên cạnh Phụ Thần, cùng ngài nhất thống tứ hải bát hoang, trở thành cánh tay đắc lực, giúp sinh linh có được cuộc sống yên ả.

Cho đến khi Tam giới nổ ra cuộc chiến Tiên-Ma, trong sử sách ghi lại: chính Tử Dạ ra tay ngăn cản Ma Thần phá hồng kết giới tự nhiên của trời đất, đồng thời liên thủ cùng Phụ Thần và Thần quân Trắc Huyền tiêu diệt Ma Thần, tiếng thom lưu danh ngàn đời; được vạn vật trong đời đất cung kính gọi một tiếng đế quân, địa vị là Chiến thần Cửu Thiên, vinh hoa dưới một người mà trên hàng vạn người.

****

Vậy mới nói: Nền giáo dục từ nhỏ là rất quan trọng! - Tác giả said.

*****

....

Một ngày đẹp trời nọ, tiểu Trầm Họa bỗng nảy ra chút hiếu kỳ về quá khứ của đế quân, bèn đến chỗ Ti Mệnh mượn Quan Trần kính để xem thử. Kết quả là sau khi xem xong, nàng nước mắt lưng tròng kết luận một câu:

Quá khứ của đế quân như thế như thế, mà ngài ấy lớn lên chỉ biến thái đến mức độ này thôi, thực là may mắn quá!

Lúc mang trả Quan Trần kính cho Ti Mệnh, trên đường về lại nhìn thấy đế quân từ xa tiến lại; bản năng làm mẹ của tiểu Trầm Họa nhà chúng ta bỗng trỗi dậy, đưa tay vẫy vẫy đế quân, cười ngọt ngào gọi: "Đế quân, mau qua đây để em ôm một cái!"

Đế quân: "..."

Đế quân có thói quen ngủ phải có ánh sáng mới ngủ được, Trầm Họa lại cực kỳ ghét điều này. Nhưng có lẽ vì không có người thân, trong đêm tối nhất định rất sợ hãi, nên mới hình thành thói quen như thế... Bản năng làm mẹ của nàng ta lại tiếp tục trỗi dậy, đưa tay vỗ vỗ đầu đế quân, dịu dàng nói: "Ngoan đừng sợ, em sẽ ru chàng ngủ..."

Đế quân: "..."

Đế quân không kén khoản ăn uống, thường là có gì ăn nấy, đôi khi chỉ hít vài ngụm khí trời coi như xong, có lẽ vì trước kia thiếu người chăm sóc, nhận đói quen rồi... Vừa hay Trầm Họa nhà chúng ta lại có chút khiếu nấu nướng, thế là mỗi ngày đều ba bữa, mỗi bữa ba món canh xào mặn tiêu chuẩn, ép cho đế quân ăn đến mức bội thực, ủy khuất đi tìm thái thượng lão quân xem bệnh...

Đế quân bất nạt Trầm Họa đã thành thói quen, thích nhất là bộ dạng tức tối xù lông của nàng ấy. Có điều mấy hôm nay Trầm Họa bị trêu đùa còn rất bao dung rộng lượng nói không sao cả.... Thực làm đế quân ngại mặt cả húng chọc ghẹo... Một hôm ngài nghe lén được cuộc trò chuyện của Trầm Họa với Ti Mệnh; Hắn ta hỏi nàng dạo gần đây tại sao lại tốt tính với đế quân thế? Trầm Họa làm ra vẻ mặt chua xót nói: đế quân không được dạy dỗ từ nhỏ, tính tình có hơi kì quặc, nhưng nhìn một chút cũng là chuyện nên làm.

Đế quân: "... - Là ai cho nàng ta biết quá khứ của bản đế quân????

Ti Mệnh vốn đang hăng say tám chuyện, đột nhiên hắt xì một cái.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Bản đế cơ ngồi trên phiến bạch ngọc khổ sở vò đầu bứt tai, cảm thấy chuyện bản này dưới nước có gì đó không đúng cho lắm..

Ta vừa bị cưỡng hôn đúng không?! Tại sao lúc đây ta lại không hề cảm thấy tức giận gì cả, lại càng không ngăn cản đế quân, trời ạ...

Nghiêm túc ngẫm lại, từ lúc ta bước xuống nước đã cảm thấy tinh thần lâng lâng, thần trí không được thanh tỉnh, đế quân không những.. khụ khụ... thế này thế nọ mà còn thế kia với ta... thế mà bản đế cơ lại để yên cho ngài ấy chiếm tiện nghi a a a! Ta nghĩ hoặc nhìn mặt nước xanh ngắt trong veo kia, càng nhìn càng khẳng định chắc nịch thứ nước này có vấn đề!!!

Đế quân cầm nắm cổ bản này hái được đi vào trong khoang thuyền loay hoay đã nửa canh giờ có dư, thế mà vẫn chưa trở ra. Tử Dạ đế quân thời gian gần đây rất kì quặc, cụ thể là tần suất ngài ấy xuất hiện trước mặt ta hơi nhiều... Bản đế cơ nhất thời xúc động muốn cướp đường bỏ chạy, dạo này đế quân có chút đáng sợ a, liệu có phải là giả mạo hay không?

Bản đế cơ nhanh chóng đưa ra quyết định chạy là thượng sách, bèn đứng dậy chuẩn bị chuẩn. Ai ngờ trời đất chao đảo, ta ngã ngồi trở lại trên phiến bạch ngọc, từ trong lòng bàn tay tiên khí ào ạt thoát ra ngoài không thể kiểm soát nổi. Ta hoảng sợ nắm chặt tay; tiên khí là cốt tủy của Thần tộc, tiên khí

thoát ra ngoài chính là dấu hiệu tiền thể đại thương, không thể tiếp tục dung nạp hồn phách cùng linh lực. Bản đế cơ niệm một câu chủ định hồn nhưng không hề có hiệu nghiệm: đầu ta choáng váng, không gian xung quanh méo mó lắt lư; bóng áo bào trắng thuần lướt tới, trong mơ hồ ôm lấy ta. Bản đế cơ lập tức cảm thấy thân thể mất rệu, con đầu đầu giảm xuống, nhưng lại không thờ được - ta lại vinh hạnh lần thứ hai ngâm mình trong dòng Bích Hải. Thật tức chết đi mất, rõ ràng ta chưa chọc gì đến đề quân, mà ngài ấy đã vội vàng đem ta lần thứ hai ném xuống nước. Ta gắng gượng mở mắt định nhìn đường bơi lên, ai ngờ đề quân lại đang ở trước mặt nhìn ta, ánh mắt tối đen đối lập với vùng nước xanh biếc. Bản đế cơ ngậy ngậy cả người, đột nhiên sau gáy ta bị một lực đạo mạnh mẽ giữ lấy, cả người bị ép về phía trước, môi chạm môi với người trước mặt. Lần này không còn vị ngọt mà là vị đắng chát, xen lẫn với mùi tanh như cá tươi len lỏi trong miệng; Bản đế ngoan ngoãn để đề quân trút hết thứ nước vừa tanh vừa đắng kia từ miệng ngài vào miệng ta, hoàn toàn không phản kháng...

Dây dưa hồi lâu, lần thứ hai bản đế cơ ngồi trên phiến bạch ngọc, quần áo ướt nhẹp cũng không thềm hong khô, khổ sở tiếp tục vò đầu bứt tai.

Ta bị đề quân lần thứ hai...khụ...khụ...nhưng ta vẫn không hề có ý định phản kháng a a!

Quá trình này lặp lại thêm vài lần, cuối cùng ta chịu không nổi đã kích tinh thần này thêm nữa, vinh quang ngất lịm luôn.

...

Ta thức dậy trong khoang thuyền, xung quanh quá mức yên tĩnh, chỉ có tiếng nước vỗ vào mạn thuyền đều đều êm dịu. Nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy đề quân đâu cả, bản đế cơ nhòm người lăm lét kéo rèm nhìn ra ngoài; Đề quân ngài ấy đã đổi sang một bộ xiêm y màu lam nhạt, đang ngồi ở mũi thuyền, trên tay cầm một quyển sách. Đầu óc ta có hơi mông lung, vốn có mấy vấn đề muốn hỏi đề quân, nhưng lại nghĩ không ra đó là vấn đề gì, kết quả lại ngồi ngẩn ngơ hồi lâu... Mãi đến lúc rèm châu sột soạt, vạt áo lam của đề quân thấp thoáng bên ngoài ta mới cuống lên, vội vàng nằm xuống đem chăn phủ kín cả mặt mũi.

Ta cũng không biết tại sao phải trốn tránh ngài ấy nữa... =. =|||

Bản đế cơ thu mình trong chăn, cảm nhận được ánh mắt đề quân dán trên người ta. Đề quân ngài nhìn cái quái gì mà nhìn, có gì đáng để nhìn đâu chứ?! Ta len lén siết chặt góc chăn, ai ngờ lại bị đề quân "xoạt" một cái đem góc chăn kéo ra, ta đầu bù tóc rối (vì lẫn lộn trong đồng chăn đệm quá nhiều) xuất hiện trước mặt đề quân... =. =|||

Cảnh cảnh này thực là...

Bản đế cơ ngoan cố cắn môi giữ chặt góc chăn còn lại, đề phòng trường hợp đề quân trấn lột luôn cái chăn của ta. Bọn ta mỗi người cầm một góc chăn hồi lâu không ai nhường ai, cuối cùng đề quân trung ra về mặt bất lực vỗ vỗ đầu ta, hết cách nói: "Đã bị thương đến mức này còn không nghỉ ngơi cho tốt, ngơ ngẩn ngẩn suy nghĩ gì đó?". Ngài ấy đem góc chăn đắp lại cẩn thận cho ta; ta nghi hoặc nhủ mảy, cảm thấy chuyện này rất sai trái! Nhưng vẫn không biết là sai ở chỗ nào! Xưa nay đề quân vốn là người không dễ tiếp cận, ta còn khó khăn lắm mới nhìn trộm được một cái, sao hôm nay lại ở đây xem ta ngủ, kéo chăn cho ta, lại còn xoa đầu nữa -.- Bản đế cơ thực sự chẳng hiểu gì cả...ta đã quên mất tình tiết quan trọng giật gân nào rồi à...

"Có gì muốn nói sao?" Từ Dạ đề quân ngồi xuống bên cạnh ân cần hỏi ta. Bản đế cơ kéo chăn che kín nửa mặt, ánh mắt nghi hoặc nhìn đề quân, dè dặt mở miệng: "À thực ra thì...ta cũng không biết phải nói gì..."

Đề quân bật cười tiếp tục xoa đầu ta: "Có phải bây giờ nàng cảm thấy có rất nhiều điều muốn hỏi ta, nhưng không nhớ ra nổi là muốn hỏi gì đúng không?"

Ta hoang mang gật đầu.

"Chỉ là tác dụng ngoài mong muốn của Hộ Hồn thảo, ngoan, ngủ một giấc là không sao rồi..." giọng nói của đề quân có chút mềm mỏng dỗ dành. Bản đế cơ mơ mơ màng màng, lại có chút bướng bỉnh đáp lời ngài: "Tiểu nữ đã ngủ nhiều rồi, bây giờ không muốn ngủ nữa!". Đề quân bật cười di trấn ta: "Hôm nay còn dám làm nũng với ta nữa...Bây giờ không muốn ngủ, vậy muốn làm gì?"

"...À...ờ...tiểu nữ, có lẽ là muốn nghe kể chuyện..." Ta suy nghĩ thật lâu mới ậm ừ đáp lời. Chăn đệm bỗng nhiên bị xốc lên, đề quân một thân áo bào nhuộm sương đêm chui vào trong đồng chăn đệm ấm áp của ta, thân hình cao lớn chiếm hết một nửa diện tích, khiến bản đế cơ phải khẹp nép lùi qua một bên. Ta bĩu môi trừng mắt với ngài ấy, nói: "Đề quân ngài chiếm hết nửa chỗ ngủ rồi đấy biết không???". Đề quân bật cười kéo ta lại gần, đem đầu ta gối lên cánh tay ngài rồi mới nói: "Như thế này đã thoải mái hơn chưa?"

Ta vốn muốn chê bai thêm vài câu, có điều tư thế này cũng khá là dễ chịu, còn ấm áp hơn cả lúc này; ta lờ mờ liếc đề quân vài cái, miễn cưỡng nói: "Thế này cũng tạm được...". Đề quân hài lòng vỗ vỗ đầu ta mấy cái rồi hắng giọng bắt đầu câu chuyện.

Ngày xưa ngày xưa, trên một dòng sông nọ, có một con cá và một cây hoa sen. Bọn họ, tạm gọi là bạn thân của nhau.

Cây hoa sen đỏ mang màu hồng rực rỡ khác biệt nhất trong đám sen vốn là màu trắng mọc tràn lan trên sông. Còn con cá kia toàn thân đen sì, lại có chín cái đuôi, cũng là loài độc nhất vô nhị trong dòng sông này.

Bọn họ, đều vì đơn độc mà trở thành bạn của nhau.

Đóa hoa sen là một tiểu cô nương hoạt bát hay nói hay cười. Cô mong ước rằng: sau này sẽ cùng bạn cá của mình hóa thành hình người, tiếp tục làm một đôi bạn thân.

Còn bạn cá kia lại là một tiểu hài tử ít nói, lại lạnh nhạt; đối với sự hoạt bát đáng yêu của tiểu hồng liên nọ có chút cảm thấy phiền phức. Thứ

nghe mà xem; một bên là cá, một bên là cây, khác biệt lớn như vậy, liệu có thể vĩnh viễn làm bạn thân sao?

Tiểu Cửu Kỳ kia luôn xem thường mong ước viễn vông của cô bạn mình. Nhưng trước nay chưa có ai từng hứa sẽ ở bên cạnh cậu, làm bạn với cậu, còn tiểu hồng liên này...

Mây bay nước chảy, năm tháng tuần hoàn, tiểu Cửu Kỳ kia đã chậm chậm hy vọng vào lời hứa của cô bé tiểu hồng liên.

Thế nhưng vào một ngày đẹp trời nọ, trên trời nổi lên thủy khí tường vân, tiểu hồng liên kia hóa thành hình người trong hình hài một thiếu nữ tầm mười một, mười hai tuổi; dung nhan diễm lệ, phong thái tuyệt luân. Thiếu nữ ấy được một đoàn người tiên hộ hậu ủng, đưa đi khỏi con sông nọ, không hề quay đầu nhìn lại bạn cá của cô ấy lần nào. Lời hứa năm xưa, cứ thế tan thành tro bụi...

...

Ta sắp ngủ gật.

Vốn tưởng được nghe câu chuyện nào đấy vui vẻ một chút, cuối cùng để quân lại kể cái quái gì thế này? Ta len lén quan sát về mặt ngài, thấy để quân chính là đang mặt nặng mày nhẹ nhìn ta, như muốn nói: Hừ hừ, chuyện hay như thế mà nàng cũng không khen lấy một câu!

Ta thành thật trao đổi ánh mắt với để quân: Câu chuyện này, tiểu nữ không tiêu hóa nổi!

Để quân trừng trừng nhìn ta, bản đế cơ vội vàng cười giả lả, nói: "Câu chuyện ngài kể thực lay động lòng người, làm tiểu nữ xúc động không thôi!". Ta chớp chớp mắt hai cái, thành công nặn ra biểu cảm "xúc động" mắt long lanh như sắp khóc đến nơi. Để quân nhìn biểu cảm nước mắt cá sấu giả dối của ta, mặt mày lại đen thêm một chút.

Thế này cũng không được, thế kia cũng không xong! Để quân ngài thực khó chiều!

Ta mặc kệ ngài ấy, tự mình xoay người tìm một tư thế thoải mái nhất; không thèm nhìn để quân lấy một cái, tiếp tục đi theo tiếng vẫy gọi của Chu Công(*).

(*) Chu Công vẫy gọi: có nghĩa là ngủ. (để quân đẹp trai ngồi ngồi như thế mà còn không bằng một giấc ngủ, quá đáng thương.)

*****

NGOẠI TRUYỆN NHỎ:

Cái con người, câu trước nói không muốn ngủ nữa, mà chỉ lát sau đã lăn ra ngủ như chết.

Có lẽ do thương thế quá nặng, tiên thể đại thương, mới khiến tiên khí cốt tủy trong cơ thể thoát ra ngoài như thế. Nếu bản đế quân không đến kịp, chẳng biết sự việc còn phát sinh như thế nào nữa.

Điều ta không ngờ là, tiểu hạt tiêu này uống Hộ Hồn thảo vào, thần trí lại trở nên mơ hồ không nhận thức rõ. Nhưng như thế cũng tốt, ít nhất là tính tình có vẻ dễ chịu hơn, không hờ hững là nổi nóng đòi đánh đòi giết; hơn nữa là tạm thời không nhớ được bản thân đã bị bản đế quân phi lễ thể nào ha ha ha...

Có điều, không biết khi tỉnh táo lại, nàng ấy có xách kiếm đến liều mạng với ta không nữa...

Thực ra thì, chết dưới khóm mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu...

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12-2: NGOẠI TRUYỆN: Nhất thời xúc động, bầy kiếp không may

Đạo này Ti Mệnh nhà chúng ta cảm thấy tháng ngày trôi qua thực nhàm chán, cuộc sống dần trở nên vô vị... Cụ thể là mệnh cách nhiều quá, viết không xuể, muốn đình công.

Nhưng mà lại muốn đình công có lương! (Đùa thôi -.-).

Nhân một ngày đẹp trời nọ, Ti Mệnh sâu sắc trình bày với Cửu Thần để quân (vốn là sự phụ của hắn) rằng bản thân muốn đầu nhập luân hồi, thấu hiểu chúng sinh, thể nghiệm cuộc sống đói no sướng khổ của phàm nhân, nhằm nâng cao hiệu suất của công việc viết mệnh cách.

Cửu Thần để quân cho rằng đây là điều đúng đắn, quả quyết vui vẻ tiền đồ đệ của mình đến Minh phủ.

Nhưng có một vấn đề!

Ti Mệnh là người duy nhất viết mệnh cách cho vạn vật, kể cả mệnh cách của thần tiên lịch kiếp, vậy đến lượt hần đi lịch kiếp, ai sẽ viết mệnh cách cho hần đây? Ti Mệnh mang vấn đề cao thâm này đi thỉnh giáo sư phụ, cuối cùng đổi lại câu trả lời khiến hần không rét mà run: Thân phận đồ nhi khác biệt, mệnh cách này không ai có thể viết, chỉ dựa vào phúc phần của con; trước nay con làm những chuyện tốt xấu gì, thiên ý sẽ dựa vào đó mà định đoạt số phận cho con.

Ti Mệnh có một dự cảm xấu nhất từ trước đến nay.

Đường hoàng tuyền, sông Vong Xuyên, ngày đêm ánh dương không tắt.

Ti Mệnh uống một chén Vong Xuyên thủy, dưới ánh mắt lấp lánh kỳ vọng của đám người vây xem, run như cầy sấy thả mình rơi xuống giếng luân hồi.

....

Kiếp đầu tiên, hần là một con lợn mập mập dễ thương của nhà Trương Tam đầu thôn, một hôm nhà Trương Tam có đám giỗ; không nghĩ ngờ gì nữa, "xoẹt" một tiếng, Ti Mệnh rất nhanh chóng trở lại Minh phủ, thời gian tại thế không quá hai năm..

....

Kiếp thứ hai, hần là sủng vật của công chúa đương triều, một con mèo lông trắng tinh mắt hai màu cực kỳ đáng yêu. Công chúa cưng chiều yêu thương hần hết mực, đáng tiếc phở mã mới vào cửa của công chúa không ưa những con vật lông lá tươi tốt; nhân lúc công chúa không có ở nhà liền đem mèo con "xoẹt" một tiếng, Ti Mệnh lần thứ hai bị đẩy trả về Minh Phủ.

....

Kiếp thứ ba khá hơn chút, cuối cùng cũng lưu lạc đến ngày đầu đội trời chân đạp đất trở lại làm người...Ti Mệnh đầu thai vào nhà đế vương làm con trai thứ tám của đương kim thánh thượng. Đáng tiếc đứa con này hoang dâm vô độ, một ngày đẹp trời nọ còn dám leo lên giường đương kim hoàng hậu, không còn gì bàn cãi, tiếp tục "xoẹt" một tiếng, cầu đầu trăm đem Ti Mệnh xui xẻo lần thứ ba ném trả về Minh Phủ trong vòng một nốt nhạc.

....

Kiếp thứ tư, vẫn làm người...có điều, lại thành nữ nhân...

Mỗi ngày váy áo trang điểm cũng đủ làm hần mệt chết, hơn nữa còn có quý thủy...Ti Mệnh bề ngoài nữ nhân mang tâm hồn bạo lực của nam nhân, cuối cùng tinh thần không chịu nổi đã kích, đến năm mười chín tuổi quyền sinh mà chết!

...

Kiếp thứ năm, Ti Mệnh sinh ra vào thời mà tu đạo đang là trào lưu trong dân gian. Bản thân hần vừa tròn ba tuổi, mẫu thân đã đưa hần lên một ngọn núi tên là Phụng Triều sơn bái sư học nghệ. Tốt xấu gì Ti Mệnh ngày trước cũng mang phong hào Tinh quân, đối với việc tu hành tự nhiên mang thiên phú dị bẩm, tiến bộ vượt xa bạn bè cùng lứa, được Nguyên Linh đạo cô chú ý môn nhân của đạo tông đó nhìn trúng, trở thành đồ đệ nhập thất của nàng ta. Từ đó bắt đầu chuỗi ngày tháng đen tối và bất hạnh lặp lại tuần hoàn vô hạn...

Mỗi ngày chỉ cho ăn một bữa cơm, cơm trắng canh rau không người lái (nhảm, không thịt lái), ăn đến mức nồm miệng hần nhạt thêch sắp áp được trứng tới nơi; với lý do hoa mỹ là: người tu đạo không ăn thịt, không sát sinh...Tiểu Ti Mệnh ba tuổi nước mắt lưng tròng nhìn đồng đạo ở trong bếp chia nhau đùi gà ăn, thậm chí sao mình lại bất hạnh như vậy...

Nguyên Linh đạo cô chính là bà cô già khó tính nhất trên Phụng Triều sơn, không biết đã sống bao lâu rồi...Trước đây cũng thu vài đồ đệ nhập thất, có điều, tất cả đều chịu không nổi bà cô già kia, đã sớm rời khỏi sư môn rồi...

Tiểu Ti Mệnh chính là đồ đệ nhập thất thứ mười ba của nàng ta, thực là một con số xui xẻo.

Thực ra vấn đề ăn uống vẫn chưa là điều bất hạnh nhất. Về khoản tu đạo thì Nguyên Linh chính là người có đạo pháp cao cường nhất Triều Phụng sơn, thân là đồ đệ của nàng ta, Tiểu Ti Mệnh bị gò ép trong một chế độ giáo dục cực kỳ tàn nhẫn mà mỗi khi nhớ lại đều khiến hần nghiến răng ken két: Sáng canh ba thức dậy đọc kinh phật, sau giờ kinh phật thì luyện đứng tấn, buổi trưa tiếp tục đọc kinh phật, buổi tối "được" sư phụ trực tiếp dạy dỗ, nội dung cụ thể chính là hàng ngàn hàng vạn câu chú thuật dài thườn thượt khiến người người căm phẫn; y thư hộ tịch lẫn sử sách tam giới đều được đem ra làm sách vở dạy dỗ hết ráo.

Trong tâm hồn non nớt của tiểu Ti Mệnh ba tuổi nhà chúng ta nhen nhóm một nỗi căm hờn khó mà diễn tả bằng lời. Cuối cùng vào một ngày đẹp trời, tiểu Ti Mệnh thu dọn khăn áo, dứt khoát bỏ nhà ra đi!

Nhưng Nguyên Linh là ai chứ! Chỉ một phép thuật nhỏ đã dễ dàng lôi tiểu Ti Mệnh vốn đang vô cùng vui vẻ thích thú dạo chơi trong đám Câu Lan Ngõa Tử(*) dưới chân núi trở về trên đỉnh Phụng Triều sơn; nàng ta tự cảm thấy mình quả giáo không nghiêm, quyết định tăng lượng bài học lên gấp đôi, nhằm làm cho tiểu Ti Mệnh không còn hơi sức nghĩ tới chuyện bỏ trốn nữa.

Không cần nói cũng biết, Ti Mệnh kiếp này chính là do tu đạo quá sức mà tạ thế (một cái kết thực viên mãn).

(*)Câu Lan Ngõa Tử: đại khái giống công viên bây giờ, có nhiều thứ để chơi.

....

Kiếp thứ sáu, bình thường hơn chút; Ti Mệnh đầu thai vào một nhà nông dân nghèo, tuy không giàu có gì nhưng cũng lo cho hắn ăn học đầy đủ. Ti Mệnh trong thân xác phạm trần đồ Trọng Nguyên nhất phẩm, mũ áo xa hoa, vinh quy bái tổ. Chuyện chỉ trở nên buồn biết khi hắn đem lòng yêu vị hôn thê của Thái tử đương triều, hai người lưỡng tình tương duyệt, cùng nhau bỏ trốn, đáng tiếc chẳng bao lâu sau liền bị tóm về. Vị hôn thê kia lông tóc vô thương còn hắn lãnh án tru di tam tộc, mới tròn hai mươi tuổi đã chết yểu (lại một cái kết cực kỳ viên mãn).

....

Kiếp thứ bảy, có lẽ do vận số bạo phát, từ thường dân thăng lên hãn Hoàng đế. Đáng tiếc vị hoàng đế này là một tên đoạn tụ, hậu cung không tìm ra một mống nữ nhân. Đương kim thánh thượng không có người nối dõi, cả một vương triều cường thịnh cứ thế diệt vong trong tay hắn ta (cái kết viên mãn nhất trong số những cái kết viên mãn).

....

Trầm Họa đến cung Nguyên Cực vào một ngày không nóng không lạnh, thế mà lại khiến nàng không rét mà run.

Vì Ti Mệnh đang đọc kinh Phật!

Hay cho cái tên thường ngày ôm Quan Trấn kính xem lên người khác, lại chế giễu kinh Phật đọc vào buồn ngủ, thế mà bây giờ lại ngồi nghiêm túc lật giở sách kinh, thỉnh thoảng còn ghi chép lại tí mĩ!

Rất không bình thường! Nghe nói tình trạng này xảy ra từ khi Ti Mệnh lịch xong bảy kiếp phạm trần, giác ngộ nhân sinh, quay trở lại thiên đình. Trầm Họa tuy có hiếu kì, nhưng không làm phiền hắn ta, liền bước qua xem đồng mệnh cách vút là tả trên bàn làm việc của hắn.

Thiếu nữ nhà Lý Tử thành đông người tốt đáng đẹp, gả con trai nhà Trần Ngũ thành đông, phu xướng phụ tùy, sống đến đầu bạc răng long?

Quả phụ thành tây góa chồng hai mươi năm nay đã thành thân, cùng trượng phu hạnh phúc đến già?

Sĩ tử họ Phạm thành bắc thi đỗ Trọng nguyên, vinh quy bái tổ, cưới thê tử, phụng dưỡng song thân, cả nhà bốn người sống hạnh phúc bên nhau?

Trầm Họa tóm đại hai ba tờ mệnh cách lên đọc thử, kết quả là hóa đá ngay tại chỗ...

Dựa vào nhân cách con người Ti Mệnh mà nàng từng biết, hắn tuyệt đối không thể viết ra loại mệnh cách thuận buồm xuôi gió, một mảnh tươi đẹp thế này! Ít nhất cũng phải cửa nát nhà tan, đồ đạc không thành, hoa tàn bại liễu mới đúng!

Giả mạo! Ti Mệnh đang ngồi kia chắc chắn là giả mạo! Trầm Họa hùng hổ lao đến tóm cổ "Ti Mệnh" hét lớn: "Yêu nguyệt phương nào, to gan giả mạo Ti Mệnh tình quân???"

Ti Mệnh hoảng hồn buông sách, phân bua: "Đế cơ bình tĩnh, tiểu tiên chính là Ti Mệnh đây mà?"

"Người đừng xảo biện, Ti Mệnh nào được tử tế như vậy, viết mệnh cách tử tế như vậy, lại biết ngồi đọc kinh Phật như vậy???"

Ti Mệnh: "..."

"Người hết đường chối cãi rồi phải không? Nói mau, Ti Mệnh tình quân hiện giờ đang ở đâu???"

Ti Mệnh nặn ra vẻ mặt uất ức vạn phần, nói: "Xưa giờ tiểu tiên không ngờ nhân phẩm của mình lại tệ như vậy...". Dứt lời hai mắt hắn liền sáng lên, nói: "Nhưng đế cơ yên tâm, sau này tiểu tiên sẽ phổ độ chúng sinh, tạo phúc cho bá tánh; phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật!"

Lần này đến lượt đế cơ: "..."

...

Trời sắp sập rồi!

****

Thực ra Ti Mệnh nhà chúng ta cũng cần được yêu thương! - Tác giả said.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12-3: Vĩ thanh: Tiền kiếp

Ta vừa mong chờ nàng nhớ lại tiền kiếp lại càng lo sợ nàng sẽ ghét bỏ ta. Ta nợ nàng một lời xin lỗi, càng nợ nàng một đời an yên...

Người từng hứa sẽ ở lại bên cạnh ta, lại vì ta mà chết...

Cho dù nàng nhớ lại tất thấy, muốn ta bồi mạng cho nàng, ta cũng tuyệt không từ chối...

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dura Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-4: TIỀN TRUYỆN: Người yêu ta thì đã sao?

"Huyền, ta yêu nàng..."

"Người yêu ta? Người yêu ta thì đã sao? Người chẳng qua cũng chỉ là thứ mà ta lựa chọn vứt bỏ..."

...

Ta là Ma Thần đời đầu tiên của Ma tộc, ngày ta từ một bông sen trên dòng Bích Hải hóa thành người, Ti trưởng Tế Ti viện đích thân đến đưa ta về Ma cung. Lúc ấy ta mới tròn một vạn tuổi, mà một vạn tuổi ở Ma giới vẫn chỉ là một tiểu cô nương, con dân Ma tộc không hề đặt niềm tin tưởng vào ta; trong lòng họ vẫn luôn tin tưởng vị Ti trưởng kia mới chính là người mà trời đất ban cho họ, chỉ có người đó mới đem lại cho họ hạnh phúc.

Ta còn nhớ rất rõ, ngày ngày hắn đưa ta lên chỗ cao nhất của tòa Thần Ma cung, chỉ cho ta thấy giang san gấm vóc của Ma tộc. Ta còn nhớ rõ, hắn dùng giọng điệu khinh khinh mỉa mai ta: "Nhìn xem, Ma tộc này, quyền lực này, người có thèm muốn hay không? Nếu muốn thì tự mình giành lại đi!"

Hắn mang danh nghĩa dạy dỗ ta, thực chất chính là hành hạ ta, bắt một đứa trẻ học hành đến mức không hề có giờ nghỉ ngơi

Hắn bỏ mặc ta với nghi lễ nhập tộc tàn nhẫn, để mười hai vị trưởng lão Ma tộc bắt ta đi trộm lấy Giáng Linh thảo của Tây Vương mẫu, suýt bỏ mạng.

Vài lần ta vì tu luyện thuật pháp mà tẩu hỏa nhập ma, hắn lại không hề ra tay giúp đỡ, còn rất lạnh lùng đứng xem ta quần quai đau đớn, chỉ thốt ra một câu: "Nếu người có bản lĩnh, ngã ở đâu thì đứng dậy tại đó đi!"

Trong mắt ta, vị Ti trưởng này chính là người khiến ta không được đồng tộc thừa nhận và tin tưởng. Ta nhất định phải trở nên mạnh mẽ, nhất định phải mạnh hơn hắn, sau đó tự tay giết chết hắn!

Thời gian như mây bay, tháng ngày như nước chảy; trong chớp mắt bao nhiêu xuân hạ thu đông đã trôi qua. Ta từ một tiểu cô nương đã trở thành một nữ thần Ma tộc thực thụ, tu vi đã vượt xa mười hai vị trưởng lão Ma cung, thành công gây dựng được thế lực của riêng mình. Bản thân cuối cùng cũng thực hiện được quyết tâm năm đó, một mũi tên, tự tay kết liễu tên Ti trưởng Tế Ti Viện kia.

Nhưng ta vốn luôn biết rõ, mọi chuyện trong trời đất này, ân ân oán oán, luân hồi mãi không dứt.

Ti trưởng Tế Ti Viện vốn đã chết trong tay ta, lại triệu hồi bản mệnh ẩn ký trong hư vô của mình trở về, thành công trọng sinh đoạt mệnh, một lần nữa xuất hiện trước mặt ta. Bản mệnh ẩn ký này là truyền thống có từ xa xưa của Ma tộc chúng ta: Chính là dùng cách đem thần thức của mình kí thác vào một nơi bí mật trong trời đất. Sau này nếu người đó gặp họa sát thân, thậm chí tiên nguyên tiêu tán vẫn có thể nhờ vả người triệu hồi ẩn ký đó trở về, trọng sinh sống lại. Tên Ti trưởng đó đến gặp ta vào một ngày trăng tròn rất đẹp, hắn đứng giữa đình viện, xung quanh Hải Đường Đêm nở rộ, khoe miệng hắn cũng ẩn hiện một nét cười như có như không. Bản thân vốn tưởng hắn sẽ lao vào cắn xé bắt ta đền mạng, cướp lại những gì ta đang có. Nào ngờ, hắn chỉ nhìn ta, mỉm cười.

"Huyền, có phải nàng đang không hiểu, tại sao ta lại lựa chọn trở về?"

"Ma tộc chúng ta, tuy có bản mệnh ký, nhưng muốn sống lại hay không, đều tùy thuộc vào tâm ý người đó..."

Ta đứng đối diện hắn, y sam bay phát phơ trong gió, hoàn toàn không có ý định đáp lời. Ta chán ghét hắn, chán ghét đến cực điểm.

"Lần này ta trở lại, chẳng qua chỉ muốn nói một câu..."

Ta bỗng nổi lên một chút tò mò, liệu hắn có ý thức được chúng ta là kẻ thù của nhau hay không? Còn muốn nói chuyện với ta như không có gì xảy ra?

"Huyền, nàng không hỏi ta là câu gì ư?"

Ta nhún vai: "Nếu ngươi muốn nói, thì không cần ta hỏi; Còn nếu ngươi không muốn nói, tại sao ta phải cưỡng cầu?"

Ti trưởng nhìn ta, lại mỉm cười, nụ cười của hắn có ba phần chua chát, bảy phần không cam tâm..

"Huyền, lâu nay chẳng lẽ nàng không nhận ra, ta vẫn luôn che chở nàng? Nếu không có ta, khi ấy mười hai vị trưởng lão Ma tộc và thần dân của nàng sẽ để yên cho nàng sống trên đời sao?"

"Ta toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng như vậy, nàng cũng không một lần để ý?"

"Bao nhiêu lời nói tổn thương nàng mà ta nói ra, những công việc khó khăn ta bức nàng làm, đều để nàng có động lực mà trưởng thành, để người khác không còn có gì để xem thường nàng, để nàng nắm vương quyền trong tay khiến người khác tâm phục khẩu phục, vậy mà nàng lại không hiểu nỗi khổ tâm của ta?"

Bản thân khép mi thở dài; Đúng, ta không nhớ được, hắn đã từng đối với ta ôn nhu thế nào, che chở ra sao. Ta chỉ nhớ điệu bộ hắn mỉa mai ta, ánh mắt khinh miệt hắn dành cho ta, cả những lời nói cay nghiệt làm tổn thương một đứa trẻ còn chưa hiểu chuyện như ta. Nếu hắn muốn tốt cho ta, tại sao phải cay nghiệt với ta như thế? Bây giờ chuyện đã qua rồi, muốn vẫn hỏi lại để dằn sao? Ta bước về phía hắn, dịu dàng vuốt ve gò má hắn, mỉm cười: "Vậy ngươi nói xem, ta đối với ngươi làm sao mới tốt? Giết cũng đã giết rồi, quyền lực gì đó cũng đã cướp rồi; bây giờ ngươi muốn ta hai tay dâng trả ngươi ư? Xin lỗi, ta không làm được."

"Không, ta không có ý đó..." _Ánh mắt của hai chúng ta chạm nhau, ta còn nhìn được mâu quang hắn long lanh mê người_ "Ta luôn cho rằng, trong lòng nàng đã chầm chậm có chỗ cho ta; mãi cho đến khi lồng ngực ta bị mũi tên của nàng đâm xuyên. Ta mới chợt hiểu, ta đã sai mất rồi..."

"Cho nên?"

"Ta sẽ rời khỏi Ma giới, biến mất hoàn toàn triệt để. Ma giới này, hãy cứ xem như ta đã chết rồi đi..."

Bản thân xòe tay, một thanh thần cung mang theo ánh sáng bảy màu chói lòa hiện ra, ta gần từng chữ: "Huyền Nguyệt, ngươi tốt nhất là nói được làm được; Ta đã giết ngươi một lần rồi, cũng không ngại có lần thứ hai".

Huyền Nguyệt, chính là tên của hắn, cái tên mà ta đã bao nhiêu lần nghiền răng nghiền lợi mà thốt ra. Ta đối với hắn, ngoài hận thù ra, chẳng còn gì khác.

Huyền Nguyệt thờ dài, y sam màu thiên thanh nhuộm ánh trắng âm đạm khiến cả đôi mắt vốn luôn sáng ngời của hắn cũng dần trở nên đục ngầu. Hắn ôm chặt lấy ta, dường như dùng hết sức lực mà ghì ta vào lòng, nói:

"Huyền, ta yêu nàng..."

Ta cười chua chát, giữa chúng ta, thì ra còn có một đoạn nghiệt duyên như vậy; nếu trước đây hắn đối xử với ta tốt hơn một chút, nếu hắn nói ra câu này lúc hai chúng ta còn chưa đứng ở hai bờ hận thù khác biệt; hoặc giả như, chưa từng gặp gỡ...

"Ngươi yêu ta? Ngươi yêu ta thì đã sao? Ngươi chẳng qua cũng chỉ là thứ mà ta lựa chọn vứt bỏ..."

...

Bản thân thừa nhận, ngày ta tương ngộ người bên bờ Bích Hải, con tim ta đã loạn nhịp.

Dung nhan của người, làm ta mong nhớ bao đêm

Nhưng như thế thì đã sao? Ngươi nắm quyền lực mà vốn thuộc về ta biết bao nhiêu năm, bỏ mặc ta tuyệt chết biết bao nhiêu lần, mỉa mai ta biết bao nhiêu câu...Tình ý của ta đã sớm nguội lạnh, ngươi có cố nhen lên, chỉ hoàn vô dụng.

Chúng ta vẫn nên dừng lại, kết thúc tất cả ở đây thôi.

Nhưng ngươi nhớ kỹ, là ta vứt bỏ ngươi.

Huyền Nguyệt xoay người, biến mất trong bóng đêm vô tận.

Trăng đêm nay vẫn tròn, Hải đường vẫn còn đang nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12-5: TIỀN TRUYỆN: Yêu hay hận, cuối cùng cũng chỉ

còn một mảnh tàn tro

Phàm là người đứng đầu, ai cũng muốn bành trướng lãnh thổ của mình, mở rộng quốc gia của mình. Còn ta thì...

Sau khi Huyền Nguyệt âm thầm ra đi, ta đã tiến hành chinh đồn trên dưới trong tộc một lượt, lại trao quyền cho những người thân tín, trong đó có Phần Thiên, vốn là người ta tin tưởng nhất. Sau đó, ta rất an tâm bắt đầu chuỗi ngày ăn rồi ngủ lặp đi lặp lại tuần hoàn vô hạn...

Trước đây ta một lòng muốn giết chết Huyền Nguyệt, giành lại tất cả những thứ vốn thuộc về ta. Bây giờ nghiệp lớn đã thành, có được quyền lực khuynh đảo Ma giới, thế mà bản thân lại chẳng cảm thấy vui vẻ sung sướng gì hơn. Mỗi ngày ta vẫn thần thơ ra vào Thần Ma cung, ngắm nhìn giang san của ta, trong lòng vĩnh viễn không tìm lại được cảm giác nhiệt huyết sôi trào như nhiều năm trước nữa.

Quả nhiên, thứ gì đã có được rồi, lại cảm thấy bản thân không yêu thích nó nhiều đến thế.

Ta trắng trợn dồn đẩy mọi công việc chính sự cho Phần Thiên, bản thân không bao giờ bước chân đến đại điện nữa.

Như mọi người đều biết, Ma tộc ta vốn đã không "thiện" gì cho cam, chuyện ác xấu xa gì, cũng không thể thiếu bọn ta.

Một ngày đẹp trời nọ, Phần Thiên đến gặp ta. Hắn nói, muốn thôn tính tam giới, biến tứ hải bát hoang thành lãnh thổ Ma tộc.

Thực hồ thẹn cho người đứng đầu một tộc người, bản thân chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thôn tính tam giới; về mặt này, dã tâm của ta còn kém xa so với thuộc hạ của mình. Không nghĩ ngờ gì nữa, ta với hắn lần đầu tiên cãi nhau sau gần một vạn năm hắn làm thuộc hạ cho ta.

Ta bị cưỡng ép xuất hiện trước mặt những thân tín của ta sau bao nhiêu ngày vắng bóng, không một ai nghe ý kiến của ta. Bọn họ đều mang trong mình dã tâm to lớn, muốn huyết tẩy tam giới, giết sạch những sinh linh khác tộc, đem thiên hạ về cho Ma tộc.

Bản thân lần đầu tiên có cảm giác bị cô lập giữa những người đã từng thề thốt trung thành tuyệt đối với ta.

Năm Thiên Nguyên thứ mười, Phần Thiên hiệu triệu ba quân, tập hợp sức lực hòng phá hồng kết giới giữa Ma giới và Thần giới, mưu đồ đánh chiếm Cửu Trùng Thiên. Bản thân bị giam lỏng ở Ma cung, mười vị thân tín cho chính ta bồi đường lên đích thân kết trận giam giữ ta.

Trận chiến Tiên Ma kéo dài suốt mấy ngàn năm, ban đầu Ma tộc càng đánh càng hăng, thế thắng như chẻ tre. Thiên binh thiên tướng chết nhiều vô số kể, ma binh ma tướng cũng hy sinh không phải ít, nhưng nhìn chung vẫn thắng thế hơn Thần tộc. Phần Thiên suất lĩnh đội quân tinh nhuệ, đột phá vòng vây, bắt giữ hai tướng lĩnh Thần tộc.

Cửa đại điện Ma cung mở rộng, không phải để nghênh đón ta ra ngoài, mà có thêm người vào đây bầu bạn với ta. Một người là thần quân Thiên giới, tên gọi Trác Huyền; một người là cánh tay đắc lực của Phụ Thần, tên gọi Tử Dạ. Hai bọn họ nhìn ta bằng vẻ mặt cảnh giác, cứ như ta là dã thú hay lũ lụt chuẩn bị lấy đi tính mạng họ. Ta nhếch mép, nói: "Các ngươi nhìn ta bằng vẻ mặt đó làm chi? Ta nào có làm gì các ngươi?"

"Ma Thần, ngươi sai khiến thuộc hạ đánh chiếm Thần giới, ngươi nhất định phải trả giá cho hành động của mình thôi; bắt giữ chúng ta cũng không thể làm Thiên binh thiên tướng ngừng tay đâu!". Người tên gọi Tử Dạ nhíu đôi mày kiếm, khuôn mặt tuấn tú nhưng thần sắc lạnh lẽo, vô hình chung phá hỏng cả khuôn mặt hoàn mỹ.

Bên trong thần điện rộng lớn, trầm hương bay nghi ngút, ta vén áo ngồi xuống mặt sàn lạnh băng, cười nói: "Chắc các ngươi chưa biết, trong thần điện này đã đặt cấm chế phong ấn toàn bộ tu vi cùng thuật pháp, bên ngoài có mười vị linh lực cao cường giữ trận; Ta cũng như các ngươi, chỉ là một tù binh mà thôi..."

Bọn họ đương nhiên không hề tin ta, người tên Tử Dạ đôi mày càng nhíu chặt, chính là đang nhìn ta bằng ánh mắt khinh miệt: "Ngươi là Ma Thần, người phù hộ Ma tộc, bọn họ lại giam lỏng ngươi ư? Ngươi đừng hòng xảo biện!"

"Các ngươi không tin, có thể thử sử dụng phép thuật..." Ta nhún vai.

"Trước khi bị đưa vào đây chúng ta đã bị khống chế bằng bùa chú, linh lực bị giam hãm, vốn đã không thể thi triển phép thuật..." Trác Huyền lên tiếng.

"Trác huynh tin à làm gì! Không có lệnh của ả, bọn họ lại dám dấy binh làm phản ư? Ma tộc vốn là giống loài chuyện xấu xa gì cũng làm, ả ở đây khóc lóc giả mù sa mưa rõ ràng là định lừa gạt chúng ta!" Tử Dạ vẫn điệu bộ lạnh lẽo gay gắt lên tiếng.

Bản thân hết nói nõi, Thần giới đảo đầu ra một tên cổ chấp tới cực điểm thế này? Ta giữa người nằm bò trên sàn, dùng giọng điệu nhẹ tênh nói: "Người ở đây đấu khẩu với ta thì có ích gì? Bọn họ muốn phá hủy kết giới ngăn cách giữa Ma giới và Cửu Trùng Thiên, nhằm thôn tính Thần giới các ngươi. Thay vì phí thời gian ở đây, các ngươi mau tìm cách trốn ra ngoài vẫn hồi chuyện này đi!"

"Người nói thật?" Thần quân Trác Huyền lên tiếng. Ta khép mi, nói: "Ta biết dù ta có nói gì, các ngươi cũng không tin ta. Tùy các ngươi thôi, ta vốn không có địch ý, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ thôn tính lãnh thổ của các người..."

"Trác huynh còn phí tâm tư nói chuyện với ả làm gì! Người dung khác tộc, ắt có tâm tư khác, chúng ta và ả ta vốn dĩ không thể đứng chung chiến tuyến!". Tên Tử Dạ kia "hừ" một tiếng ngăn cản Trác Huyền tiếp tục trò chuyện với ta.

Ta không quan tâm đến bọn họ, xoay người ngồi dậy đi vào bên trong ngọa thất(*), tiếp tục làm công việc hằng ngày ta vẫn làm, ngủ.

(*) ngoạ thất: phòng ngủ.

Ba người chúng ta bị giam trong thần điện, tuy bề ngoài là cùng một chỗ, nhưng ít khi đụng chạm đến nhau. Chỉ có Thần quân Trác Huyền thỉnh thoảng hàn thuyên với ta đàm ba câu chuyện. Con người này rõ ràng thấu tình đạt lý, lại biết lắng nghe hơn tên Tử Dạ cố chấp kia nhiều. Ta vô thức đem chuyện bản thân ra sức ngăn cản chiến tranh thế nào, bị giam lỏng ở đây ra sao kể cho hắn nghe, đôi lại ánh mắt thương cảm của Trác Huyền; còn tên Tử Dạ kia, vẫn là ánh mắt khinh miệt lạnh lẽo ngàn năm không đổi.

Ánh mắt của hắn khiến ta thực khó chịu, nó giống với ánh mắt khinh bỉ mà Huyền Nguyệt từng nhìn ta. Dưới ánh mắt đó, tự ta thấy mình trở nên hèn mọn, ti tiện, hạ đẳng, không xứng đáng tồn tại trong trời đất. Ánh mắt của hắn như xuyên thấu tâm can ta, bóc trần nội tâm sứt sẹo của ta, khiến ta cảm thấy bức bối không thôi. Cho dù hắn chỉ yên lặng đứng đó nhìn ta, và chẳng làm gì cả.

Ánh mắt đó, có lẽ bắt nguồn từ huyết thống. Bọn họ là Thần tộc, là những sinh linh được tam giới thừa nhận là dòng dõi cao quý. Còn Ma tộc ta bị nguyên rủa là thứ hạ đẳng, ngay cả ta mang phong hào là Thần, vẫn cảm thấy bản thân có chút ti tiện. Chính điều đó đã tạo nên bóng ma tâm lý trong lòng những người mang huyết thống Ma tộc, nên bọn họ muốn chiến thắng Thần tộc, tỏ ra là mình không thua kém tộc nhân được xem là cao quý kia.

Cuối năm Thiên Nguyên thứ mười, kết giới tự nhiên chắn giữa Ma giới và Thần giới bị phá hủy, linh khí nồng đậm ào ạt tuôn ra, chẳng mấy chốc đã bao phủ một nửa lãnh thổ Ma giới; những Ma tộc tu vi thấp kém đều trực tiếp bị linh khí luyện hóa, biến mất không còn chút tàn tích, số còn lại tu vi cao cường hơn cũng bị linh khí làm cho sống dở chết dở. Ma tộc bỗng chốc đại loạn, con dân ta chạy trốn khắp nơi. Đám người Phần Thiên cuối cùng cũng nhận ra, mình đã phạm sai lầm lớn như thế nào.

Cửa đại điện Ma cung lại mở rộng, tất cả ba mươi sáu vị thân tín của ta quỳ rạp xuống, đầu cũng không dám ngẩng lên. Bọn họ là đang chờ đợi con thịnh nộ của ta. Bản thân rào bước giữa hai hàng người cúi đầu đầy hối hận, Phần Thiên là người lên tiếng đầu tiên: "Tất cả đều là lỗi của thần, người hãy trách phạt mình thần! Nhưng thần dân trong tộc đều vô tội, xin người hãy ra tay cứu giúp!"

Ta nhếch môi cười khẩy, bản thân chắc rằng khuôn mặt ta giờ đây đã lạnh băng, nụ cười tuy hiển hiện nhưng vẻ mặt lại chẳng có chút nét cười nào. Ta ngồi xuống nhìn thẳng vào mặt hắn, nói: "Hô hào huyết tủy tam giới là ngươi, bây giờ cầu xin ta cũng là ngươi! Ngươi cho rằng ta là con rối để các người tùy ý nhào nặn?"

"Chúng thuộc hạ đều đã biết sai rồi, xin người trách phạt!" Ba mươi sáu người bọn họ đồng thanh, tiếng đập đầu lộp cộp vang lên. Ta phóng tầm mắt ra xa, Ma giới chìm trong màn sương vô tận, bầu trời đỏ như máu thần dân ta đã đổ. Trận chiến Tiên Ma này, chúng ta đã thua, thua triệt để.

Ta thực không đành lòng nhìn thêm nữa, một dải ánh sáng bảy màu trong lòng bàn tay phóng xuất ra ngoài, đem một nửa lãnh thổ còn lại của Ma giới bao lại, ngăn không cho linh khí Thần giới tiếp tục hoành hành. Bọn họ mừng rỡ rồi rút tay lên, ta thu tay lại, không mảy may không nhặt nói: "Các ngươi đừng vội mừng, kết giới này của ta chỉ chống đỡ được tới khi nào linh lực của ta cạn kiệt mà thôi, không thể vĩnh viễn bảo hộ các ngươi được, Sau khi ta chết đi, các ngươi vẫn phải dựa vào chính mình..."

Bọn họ lặng người, ngay cả ta bỗng nhiên cũng cảm thấy thương tâm khó tả. Bốn mươi vạn năm là quãng thời gian không quá ngắn cũng không quá dài, đủ để bản thân nguội lạnh tất thảy mọi tình cảm trong lòng. Trước đây bị Huyền Nguyệt đối xử tệ bạc, sau này bị chính những người mà mình tin cậy nhất phản bội, ta vẫn giữ thái độ chẳng vui chẳng buồn. Trên đời này, ta vốn đã không còn tham luyến, cũng không còn chấp niệm với bất cứ điều gì.

"Tướng lĩnh Thần tộc không phải vẫn nằm trong tay chúng ta sao?! Bọn họ chắc chắn biết cách hóa giải, đem kết giới kia vã lại!" Một người nào đó trong đám đông kêu lên.

"Tại sao chúng ta phải giúp lũ hạ đẳng các ngươi?" Sau lưng ta xuất hiện hai người, chính là Trác Huyền và tên Tử Dạ kia. Người vừa lên tiếng, rõ ràng là cái người có thành kiến rất sâu nặng với Ma tộc bọn ta, Tử Dạ. Hắn đứng yên đó, trường bào trắng thuần phiêu diêu trong gió, ánh mắt lạnh băng quét qua một lượt những người đang có mặt ở đây. Ánh nhìn của hắn khiến chúng ta không hẹn mà cùng nghĩ đến huyết thống Ma tộc ti tiện của mình. Ta khó chịu lên tiếng: "Ở đây không có chỗ cho tù binh là ngươi lên tiếng, ngươi mau cút đi cho ta!"

"Các ngươi mạo phạm Thần tộc, đây là cái giá mà các ngươi phải trả, các ngươi nghĩ chúng ta sẽ giúp các ngươi ư? Các ngươi cứ việc giam giữ chúng ta đến ngày các ngươi chết đi!" Tử Dạ xoay người đi vào bên trong đại điện, chỉ còn Trác Huyền đứng đó. Hắn nhìn ta, nói: "Xưa nay huynh ấy vốn có thành kiến với Ma tộc, cô đừng để bụng... Còn chuyện vã lại kết giới, từ cổ chí kim quả thực chưa từng có, nên dù là Thần tộc bọn ta cũng không có cách..."

Vẫn là Trác Huyền đối nhân xử thế hơn hẳn gã kia. Ta thực nản chí ngã lòng, phiền muộn nói: "Trác huynh liệu có thể không xem ta là Ma tộc ti tiện, đi dạo với ta một vòng có được không?"

Huynh ấy gật đầu.

Hôm ấy, chúng ta đã nói với nhau rất nhiều. Ta dường như đem hết mọi chuyện cất giữ trong lòng bao lâu ra kể hết; những khó khăn ta phải trải qua; bao nhiêu lần từng khóc thầm trong đêm tối; bao nhiêu uất ức chôn sâu trong lòng. Ta bỗng hiểu rõ, thì ra bao lâu nay, cảm xúc của ta dần nguội lạnh, cũng bởi vì chẳng có người nguyện ý cùng ta trò chuyện, kiên nhẫn nghe ta dài dòng kể lể.

"Cô kể cho ta nghe những chuyện này, là có ý gì?" Anh ta hỏi. Bản thân vẫn đậm phong khinh mĩm cười: "Bản thân ngươi cũng là thần quân, nắm trong tay âm no hạnh phúc của thần dân mình. Ngươi thử nói xem, thần là người đứng đầu, nếu có thể hy sinh bản thân đổi lấy âm no hạnh phúc cho thần dân của ngươi, ngươi có đổi không?"

"Đổi, đương nhiên đổi!" Anh ta không cần suy nghĩ đã trả lời chắc nịch. Ta cảm thấy trong lòng chua chát, lại chỉ có thể mỉm cười: "Ngươi đã có suy nghĩ

như thế, đương nhiên ta cũng vậy...Chỉ là nếu ta đi rồi, liệu có ai còn nhớ đến ta...Bản thân ta chính là không cam tâm...nên sinh ra do dự sợ hãi..."

"Cô có cách vá lại kết giới kia?"

"Đúng, ta có..."

Trong trời đất này, Thanh Diệp Hồng Liên, chính là thần được chữa lành.

Ta, trùng hợp thay, chính là cây Thanh Diệp Hồng Liên cuối cùng còn sót trong trời đất.

Nực cười thay, ta sinh ra lại thuộc về Ma tộc, dòng tộc vốn mang trong mình tất cả những xấu xa giết chóc trong trời đất này.

Đôi khi, tạo hóa muốn trêu đùa vạn vật.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dura Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-6: TIỀN TRUYỆN: Nguyễn quân an

Thời gian như mây bay, tháng ngày như nước chảy; Chớp mắt thu sang, lá úa lụi tàn...

...

Gần đây, bản thân bị ho; có lần ta ho hơi nhiều chút, kết quả khăn tay liền thấm đầy máu tươi. Thân thể của ta cũng gầy xuống không ít, y phục trước đây đã không còn mặc vừa nữa.

Ta vốn luôn biết rõ, thời gian còn lại của mình sắp cạn kiệt.

Phản Thiên đã hạ lệnh đình chiến, Thần tộc cũng không có ý định đuổi cùng giết tận chúng ta. Bọn họ biết, chúng ta thân ốc đã không mang nổi mình ốc; tất cả đều đang chờ ngày ta ngã xuống, toàn bộ Ma tộc cũng bồi táng theo ta, vĩnh viễn biến mất trong trời đất.

Thân là thần bảo hộ Ma tộc, chẳng ngờ kết cục của ta lại thê thảm thế này.

Trác Huyền đến thăm ta vào một buổi chiều có mưa. Ta vốn đã trả tự do cho hai người bọn họ, nhưng Trác Huyền cố chấp không đi, còn tên Từ Dạ kia đồng dạng tuyên bố sẽ lưu lại đến khi tận mắt nhìn thấy ta chết. Con người đó vẫn giữ thái độ khinh miệt của hán nghênh ngang đi hết chỗ này đến chỗ nọ, khiến cho lòng người bức tức khó chịu. Trác Huyền mang đến cho ta một bát canh bồ, ta mới uống một ngụm đã ho không ngừng, máu tươi ướt đầm vạt áo trước ngực. Bản thân biết thân thể này đã gần đến cực hạn, linh lực cạn kiệt không thể tiếp tục níu giữ hồn phách, nhưng ta vẫn do dự...

Chung quy lại vẫn là do ta sợ chết.

"Quân Huyền, hay là đem kết giới kia dỡ bỏ đi? Ta thay cô kết trận?" Trác Huyền có lẽ nhìn không vừa mất bộ dạng tiêu tụy của ta mới thương hại lên tiếng. Ta vốn định đưa ông tay áo lên chùi vệt máu dính ở khóe miệng. Trác Huyền đã nhanh tay hơn cầm khăn lau cho ta. Bản thân bất đắc dĩ mỉm cười chua chát, hỏi: "Có phải bộ dạng của ta bây giờ trông rất thảm hại không?"

"Cô không cần nói gì cả..." Trác Huyền rất tỉ mỉ, cả khóe miệng đều lau sạch bóng. Ta nhìn vẻ mặt của hắn, rèm mi cực dài đổ bóng trên khuôn mặt, trong lòng chợt nảy lên cảm giác quen thuộc mơ hồ: "Này...chúng ta, là lần đầu gặp nhau sao...?"

Trác Huyền trân trối nhìn ta, lắc đầu. Ta cũng lắc đầu theo, có lẽ ta đã mê sảng rồi...Huyền Nguyệt, Trác Huyền...Người trước là quá khứ, người sau là hiện tại...bọn họ, căn bản không giống nhau.

"Chẳng lẽ trông ta giống cổ nhân của cô?" Trác Huyền khoanh tay nhìn ta. Bản thân cũng không phủ nhận: "Đột nhiên ta thực nhớ người đó, không có hắn, có lẽ ta vẫn là một cây sen, an ổn sống trên dòng Bích Hải...cuộc đời của ta, có lẽ cũng không lưu lạc đến bước này..."

"Có nhiều chuyện xảy ra đều không nằm trong dự tính của người khác...Cô chính là Thần Ma do tạo hóa chỉ định; Không phải người này, thì cũng là người khác đem cô trở về mà thôi. Số phận đã an bài, gãy giữa vô ích..."

Có lẽ hắn nói đúng, số mệnh đã quyết làm tổn thương ta, gãy giữa chỉ là vô ích.

Năm Thiên Nguyên thứ mười hai, phong ấn neo giữ Cửu Trùng Thiên bị oán khí cùng ma khí từ Ma giới tràn đến làm cho vấy bẩn, Cửu Trùng Thiên bỗng lâm vào nguy cơ lung lay chực đổ. Con người xưa nay vẫn luôn cao ngạo khinh thường người khác-Từ Dạ, không ngờ lại đến tìm ta. Vành mắt hắn đỏ ngầu, chính là biểu hiện tức đến phát hỏa. Hắn hung hăng lao đến giáng cho ta một bạt tai, lớn giọng đầy tức tối, nói: "Người có phải đã biết trước có ngày hôm nay rồi phải không?!"

Ta vốn đã rất suy yếu, bị một bạt tai này liền ngã nhào từ trên ghế xuống mặt sàn lạnh băng; Trác Huyền đuổi theo phía sau lưng hắn, thấy ta ngã liền chạy lại đỡ. Từ Dạ nhủu mày nhìn chúng ta, giọng nói gay gắt: "Trách sao ngươi mãi không chết, thì ra là đợi đến ngày này! Bây giờ ngươi có phải rất vui vẻ rất sung sướng hay không?! Còn huynh nữa, Trác huynh! Huynh bị à bỏ bùa mê thuốc lú mà lại bảo vệ à như thế?"

Trác Huyền để ta dựa vào ngực huynh ấy, đoạn xoay người đối diện với tên Từ Dạ kia, chỉ trích: "Ta biết cậu có thành kiến với Ma tộc, nhưng không hẳn người nào của Ma tộc cũng xấu, cậu không thể nghĩ편 diện như vậy! Huống chi ở Ma giới lâu như vậy, cậu không nhận ra rằng Ma giới này vốn không còn chịu sự chi phối của Ma thần nữa ư? Quân Huyền nàng ấy, rõ ràng đã bị tộc nhân của mình vứt bỏ!"

Vốn biết sự thực là vậy, nhưng nghe chính miệng Trác Huyền nói ra, ta vẫn cảm thấy đau thấu tâm can. Ngày mà ta dùng linh lực kết nên Thất Tinh Thần Ma trận bảo vệ nửa lãnh thổ còn lại của Ma giới, Phần Thiên bọn họ đều xem như ta là người đã chết; bọn họ ngày đêm cầu nguyện trong thần điện, hy vọng sớm tìm ra tung tích người kế thừa vương vị Ma Thần tiếp theo đang lẩn khuất trong u minh. Ta vì Ma tộc hy sinh lớn như vậy, thế mà không hề có ai đến hỏi han ta một câu; Bản thân thể thậm chí mức chỉ có người mang danh nghĩa địch nhân của Ma giới là Trác Huyền đến chăm sóc bầu bạn.

"Thứ Ma tộc toàn thân xấu xa như bản như ả, có bị vứt bỏ cũng là đáng đời!" Từ Dạ hắt trước nay đều không vừa mắt người trong Ma tộc, nhất là ta. Nay xảy ra chuyện động trời như vậy, hắn còn không tức đến phát điên mới là lạ. Nhưng cách hắn nhục mạ ta khiến ta không chịu nổi; Bản thân dùng hết sức đứng thẳng dậy đối mặt với hắn, nói: "Ngươi nói Ma tộc là loài hạ đẳng, nói ta chết cũng đáng đời đúng không? Nếu ta có cách và lại lỗ hổng đó, trả lại nguyên vẹn như ban đầu cho các ngươi, ngươi còn giữ khư khư suy nghĩ đó không?!"

Từ Dạ hắt nhìn ta, có lẽ không ngờ rằng ta sẽ đáp trả hắn như vậy. Khoát tay một cái, hắn hừ lạnh đầy khinh miệt: "Thứ toàn thân như bản như ngươi thì có cách gì và lại kết giới đó đây?! Đùng hòng nói phét cho qua!"

"Vây phiền ngươi rút về Thần giới cao quý đó, chóng mắt chờ xem đi!" Ta gần giọng hạ lệnh đuổi người. Từ Dạ bị ta khinh bạc như thế cũng tức tối xoay người đi thẳng. Ta mỗi một gieo mình xuống ghế ngồi, Trác Huyền nhủu mày nhìn ta, nói: "Quân Huyền, cô đã quyết định?"

"Ta có quyết định hay không mắc mớ gì ngươi!" _ Ta dùng ánh mắt lạnh lẽo đáp trả lại hắn _ "Ngươi đừng tưởng ngươi tốt với ta một chút thì Bản thân sẽ cảm kích ngươi! Nên nhớ ngươi và ta, người đứng khác tộc, ắt tâm tư không thể chung đường!"

Trác Huyền dường như cũng bất ngờ với thái độ thay đổi đột ngột của ta, hắn cúi mặt mỉm cười thất vọng: "Đùng, tại sao ta lại quên mất chúng ta không phải đồng tộc, ta có tư cách gì mà ở bên cô đây?"

Bộ dạng của hắn như một nhát dao đâm vào tim ta! Bản thân nhắm mắt, không muốn vì người trước mặt mà mềm lòng. Mãi đến lúc trong phòng đã vắng lặng; mở mắt ra, hắn đã đi từ đời nào.

Đến cuối cùng vẫn không thể từ từ nói lời tạm biệt.

...

Phần Thiên đã biết phong ấn neo giữ Cửu Trùng Thiên gặp chuyện, hắn vô cùng mừng rỡ một lần nữa gây dựng quân đội, hòng nhân cơ hội này hoàn thành cơ nghiệp mà hắn từng ngậm ngùi từ bỏ. Ba quân tập trung trước quảng trường Thần Ma cung, khí thế bức người. Ta từ trong Thần điện bước ra, vạt áo đỏ thẫm quét trên nền gạch như nở rộ từng đóa hoa máu. Bản thân đứng đó, trên bậc thềm cao ngất, đồng đặc nói: "Các ngươi nếu tiếp tục đánh chiếm Thần giới, ta liền dỡ bỏ thần trận, đem toàn bộ người trong Ma giới tuần táng theo Thần tộc!". Phần Thiên có lẽ đã tức đến điên người, lớn giọng chỉ trích ta: "Ngươi là Ma thần, không có dã tâm thì thôi đi, còn ngăn cản chúng ta đem lại vinh quang cho Ma tộc, ngươi rốt cuộc có còn là người của Ma giới nữa hay không?!"

"Các ngươi không thử nghĩ mà xem: dù chiếm được Cửu Trùng Thiên, nhưng tộc nhân chúng ta có sống được ở nơi linh khí nồng đậm ấy không, hay vừa bước chân đến đã hồn phi phách tán?! Dùng mạng bao nhiêu thần dân trong tộc ta đổi lấy một vùng đất vô dụng, cốt chỉ để thỏa mãn lòng ham hư vinh của các ngươi, như thế có đáng hay không?!" Ta đã nói hết những gì cần nói, hắn nếu còn chút lương tri, hắn sẽ hiểu.

"Cho dù không đánh chiếm, chúng ta cũng sẽ chết! Quân Huyền Lăng, ngươi vốn đã không còn chống đỡ được bao lâu nữa, chúng ta phải tự tính toán cho riêng mình thôi! Chiếm được Cửu Trùng Thiên, biết đâu chúng ta sẽ tìm được cách trừ khử thứ linh khí chết người đó? Ngươi đừng hòng ngon ngọt ngăn cản chúng ta, chúng ta không muốn làm vật bồi táng cho ngươi!" Phần Thiên ngang nhiên lớn tiếng với ta. Bản thân thở dài, vốn không nghĩ chỉ dùng đám ba câu nói để thức tỉnh đám người cổ chấp này. Ta xoay người đi vào trong thần điện âm u, mặc kệ bọn họ.

Cục diện Ma tộc thất bại hoàn toàn trước đây đã chuyển thành hai bên lưỡng bại câu thương; Ma tộc bị linh khí làm cho sống dở chết dở, Thần tộc cũng không khá khẩm gì hơn. Hai bên đánh nhau bất kể ngày đêm; nơi nổ ra trận chiến, kết giới đã rách nát thê thảm. Chỗ rách ấy vừa vặn là một tấm phong ấn neo giữ trời đất, vừa nhìn sơ qua đã thấy ma khí đóng lại như lớp bụi đen sì không ngừng cắn nuốt linh khí bao phủ xung quanh; tấm phong ấn vốn tỏa ra ánh sáng rực rỡ bây giờ lại trở nên le lói như sắp lụi tàn.

Bản thân ẩn thân đứng từ xa nhìn ba quân hỗn chiến giữa lưng chừng trời đất; trong đám đông mơ hồ nhìn thấy một bóng áo trắng mặc khôi giáp cùng một bóng áo xanh tay cầm kiếm không ngừng chém xuống. Từ Dạ, Trác Huyền...cuối cùng các ngươi cũng quay trở lại Thần giới, người đứng khác tộc, vĩnh viễn không thể chung đường... Bầu trời trên đỉnh đầu âm u mịt mù, trong không khí ảm ảm có mùi hơi nước hòa lẫn với mùi máu tanh nồng. Ta di chuyển lại gần tấm kết giới kia, trong không trung đột nhiên xuất hiện một ánh kiếm xanh ngất phá tan ảm thần thuật của ta. Bản thân hiện thân, trước mặt là người mấy ngày trước đã cho ta một bạt tai.

Hắn ta mặc khôi giáp màu bạc, trên áo giáp còn dính máu nóng hổi; mái tóc dài tung bay trong gió, trên tay hắn là một cây Thanh phong tam thước(trường kiếm) cực kì bén nhọn. Vừa nhìn thấy ta, hắn liền gần giọng: "Ngươi đến đây định phá hoại ư? Quên đi!" Thanh phong tam thước trong tay lại vung lên, từng đạo linh lực theo bóng kiếm kết thành một tấm lưới hòng chụp xuống đầu ta. Bản thân lùi ra xa, cười nói: "Hôm nay ta đến là để và lại kết giới kia, phiền ngươi tránh ra một chút!"

Từ Dạ hần lạnh lẽo bật cười: "Người lại tốt bụng như thế, muốn vá lại chỗ này sao? Thứ nhất, người định dùng cái gì để vá? Thứ hai, làm sao ta biết người vá lại hay phá hoại? Bớt làm chuyện vô nghĩa đi!"

"Nếu ta vá được, người hứa phải tha cho Ma giới của ta một con đường sống, đồng thời thay đổi cách nhìn của người về Ma tộc chúng ta! Thế nào, đồng ý không?" Ta xòe tay ngã giá, Từ Dạ hừ lạnh: "Người cho rằng ta sẽ tin lời loại người hạ đẳng như người sao? Ma tộc các người chỉ biết phá hoại, có từng hàn gắn cái gì bao giờ? Người đứng ở đây giờ trò, ta sẽ không dễ gạt như Trác huynh đâu!"

"Từ Dạ, đã ai nói rằng người thực cố chấp đến mức người người đều căm ghét chưa? Sớm muộn gì người cũng sẽ hối hận vì sự cố chấp của người hôm nay! Sự thống khổ cay đắng và hối hận khôn cùng sẽ đeo bám người suốt cuộc đời, vĩnh viễn không thể buông xuống! Người vô tội sẽ vì sự cứng đầu cố chấp của người mà chết! Người mãi mãi không thể vẫn hồi được!". Ta xoay người dứt khoát xông tới chỗ kết giới rách nát thảm hại nhất. Bản thân niệm chú, đem hình dạng chân thân của mình xuất ra, một đài sen to lớn ẩn hiện xung quanh ta, long lanh thuần khiết mang theo khí tức chữa lành lan tỏa khắp không gian...

...

Ta là một cây Thanh Diệp Hồng Liên, là linh dược thời thượng cổ.

Ta từ lâu đã biết chỗ khác biệt của bản thân với những cây sen bình thường khác.

Trong người ta mang một cỗ thanh khí mà người đời gọi là khí tức chữa lành, những tổn thương từ nhẹ đến nặng ta đều có thể chữa khỏi; thậm chí cả vết nứt không gian trong trời đất này, ta cũng có thể hàn gắn.

Nhưng năng lực chữa lành này, là đổi bằng chính tính mạng của ta.

...

Bản thân dốc hết khí lực cùng tu vi trong cơ thể phủ lên kết giới kia; những vết nứt vỡ lập tức liền lại một cách thần kì, những chỗ bị ma khí ăn mòn cũng dần tái tạo lại. Thậm chí phong ấn neo giữ Cửu Trùng Thiên cũng được ta gột rửa qua một lượt, ma khí bị đánh bật ra ngoài, xung quanh phong ấn được bao phủ một khí tức thánh khiết chưa từng có. Cả một vòm trời vốn sụp đổ tan hoang, trong một chớp mắt đã khôi phục lại vẻ ban đầu, thậm chí còn xán lạn hơn trước. Thiên binh thiên tướng cùng ma binh vốn đang đánh nhau liên bị ngăn cách bởi kết giới kia, không thể tiếp tục giao chiến nữa. Ta mãi mê niệm chú, đến khi sức lực đã cạn kiệt, thanh khí tiêu tán, linh lực ít ỏi không thể chống đỡ cơ thể liền buông mình rơi xuống khỏi đám mây dưới chân. Gió lạnh gào thét bên tai ta, trước tầm mắt đều là một mảng mơ hồ; bên má truyền đến cảm giác ấm nóng, ta nhắm mắt, một giọt nước lăn ra khỏi khóe mi; mấy mươi vạn năm bải bệ nương dâu, đây là lần đầu tiên Bản thân muốn buông thả bản thân khóc lớn một trận. Tính ra ta chưa từng làm chuyện xấu xa gì, ngoại trừ dùng một mũi tên đâm xuyên tim người đã đối xử tệ bạc với ta-Huyền Nguyệt; vậy mà đến cùng, kết cục của ta, sao mà đau thương đến vậy...

Tiếng gió rít càng mạnh, ta rơi xuống càng nhanh; từng hạt mưa lạnh buốt tí tách từ lưng chừng trời rơi xuống. Bản thân túm lấy vạt áo, dùng hết sức lực còn lại tâm tâm niệm niệm:

"Ta nguyện phế bỏ Ma tịch, đánh đổ tu vi, không đầu thai luân hồi, cũng không trọng sinh đoạt mệnh; Chỉ mong từ đây Quân Huyền Lăng ta vĩnh viễn biến mất khỏi Tam giới, thân thể tiêu tán trong trời đất, bản mệnh ẩn ký ngủ sâu trong u minh, muôn đời không cần gặp lại những con người này nữa!"

Bản thân cảm thấy thân thể lạnh lẽo, hơi thở dần rời bỏ ta; Như thế này cũng tốt, đời này kiếp này, bao nhiêu ân ân oán oán luân hồi mãi không dứt, cuối cùng đã có thể viên mãn kết thúc tại nơi đây.

Đừng khóc, đừng khóc...dẫu biết rằng ly biệt đau thương, nước mắt là thứ không thể ngăn được...Quân Huyền Lăng ta nguyện dùng tính mạng này, mong người đời đời trường cửu bình an...

Chỉ đáng tiếc, đời này chẳng thể cùng người hẹn ước ngàn năm.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Hôm nay trời đẹp, nắng đẹp, biển cũng đẹp nữa...

Nhưng bản đế cơ có thể khẳng định rằng, hôm nay nhất định là ngày xui xẻo nhất trong số những ngày xui xẻo...

(Tác giả không nhịn được xen vào một câu: Nhìn số thứ tự của chương đã thấy xui xẻo rồi!)

Trước tiên...bản đế cơ thức dậy, vô cùng kinh ngạc cảm thấy chỗ ngủ hôm nay của mình rất đàn hồi rất êm ái, còn có tỏa ra hơi ấm...Hình như cái đồng chăn đệm tối qua mình nằm cũng không ấm như vậy...Ta còn thỏa mãn ưỡn ẹo vài cái mới chịu hé mắt ra nhìn...Bộ mặt yêu nghiệt tuyệt đối có thể dọa chết người của đế quân vừa vụt lọt vào tầm mắt ta. Đế quân một tay chống đầu, một ngang ôm ngang eo ta, rất nhân nhả nửa nằm nửa ngồi nhìn ta =.=!!! Cái tư thế này, nhìn sao cũng có chút..khụ...mờ ám...

Khụ..khụ..bản đế cơ vốn là người khoan dung độ lượng, chung chã chung gối chỉ là chuyện nhỏ, chuyện nhỏ...

Nhỏ mới là lạ!

Bản đế cơ dùng tốc độ như sét đánh lủi ra khỏi vòng vây của đế quân, chỉnh đốn lại y phục, tức muốn ói máu; trong đầu cũng vừa vận hiện lên những mảnh kí ức rời rạc, những động chạm, từng cái từng cái hiện lên rõ mồn một. Phải, đây tuyệt đối không phải là mộng. Thật tức chết đi mất, bản đế cơ ta sao lại có thể bị áp bức một cách như vậy. Thanh danh ta đều theo nước trôi đi luôn rồi a a a...

Ta luôn cho rằng điều đáng sợ thứ nhất của nữ nhân là gặp phải một tên biến thái; điều đáng sợ thứ hai chính là tên biến thái đó làm ra vài chuyện biến thái. Biến thái gặp biến thái, chỉ có thể trở thành tổ hợp biến thái hơn nữa...

Đế quân tự nhiên bị liệt vào hạng biến thái, đương nhiên việc làm ngái làm với ta rõ ràng là hành động vô cùng biến thái!!!

Theo lẽ thường tình, ta nên khóc nháo náo loạn thất cổ gì gì đấy đòi đế quân chịu trách nhiệm; hoặc là dùng những lời lẽ thậm tệ nhất chửi rủa đế quân không biết xấu hổ. Có điều việc trước làm ra có chút mất phong thái của một đế cơ; còn việc chửi rủa, ta thực cũng không biết chửi thế nào mới đủ thậm tệ...

Bản thân ta đột nhiên nghi ngờ. Kiểu người biến thái như đế quân ngái tại sao lại có thể làm thượng thần được đây? Bộ quy cách tu luyện lựa chọn thượng thần hồi đó không có chuẩn mực đạo đức đến vậy sao? Hay là tất cả đều bị bộ mặt, phong thái của đế quân ngái che mắt rồi. Quả nhiên thế giới đại đồng, nhan sắc che mờ mắt, lại có thể để một tên cầm thú đội lốt quan lại(*) thăng lên thượng tiên, Thiên giới chúng ta thực bất hạnh quá...

(*)cầm thú đội lốt quan lại: là một câu thành ngữ, mang nghĩa người xấu lại có vẻ bề ngoài hào nhoáng, ưa nhìn.

Bản đế cơ gấp tới mức mặt mày đỏ gay như cua luộc, hỏn hỏn hỏn chỉ thẳng vào mặt đế quân tức tối nói: "Ngái...ngái...ngái cái đồ tiểu nhân này!" Lại có thể nhân lúc ta bị trọng thương, bị tác dụng của thuốc làm cho thần trí mơ hồ mà phi lễ ta! Đế quân ngái thực làm ta tức chết mất thôi!!!

"Cũng chỉ là ngủ chung một đêm, hôn vài lần, sờ vài cái mà nàng đã ngượng ngùng như thế...Nhìn xem, cả khuôn mặt đều đỏ ửng lên rồi kia!" Đế quân giữ nguyên tư thế nửa nằm nửa ngồi không được chần chừ kia, tâm trạng hình như rất tốt, vừa nói vừa cười mỉm nhìn ta. Đáng ghét, đã phi lễ người khác còn thản nhiên như vậy, đế quân thực không biết xấu hổ! Còn nữa, là con mắt nào của ngài ấy thấy ta ngượng ngùng?! Ta rõ ràng là đang tức muốn chết đây a a a...

Từ Dạ đế quân trong mắt ta xưa nay đều là bậc chính nhân quân tử, ngay thẳng như tùng trúc trên núi cao, thanh bạch tựa sương mai buổi sớm. Lần đầu tiên ta nhìn thấy đế quân bên bờ ao Tả Vọng đang đọc kinh Phật, bộ dạng vô cùng chuyên chú thành tâm. Chúng ta tuy cùng sống ở Cửu Trùng Thiên, nhưng ta ít khi gặp ngài ấy, chủ yếu vì đế quân quá mức cao quý, ta hèn hạ không bằng...-.-. Có điều sau tất cả những chuyện ngài ấy làm dạo gần đây, sự ngưỡng mộ và sùng kính của ta đã hoàn toàn bay biến sạch!

Từ Dạ đế quân chính là con người tùy hứng vô liêm sỉ mặt dày nhất Cửu Trùng Thiên! Chúng ta đều bị vẻ ngoài đạo mạo của ngài ấy lừa rồi, thực là ngây thơ quá!!!

Bản đế cơ này ra cảm giác mãnh liệt muốn cào hai phát lên mặt đế quân để xem da mặt ngài ấy rốt cuộc dày đến mức nào. _..

Hít vào thở ra.

Bình tĩnh, bình tĩnh

Bản đế cơ mà nổi giận thì có phần quá mất phong thái rồi. _ Ta nhe nanh múa vuốt,nghiến răng nghiền lợi, nói: "Chuyện hôm qua xem như chưa từng xảy ra! Nếu đế quân dám hé răng nửa lời, thì người coi chừng tiểu nữ đó!"

Đế quân tiếp tục nhe nhớn cười nói: "Có hé răng với ai hay không là chuyện của ta, mắc mớ gì nàng!"

Ta: "..."

Bản đế cơ phát điên rồi.

Đế quân có thể vô sỉ, có thể trắng trợn hơn được nữa không?!

Ta ôm một mớ tinh thần ngập ngựa tổn thương cùng với tâm trạng móc meo chui ra khỏi khoang thuyền; chủ yếu vì ta không thể tiêu hóa cái bộ mặt trắng trợn của đế quân thêm một giây phút nào nữa. Nào ngờ ta vừa bước ra, một tia sét chói lòa từ trên hư không xé toạc bầu trời ra làm hai nửa kèm theo tiếng sấm ầm ầm mãi không dứt; ta hoảng hốt vội chui tọt trở lại bên trong. Đế quân đã chuyển qua một tư thế nửa nằm nửa ngồi còn lười thoi hơn cả lúc nãy; tay cầm một quyển sách không biết móc từ xó nào ra, mắt không liếc nhìn ta lấy một cái, chậm chậm nói: "Thời hạn đã đến, thiên kiếp lần này coi bộ khá hoành tráng đây..."

Thiên kiếp?

Ta chợt tỉnh ngộ, để quân là đang nói đến Nghiệp Hòa thánh kiếp của Trầm Uyên huynh trưởng ta; cái lý do chết tiết làm ta phải bôn ba đến Ma giới chịu một trận ngược đãi thể xác, sau đó lại chịu một trận ngược đãi tinh thần lẫn thể xác ở chỗ để quân...

Nhắc đến lại muốn phát cáu!

"Hôm đó giết chết Ma quân, Vạn Ma Huyết thạch đồ ở chỗ để quân đúng không?!" Ta chợt nhớ ra một chuyện cực kỳ quan trọng, thiên kiếp đã diễn ra rồi, nhưng không biết Trầm Uyên đã có Huyết thạch đồ hay chưa!

"Đội nàng nhớ đến, có lẽ huynh trưởng của nàng đã sớm tan thành tro bụi..." _ Để quân liếc xéo ta một cái làm bản để cơ xấu hổ cúi đầu _ "Hôm đó thu được thạch đồ, vừa vận Thần quân Trắc Huyền đuổi tới; Ta đã sớm nhờ hần mang đến giao cho Trầm Uyên, nàng khỏi lo..."

Thì ra Trắc Huyền cũng đã nhận được thư và đuổi tới nơi, đủ nghĩa khí. Nhưng tại sao hần không đưa ta đi cùng, lại để để quân đem ta đi cơ chứ! Cái tên đáng chết này, khi trở về nhất định phải tính sổ với hần!

(Tác giả lại không nhận được xen vào một câu: Cô đừng có mà giận cá chém thớt! Có tính sổ thì đi tính với cái tên đang nằm nhe nhòn kia kìa!)

"Vậy bây giờ chúng ta có thể trở về được chưa?!" Bản để cơ cực kỳ sốt ruột. Để quân gấp sách lại ném qua một bên, nói: "Thiên hỏa chung quy vẫn độc hại với Thần tộc, đợi sau khi thiên kiếp qua rồi hãy trở về..."

Cũng đúng, mỗi lần thiên kiếp đến, Trầm Uyên đều ra nghiêm lệnh bắt ta phải ở yên trong Thần Sơ cung, nhưng mà...

"Ta biết nàng lo lắng cho huynh trưởng, nhưng nàng lo lắng được ích gì đây? Bây giờ nàng mang cái bộ dạng thương thế mới chỉ khỏi một nửa này trở về, khẳng định Trầm Uyên sẽ phải phân tâm lo lắng cho nàng, như vậy có phải càng ảnh hưởng đến việc hần lịch kiếp hay không?" _ Để quân từ lúc nào đã xấp tới kề bên vron tay vỗ vỗ đầu ta _ "Ngoan, trong tay hần còn có bức thạch đồ làm hậu thuẫn, không thể xảy ra chuyện gì được đâu; nàng cứ tiếp tục ngoan ngoãn dưỡng thương cho tốt đi..."

Ta phải thừa nhận, để quân nói câu nào cũng đều thấu tình đạt lý, khiến ta không còn lời nào để nói. Có điều, cái điệu bộ này của để quân nhìn thế nào cũng giống đang vuốt ve sủng vật vậy?! Ta vung tay dứt khoát hất văng tay của để quân đang vỗ đầu ta, tức tối nói: "Tiểu nữ không phải tiểu hài tử, để quân không cần một câu ngoan, hai câu ngoan dỗ dành tiểu nữ! Còn nữa, ai cho phép ngài vỗ đầu tiểu nữ như sủng vật của ngài vậy!"

"Ngày trước ta quả thật có nuôi một con tiểu miêu, bộ dạng tức tối xù lông y hệt nàng bây giờ vậy..."

Ta: "..."

Thấu tình đạt lý cái quái gì, bản chất của để quân vẫn là con người vô si tùy hứng mặt dày mà thôi!

...

Những lần trước ta đều không có trực tiếp chứng kiến thiên kiếp, Trầm Uyên không những bắt ta ở lại trong cung điện, mà còn rất vô nhân đạo dùng pháp khí cấm chế ta không được ra khỏi phòng. Lần này bản để cơ lại ở bên ngoài ngay lúc thiên kiếp đang diễn ra, thực làm ta mở rộng tầm mắt. Chỉ thấy bầu trời tối đen, hỏa diễm bùng lên thành từng đóm nhỏ phiêu tán trên không trung mãi không tắt; tàn lửa rơi xuống rất nhiều, cả bầu trời như bị nung đỏ khiến ta cảm thấy vô cùng nóng bức. Ở đây cách xa Cửu Trùng Thiên như vậy mà còn chịu không nổi, Trầm Uyên lại là mục tiêu của thiên kiếp, không nóng chết mới là lạ. Ta bắt đầu hoài nghi những lần trước huynh ấy không phải chết vì bị thiên kiếp thiếu rụi, mà là chết vì nóng ==.

Tình trạng này kéo dài mười ngày liền, tới sáng ngày thứ mười một, cuối cùng bầu trời cũng trong xanh trở lại, hỏa diễm tan đi, khí trời cũng không còn nóng bức nữa. Ta đứng ở đầu mũi thuyền khoan khoái hít sâu một hơi, tính ra ta đã lênh đênh trên Bích Hải tròn nửa tháng trời, cùng với...khụ...để quân...

Đây là chuyện bi ai tới mức nào a...

Mỗi lần nhìn thấy ngài ấy ta đều cảm thấy ghen khuất, nhớ lại ta đã cùng để quân làm ra những chuyện hay ho gì...Đáng hận nhất là ta không thể túm ngài ấy lại tấn một trận cho bỏ ghét được, vì căn bản là ta đánh không lại để quân...

Còn để quân ngài ấy vô cùng rảnh rỗi, đang không cũng có thể cạnh khoe ta vài ba câu; tâm trạng tốt hơn một chút thì tiếp diễn cái trò vỗ má xoa đầu, tận lực xem ta chính là thú cưng của ngài ấy. Bản để cơ cảm thấy dạo này để quân sử dụng ta như sủng vật có phần hơi thuận tay một cách quá đáng.. Đường đường là một để cơ Thần tộc, bị đối xử như vậy mà lại không thể can thiệp cái nào, ta thực tức chết đi mất...

Thương thế của ta đã sớm khỏi từ lâu, để quân cũng không còn cái cơ chết tiết nào ngăn ta trở về Cửu Trùng Thiên nữa; thế nên chúng ta cuốn gói lập tức rời khỏi Đông Hoang. Ta cười mây đáp gió phi nhanh như bay, chỉ muốn sớm cách xa con người vô si như để quân một chút. Để quân ngài lại thông thả đáp lên một đám tường vân bay phía sau ta, chỉ trong chớp lát đã bị bỏ xa một quãng. Bản để cơ vốn đang đắc ý cười thầm, phen này để quân đứng hồng tòm được ta; nào ngờ toàn thân ta đột nhiên cảm thấy không đứng vững, tiên thuật không thi triển được, ta lập tức rơi khỏi đám mây dưới chân!

Cái chuyện tốt đẹp này, còn ai khác ngoài để quân dám làm! Ngài ấy ngang nhiên dùng Khốn Tiên tòa phong tỏa tiên thuật của ta!

Đang lúc ta còn nghĩ mình sẽ ngã xuống chết tươi, đột nhiên toàn thân hẫng một cái, được một vòng tay hứng lấy. Về mặt yêu nghiệt của để quân một lần nữa lọt vào tầm mắt ta, đôi môi mỏng hơi mím; trong ánh nhìn trầm tĩnh của để quân phảng phất nét cười, nhưng chớp mắt lại tràn ra một nỗi ưu thương khó tả...Ta vô thức bị cuốn vào ánh mắt của ngài, tâm can thực đau...

Chúng ta nhìn nhau thật lâu...Đế quân khẽ chớp mắt, tiếng thờ dài của ngài như từ xa xăm vọng lại; loáng thoáng giữa tiếng gió bên tai, ta nghe đế quân nói: "Tại sao ngàn lần vạn thờ, vĩnh viễn không thể thấu hiểu tâm can một người?"

"Không phải không hiểu, chỉ là không muốn hiểu; Chẳng phải không tin, chỉ là không muốn tin..." _ Tâm thiên vốn đã ngủ sâu mấy chục vạn năm của ta rục rịch trôi dạt..." _ Kiều ngạo là chứng ngại khiến người không thể thấu hiểu tâm can người khác; Không một ai là trung tâm của trời đất này; Nghĩ mình cao quý hơn người, lòng kiêu ngạo lại nổi lên; Vì vậy, tại sao người lại không đặt mình vào vị trí của người khác mà suy nghĩ? Con người vì sự cố chấp, chấp nhất như vậy cho nên phiền não và khổ đau lâu dài..."

Ta thực nể bản thân có thể nhớ được một đoạn thiên lý dài thườn thượt như vậy.

Nhưng mà, đế quân có nhất thiết phải dùng tư thế này để nói mấy chuyện cao thâm đấy không?! Ta kinh hoàng thất sắc nhận ra bản thân vẫn đang bị Khôn Tiên tòa trôi lầy, được đế quân ôm như bế công chúa, cái điệu bộ này đế quân có vẻ rất thông thạo, hơn nữa còn có vẻ rất thích thú a a a!

"Sao vậy? Không thích sao?" Đế quân rất "vô tội hời". Ta nhe nanh múa vuốt: "Tiểu nữ nói thích hồi nào?! Đáng ghét!"

"Nhưng mà ta thích!"

Con người này!

Ta liều mạng giãy giụa, không nghi ngờ gì lập tức roi khỏi vòng tay đế quân...Lần này là xong đời, ta chắc chắn sẽ bỏ mạng tại nơi đây rồi...Có điều tạo hóa coi trọng nhân mạng, ta từ trên tay đế quân rơi xuống chưa được nửa khắc đã vinh quang một lần nữa được ngài ấy tóm lấy ôm trở lại trong tay...

Tại sao lại tiếp tục là cái tư thế này...Đế quân nhìn ta, lờm một cái: "Nàng đó, không thể ngừng bát nháo một phút nào sao? Vạn nhất ta không đỡ kịp thì biết làm thế nào?"

"Rõ ràng là ngài trôi ta cơ mà! Ta ngã chết cũng là tại ngài đó!"

"Còn không phải vì nàng giãy giụa sao?!"

Cục diện biến thành ta được đế quân ẵm công chúa, hai chúng ta cãi nhau ầm ĩ.

(Tác giả di chuyển lên khán đài: Tôi chống mắt xem hai người cãi nhau đến lúc nào!)

Nhưng mà chẳng cãi nhau được bao lâu, Nam Thiên môn đã hiện ra trước mắt chúng ta. Ta quắc mắt lờm một cái, đế quân lập tức thả ta xuống, đem Khôn Tiên tòa thu lại. Ta tự thề với hai cây cột Thiên môn, từ nay trở đi mà ta còn nhìn mặt đế quân thêm một lần nào nữa, bản đề cơ lập tức chịu hình phạt thiên lôi đánh, đánh tới chết mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Bảo Hoa điện là tẩm điện của Trầm Uyên, cũng là nơi phê duyệt tấu chương của huynh ấy; Nhưng đối với ta, nơi này chính là hình đường a...ta ở nơi đây đã bị giáo huấn bao nhiêu lần không đếm xuể...

Ta lấm la lấm lét đứng trước án thư của Trầm Uyên; Đáng ghét, huynh ấy một thân tinh thần sáng láng, không còn đáng về thăm hại khi mới lịch kiếp xong khi xưa, tất cả là nhờ ai! Thế mà huynh ấy lại làm mặt lạnh với bản đề cơ, nửa canh giờ trôi qua vẫn vùi mặt vào đồng tấu chương, chẳng thèm ngó ngang đến bản đề cơ một cái!

Ta nhàm chán di chuyển mũi chân trên sàn, Bảo Hoa điện dùng gấm Thiên Thanh vạn năm mới dệt thành để lót sàn; hoa văn trên gấm được dập nổi thành hình mẫu đơn. Ta đi mũi chân một vòng, hoa văn liền sáng lên; đi mũi chân ngược lại, hoa văn phút chốc mờ đi; muôn hoa trên gấm thoát nỏ thoát tàn, ta chơi khá là thích thú.

Trầm Uyên cuối cùng cũng không chịu nổi, khẽ hắng giọng một cái. Ta vốn vô cùng khỏe khoản lập tức ngã bẹp trên thảm trải sàn, oai oái kêu lên: "Đau quá, đau chết ta mất!"

Trầm Uyên cuống cuống từ sau án thư phi đến chỗ ta, gấp gấp hỏi: "Muội bị làm sao thế?! Chẳng lẽ do thương thế chưa lành?!"

"Không phải..." _ Ta bĩu môi thông thả phui mấy hạt bụi vô hình trên xiêm y, hắt hàm nói _ " Là tại huynh bắt ta đứng cả nửa canh giờ, đương nhiên chân phải đau rồi!"

Trầm Uyên: "...Giỏi thật, hôm nay còn dám lừa ta!" Huynh ấy vươn tay ra, lập tức đỉnh đầu ta nhói lên một cái...Chắc, cái tên anh trai bạc tình này, có

biết gỗ như vậy sẽ kém thông minh đi hay không hả! Ta ủy khuất chùi mắt hai cái, thành công làm cho vành mắt đỏ lên như sắp khóc đến nơi, âm ức mè nheo: "Người ta bị thương nặng, còn bị người khác thừa cơ phi lễ nữa! Huynh cũng không thèm đi đòi lại công bằng cho người ta, lại còn ở đây la mắng ta! Huynh là cái đồ vô lương tâm chết tiệt!"

"Ai dám phi lễ muội?!" _ Trầm Uyên đỏ dầm _ "Ngoan, muội nói xem là ai, ta lập tức đi lột da hắn!"

"Chính là đề quân!" Ta nói như chém đinh chặt sắt.

Trầm Uyên: "..."

Một khoảng im lặng đến đáng sợ, ta lại bĩu môi; Sau sự kiện đề quân huyết tẩy Ma giới, bản đế cơ hoàn toàn có cơ sở để tin rằng đề quân chính là tồn tại tựa như quái thú không ai dám đụng đến — Sợ vạn nhất một ngày đẹp trời nào đấy, bản thân bị ném tới U Minh địa phủ mà không hề biết lí do tại sao.

"Người như đề quân làm sao có thể tùy tiện phi lễ người khác, có phải muội lại phá phách gì khiến đề quân bắt đắc đi phải phi lễ muội không?!" _ Ta há hốc mồm, cái thái độ này là sao đây! Định nói là ta câu dẫn đề quân nên ngài ấy mới phi lễ ta sao! Bản đế cơ thực tức muốn chết luôn mà!

Trầm Uyên thấy ta không nói gì, trực tiếp đem lời nói nghi vấn của mình biến thành đáp án: "Muội không biện giải được, rõ ràng đúng là muội bày trò khiến đề quân phi lễ muội; Vậy còn kêu ta đi đòi lại công bằng, chẳng phải người xấu mặt là muội sao!"

Ta:!!!

Cái thời đại gì thế này!!! Kẻ xấu được bênh vực hết lời, còn người bị nạn lại bị la mắng!

Bản đế cơ dù có trăm cái miệng cũng khó lòng biện giải, đành mang tinh thần ngập ngựa tổn thương của mình thất thủ trở về Thần Sơ cung.

Cái cung điện này ta đã sinh sống hơn ba mươi vạn năm qua, mọi góc ngách ta đều vô cùng thân thuộc, và đặc biệt là, nơi đây chưa từng có nam tử nào đặt chân đến, ngoại trừ Trầm Uyên và Tĩnh Mệnh...

Nhưng hôm nay lại có một nam tử đang nhả ngòi uống trà trong hoa viên của ta, hơn nữa người này còn là người đã vứt ta lại cho đề quân, sau đó nhả nhả mang Huyết Thạch đồ về Cửu Trùng Thiên !

Cục tức trong người còn chưa nuốt trôi, lại gặp thêm cái bản mặt đáng ghét của hắn, ta nghiêng răng nghiêng lợi xấn tay áp nhào tới: "Tên đáng ghét này, hôm nay ta nhất định tính hết nợ nần với ngươi!"

Trác Huyền:!!!

Anh ta né trái né phải, thân hình vô cùng linh hoạt khiến ta nhất thời khó lòng bắt được; Chẳng bù cho Ti Mệnh, chung quy là hắn vẫn dễ bắt nạt hơn. Ta tức khí tóm lấy bả vai anh ta cần pháp một cái, nhẹ nhàng múa vuốt nói: "Tên đáng ghét này, đứng im một lát coi!"

"Mắc mớ gì ta phải đứng im cho ngươi cần?!" Trác Huyền vừa nói vừa chạy vòng quanh, ta mệt bỏ hơi tai bắt lực nhìn anh ta vô cùng thuận lợi thoát khỏi ma trảo của ta. Trác Huyền cũng không khá hơn là bao, sau khi chạy thoát lập tức chống đầu gối đứng thờ hồng học, giọng nói đứt quãng: "Ngươi bị thương hồng đầu rồi hả, đang không lại đuổi đánh ta?!"

"Cái tên vô lại nhà ngươi, nhận được thư đến ứng cứu lại không thèm mang ta đi, lại để đề quân mang ta đi! Ngươi có biết ta chịu biết bao nhiêu ủy khuất ở chỗ hắn không hả?! Ngươi là đồ vô lương tâm chết tiệt!" Ta liếc xéo hắn, bất mãn nói. Trác Huyền chau mày, hỏi: "Hắn dám đụng tới ngươi? Hắn đã làm gì?!"

Ta phiền muộn ngồi bẹp xuống ghế bạch ngọc trong hoa viên, nói: "Thực tức chết ta đi mất, đề quân vô lại thì thôi đi, ngay cả Trầm Uyên cũng không thêm bênh vực ta, nói ta gây chuyện với đề quân trước!" _ Ta ủy khuất bĩu môi _ "Trác Huyền, hôm nay muốn uống rượu, uống say chết mới thôi! Ngươi phải uống cùng ta!"

....

Từ lượng của bản đế cơ vốn rất tốt, người có thể bồi rượu ngang tay với ta may ra chỉ có vị thần quân này đây; Ti Mệnh tuy mở miệng ra là đòi rượu, nhưng hắn chưa quá một bình đã lăn quay ra chết tại chỗ rồi.

Hầm rượu trong Thần Sơ cung chính là dùng nước của Thiên hà ủ thành; chất rượu ngọt thanh lại có mùi thoang thoang của hoa quế. Người mới uống vào có cảm giác như vị rất nhẹ, nhưng say rất lâu; điển hình chính là Ti Mệnh đã say bất tỉnh nhân sự mất ba năm khi lần đầu uống rượu của ta; ngay cả bản đế cơ uống nhiều một chút cũng còn cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

"Rượu ngon mà uống như nhà ngươi có khác gì nước lã!" Trác Huyền tao nhã nhấc ly rượu, còn không quên phàn nàn cái điệu bộ uống rượu như hùm như hổ của ta. Bản đế cơ "hừ" một tiếng, đập lại một câu: "Rượu ngon rượu dở gì uống xong cũng thành nước lã rồi ra ngoài thôi!"

"Ta còn chưa biết Từ Dạ kia làm gì ngươi mà ngươi có vẻ bất mãn thế?" Trác Huyền thắc mắc hỏi, ta cầm ly rượu uống sạch, mở miệng nói: "Ngươi đừng có nhắc nữa, bản đế cơ chính là không muốn nhớ lại có được không?" Mặt mũi của ta, tôn nghiêm của ta đều bị đề quân làm cho biến thành bọt nước cả rồi!

Điều đáng buồn nhất trên thế giới này, chính là buồn muốn chết mà không chết được; hay chính là ----- say muốn chết mà không chết được =. =!!! Trác

Huyền đã gục từ lâu, còn ta vẫn ở trong tình trạng sống dở chết dở. Hương rượu nồng nàn, mùi hoa quế trong vườn cùng hương thơm quần quanh trong miệng khiến đầu óc ta mông lung mụ mị đi, chẳng hiểu sao trước mặt lại hiện lên đoạn giấc mơ khi ta bị vây khốn ở Ma giới - chính là giấc mơ mà ta mơ thấy Nữ Oa đại chiến Ma thần, mơ thấy ta ở nơi hỗn độn tối tăm không phân rõ ngày đêm. Giấc mơ vốn ẩn chứa huyền cơ gì đấy, nhưng đáng tiếc giấc ngộ của ta chưa đủ, nghĩ mãi vẫn không hiểu đó là gì...Dung mạo vị Ma thần kia cứ quần quanh trong tâm trí ta, một đôi mắt phượng thực quen thuộc, một nét cười thực khuynh tâm...Ta loạng choạng đứng dậy, nấc một cái, đầu óc không tỉnh táo, thực muốn đi rửa mặt một cái...Sẵn bên cạnh có một hồ nước, ta liền loạng choạng đi qua bên đó; Cửu Trùng Thiên đã vào đêm, cung Quảng Hàn đã đèn đuốc sáng trưng. Giờ này từ dưới phạm giới nhìn lên, chắc chắn sẽ thấy một vầng trăng tròn vành vạnh vô cùng mê người. Bản đế cơ nhìn không rõ đường đi, dưới chân vấp một cái, suýt chút ngã sấp mặt vào hồ nước.

Eo ta được một bàn tay ôm lấy, vừa vặn ngăn ta không ngã vào hồ nước; giọng nói có phần trách cứ, lại vô cùng dịu dàng vang lên sau lưng ta: "Lại uống rượu say phải không? Cần thận chút, say rồi đừng đi linh tinh, té ngã thì biết làm thế nào?"

Ta có chút bướng bỉnh muốn giãy ra khỏi vòng tay của người kia, phụng phịu nói: "Không ngã đâu mà, ta đã nhìn đường rất kĩ rồi...Không biết ở đâu lại có đá giữa đường thế này, thực đáng ghét..."

Người kia bật cười, vòng tay càng siết chặt hơn, như thể sợ ra chạy mất, chậm chậm nói: "Nàng đó, sau này uống ít rượu thôi, bộ dạng thực khiến người ta ai cũng có thể tùy tiện phi lễ..."

Ta ngoái đầu nhìn lại, trước mặt mơ mơ hồ hồ, nhưng vẫn nhận ra những đường nét quen thuộc, thì ra người đến chính là đế quân...Ta cau mày chống tay vào ngực ngài ấy, muốn đẩy ra nhưng tay lại không có lực...Bản đế cơ ngược mắt lên lườm ngài ấy một cái, ậm ừ nói: "Cũng chỉ có đế quân ngài phi lễ tiểu nữ hết lần này đến lần khác thôi...ngài mau...buông tiểu nữ..."

Gió đêm thực lạnh, vừa lướt qua đã làm ta co rúm cả người; nhưng trên môi ta lại có cảm giác rất nóng, ươn ướt...khuôn mặt ta và đế quân kề sát nhau, chớp mũi ngài ấy chạm vào má ta...Đế quân khép mắt, ta có thể nhìn thấy rèm mi ngài ấy run nhẹ...Một cái đụng chạm lướt qua như chuồn chuồn đập nước, lại có thể khiến ta mê mẩn trầm luân...Bản đế cơ không ý thức được bản thân đã chủ động vòng tay qua cổ đế quân, gần như dán vào người ngài ấy...

"Tại sao đế quân lại đối xử với tiểu nữ như vậy...tại sao lại...hôn tiểu nữ...?"

Đế quân mặt đối mặt với ta, tinh quang trong mắt ngài sáng ngời thực mê người...Ngài ấy rõ ràng là đang mỉm cười..

"Vì ta thích nàng, như thế đã được chưa?"

Ta đương nhiên không hề hài lòng với câu trả lời này, bướng bỉnh hỏi vặn lại: "Tại sao lại thích tiểu nữ? Tiểu nữ không phải là tiên tử đáng vẻ xinh đẹp nhất, càng không phải là tiên tử giới giang nhất, dựa vào cái gì mà ngài lại thích tiểu nữ?"

"Cho dù nàng không phải là người đẹp nhất, giới giang nhất, nhưng ta đã lỡ thích nàng rồi, biết làm sao được?" _Đế quân xoa đầu ta_ "Ta thích nàng là thật, cũng sẽ không bao giờ vứt bỏ nàng. Chỉ sợ sau này, ta mới là người bị nàng vứt bỏ..."

Tâm tình của đế quân bỗng nhiên trầm xuống; ta chớp chớp mắt vội vàng nói: "Không đâu! Tại sao tiểu nữ lại vứt bỏ đế quân! Tiểu nữ sẽ không bao giờ đâu!"

"Nói phải giữ lời đó.." Vòng tay vốn giữ eo ta bỗng gia tăng thêm lực, bản đế cơ bị ầm bồng lên, khuôn mặt đế quân kề sát, thô bạo chiếm lĩnh một nơi nào đó...

...

Bản đế cơ thức dậy, đầu đau như búa bổ. Nhìn xung quanh một lượt, ta rõ ràng đang ở trong ổ chăn ấm áp của mình. Quái lạ, tối qua rõ ràng ta vẫn còn ngồi uống rượu trong hoa viên cơ mà?

Ta đỡ cái đầu hầy còn đang choáng váng đi ra khỏi phòng, liền bắt gặp Trác Huyền từ hướng hoa viên đi về phía ta. Bộ dạng của hắn cũng không khác ta là mấy, đều là cái dạng quần áo xộc xệch, đầu bù tóc rối...Hắn vừa thấy ta liền bắt nạt: "Nhà ngươi thực hay ho, chúc ta say rồi bỏ mặc ta ngủ một đêm ngoài kia, còn bản thân thì ngủ trong chăn êm đệm ấm, đúng là...Í, trên cổ ngươi bị sao vậy?" Anh ta đột nhiên kêu lên. Ta ngạc nhiên, thuận tay biến ra một mảnh gương; bản đế cơ sẫm soi một hồi, chỉ thấy trên cổ có một vết đỏ hồng ngạo nghệ giương oai trên làn da bạch ngọc của ta.

Cái này là gì vậy? ==

"Đừng nói ngươi cũng không biết đấy nhé?"

"Ta..." không biết thật...

Trác Huyền nhìn bộ dạng ngờ nghệch của ta cười phá lên: "Thực là mở rộng tầm mắt! Ngươi cũng có ngày uống rượu say té ngã đến bầm cổ mà cũng không biết! Ha ha ha!"

Ta: "... " == ||| Cái tên vô duyên này!

Hắn ta còn cười nhạo ta thêm lúc nữa mới thỏa mãn rồi đi. Bản đế cơ nghi hoặc cầm mảnh gương sẫm soi thêm một hồi nữa; cái dấu này không lớn cũng không nhỏ, vừa vặn không phải dấu vết của côn trùng cắn để lại, càng không phải va vào đâu, hơn nữa nhìn kĩ một chút, còn thấy dấu răng hơi mờ mờ...

Đến nước này thì cái đầu đàn nhất cũng không thể nghi ngờ gì được thêm nữa, cái đầu này, rõ ràng là đầu hôn! = =|||

Nhưng cái đầu này ở đâu ra! Bàn đế cơ vò đầu bứt tai, hôm qua quả thực uống hơi quá chén, cái gì cũng mông mông lung lung, ta thực không có nhớ cái gì hết tron...Chỉ nhớ là ta muốn đi rửa mặt, sau đó lại suất nữa ngã sấp mặt xuống hồ, sau đó...

!!!

Một đoạn kí ức vừa vụn từ đầu lọt vào đầu ta, bàn đế cơ kinh hoàng thất sắc ném luôn cả mảnh gương trên tay, túm váy chạy ra hồ nước ngoài hoa viên...Nơi đây non xanh nước biếc, trên bàn bạch ngọc còn lẫn lóc mấy vò rượu rỗng ngỗng ngang...Ta nhìn quanh một lượt, hình như đêm qua ta ở đây đã nhìn thấy đế quân!

Cảnh vật thì vẫn thế, chẳng có gì chứng minh đêm qua đế quân đã đến đây cả, nhưng trong đầu bàn đế cơ lại hiện ra đoạn đối thoại của ta với ngài hôm qua...

"Tại sao đế quân lại đối xử với tiểu nữ như vậy...tại sao lại...hôn tiểu nữ...?"

"Vì ta thích nàng, như thế đã được chưa?"

"Tại sao lại thích tiểu nữ? Tiểu nữ không phải là tiên tử đáng vẻ xinh đẹp nhất, càng không phải là tiên tử giỏi giang nhất, dựa vào cái gì mà ngài lại thích tiểu nữ?"

"Cho dù nàng không phải là người đẹp nhất, giỏi giang nhất, nhưng ta đã lỡ thích nàng rồi, biết làm sao được?"

"...Ta thích nàng là thật, cũng sẽ không bao giờ vứt bỏ nàng..."

Mơ! Ta hoàn toàn khẳng định đây là mơ!

Đế quân lại đi thổ lộ với ta! Không thể nào! Rõ ràng là mơ rồi!

Trong giấc mơ kia, đế quân thực ấm áp, giọng nói đầy ôn nhu, vòng tay cũng thực vững chãi, còn môi... <>. Lúc ở Bích Hải tuy đã bị đế quân giờ trò vài lần, nhưng cảm giác không được như tối hôm qua...mặt nóng bừng a a a...

Nhưng mà, nếu là mơ, vậy cái vết trên cổ này... = = Ta suất nữa thì phủ nhận sự tồn tại của nó.

Vậy rốt cuộc là mơ hay là thực đây! Nếu là mơ thì cũng quá chân thực đi, còn nếu là thật...

<>

Lần đầu tiên trong cuộc đời, bàn đế cơ cảm thấy vô cùng kinh hoàng, kinh hoàng đến mức cả lòng bàn tay cũng mướt mồ hôi.

Liệu có nên đi tìm đế quân hỏi cho rõ?

Cảm giác muốn biết rõ chân tướng như một mũi dao đâm vào lòng bàn đế cơ.

Ta áp tay lên ngực trái, cảm thấy nơi đó như có mấy luồng máu nóng chảy qua, khiến tim ta đập thình thịch liên hồi như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực...

Cái cảm giác hồi hộp này như hàng vạn con ngựa hoang hò hét giẫm đạp trong đầu ta, khiến tâm trí ta không tài nào thanh tĩnh nổi.

Mà hậu quả của việc tâm trí không thanh tĩnh, chính là gan sẽ to ra, sau đó làm ra vài chuyện khiến ta hối hận ngàn thu.

....

Đại Từ Minh cung của đế quân ta đã từng đến một lần, chính là khi ta biến hóa thành một bông hoa, bị đế quân hái đem về đùa giỡn một lượt. Đại Từ Minh cung nằm giữa rừng trúc tia ngút ngàn ở đầu tận cực Tây Cửu Trùng Thiên, quanh năm rừng trúc không tàn, vẫn xanh rì tươi tốt, ta như kẻ trộm dè dặt lấp ló ngoài cửa. Lần trước đế quân mang ta đến, nguyên trang viên rộng lớn như thế lại vô cùng tĩnh mịch, ngoài ngài ấy ra dường như không có ai khác. Ta thăm đắc ý, phen này có thể thần không biết quỷ không hay xông vào hỏi đế quân một cái, sau đó chuồn êm không ảnh hưởng tới ai.

Lúc này bàn đế cơ đã mò vào đến nội viện, ngay chiếc bàn bạch ngọc hôm nọ, bên cạnh là hồ nước ta đã từng "vinh dự" được tắm một lần. Đại Từ Minh cung ngồi lưu ly tường dát bạc lấp lánh sau mấy hàng trúc tia rì rào; một con đường xuyên qua rừng trúc kéo dài tới cửa điện, ta nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Hơi thở bỗng chốc dồn dập khiến bàn đế cơ cảm giác như mình sắp hết đường khí mà chết tới nơi, ta tự dè nén cảm giác hồi hộp nép vào một góc. Đế quân hôm nay vẫn là áo gấm màu mây trời không nhiễm chút bụi, mái tóc đen tùy ý xõa tung, bộ dạng tuy không chỉnh tề nhưng vẫn vô cùng nho nhã. Ngài ấy càng đi càng tiến đến gần ta, thậm chí ta còn mơ hồ ngửi thấy hương thơm thanh mát từ tóc ngài tỏa ra...

Đưa đầu ra liền lãnh một đao, rút đầu lại cũng vẫn là lãnh một đao; thôi thì chết sớm siêu thoát sớm! Ta dùng tốc độ nhanh như chớp từ chỗ nấp phóng ra, hai tay thô bạo kéo cổ áo đế quân xuống, nhón chân lên, lần tìm đến chỗ thịt mềm mềm trên cổ đế quân, quả quyết cắn một ngụm.

Thế này, rồi lại thế này...Mãi đến khi ta cảm thấy cần như vậy là tương đối được rồi, mới hài lòng thả đế quân ra. Không nghi ngờ gì nữa, trên cổ ngài ấy lập tức xuất hiện một dấu vết vô cùng rõ ràng, so với vết trên cổ ta là giống y như đúc!

Nói vậy là...

"Tiểu Trầm Họa, sáng sớm định giờ trò gì đó? Chưa tỉnh ngủ? Hửm?" Đế nhú mày, biểu cảm khó hiểu nhìn ta.

Bản đế cơ lùi về sau mấy bước, hai mắt mở to, miệng há hốc tới mức phải dùng hai tay che lại, bộ dạng ta lúc này chắc chắn lại là kiểu kinh hoàng thất sắc không thể che giấu nổi. Ta...vừa mới làm cái gì vậy a a a...

"Này này tiểu Trầm Họa, ban này rõ ràng là nàng phi lễ ta, tại sao nàng lại có bộ dạng như thế ta vừa ức hiếp nàng vậy?" _ Từ Dạ đế quân chau mày_ "Nàng đừng tưởng ta vừa có chút thích nàng, thì nàng muốn làm gì cũng được..."

Ừm!!!

"Có điều, trình độ phi lễ của nàng quá kém: Có muốn phi lễ ta, ít nhất cũng phải như thế này!"

Đế quân vốn cách xa tận năm bước chân, nhưng bằng một cách thần kì nào đó ngài ấy chỉ tốn có một bước chân đã đến bên cạnh ta, vòng tay qua eo, giữ chặt gáy ta, thô bạo hôn xuống.

!!!

Mới hôm qua ta còn thề với hai cây cột Thiên Môn rằng không đời nào nhìn mặt đế quân, nếu nhìn sẽ bị sét đánh tới chết. Hôm nay ta đã to gan đi nhìn mặt ngài ấy, thiên lôi không thèm đánh ta, nhưng ta vẫn cảm thấy bản thân như bị sét đánh mấy ngàn cái, đánh tới mức thiếu rụi từ đầu đến chân không chừa một chỗ nào.

...

Cung nga tiên tỷ trên Cửu Trùng Thiên rí tai nhau, dạo gần đây các tiên tử thực bạo dạn, không biết vị nào dám để lại trên cổ đế quân một dấu hôn rõ ràng như vậy.

Mà càng giật gân hơn, vị đế quân vốn an tọa trong Đại Từ Minh cung kia, lần đầu tiên trở thành tâm điểm buôn chuyện của đám tiên tỷ trong lúc rảnh rỗi.

Tất cả chỉ vì một vết cắn!

Mà tiên tỷ trong Thần Sơ cung cùng lúc truyền ra một tin tức nóng hổi khác: trên cổ đế cơ nhà họ cũng có một dấu vết y hệt!

Gian tình thế nào, tất cả chẳng phải đều đã rõ ràng rồi sao!

Bản đế cơ vui đầu trong khuê phòng, kiên định lập trường, giả chết!

*****

Định làm tròn lên 4000 chữ rồi ấy chứ, nhưng vốn từ có hạn, chỉ được 3841 chữ thôi ==

-Tác giả said.

Bonus cái ảnh trúc tía ở đầu chương, cái này người ta còn hay gọi là Trúc Quân Tử.

Mà tôi thắc mắc là tại sao kêu trúc tía mà nó không có màu tím gì hết ==

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14-2: Ngoại truyện được mong chờ nhất: H!

Địa điểm: khuê phòng của bản đế cơ.

Đạo cụ: rượu, nệm, quần áo, giường.

Phân cảnh: H!

****

Đêm khuya trăng lặn sao thưa, thích hợp để ngủ, càng thích hợp làm mấy chuyện đòi bại cảm người già trẻ em.

Sau khi nốc hơn chục bình rượu ngon của ta, để quân cả người mềm nhũn ngã ra giường. Chắc, cái bộ dạng này mà không đề thì có hơi phí.

Thế là bản đế cơ nhào qua, trước tiên XXX, sau đó XXX, bàn tay đưa tới vị trí XXX, nhào nặn một hồi. Để quân đương nhiên vô cùng XXX, bản đế cơ cảm thấy vô cùng thành tựu.

Chán XXX rồi, ta chuyển qua XXX, giầy vò nơi nào đó, khiến nơi đó đỏ ửng lên.

Lăn lộn một hồi, quần áo đều đã rơi sạch.

Để quân có vẻ không chịu nổi sự khiêu khích của ta, bắt đầu chơi trò lật kèo.

Ngài ấy vô cùng thành thạo lần mò đến chỗ XXX cần một ngụm, tay không an phận trực tiếp đặt lên XXX bắt đầu hành động, tay còn lại mon men xuống dưới chạm vào XXX..

Cảm giác thực mới mẻ khiến ta không kiềm chế được la lên một tiếng; để quân xem chừng là bị tiếng la cùng hơi thở của ta kích thích, động tác càng gấp gáp hơn nữa...

Đêm xuân còn dài, bản đế cơ bị XXX mấy lần liền, toàn thân đều tê dại.

****

Phân cảnh kết thúc!

Chú thích: XXX là những từ ngữ vô cùng đáng đã được kiểm duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14-3: Khoe ảnh Ma thần :(

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Ba ngày!

Bản đế cơ đã trốn trong phòng sâu sắc kiểm điểm bản thân hết ba ngày.

Thực sự mà nói, đạo này, bầu không khí giữa ta và đế quân có hơi kỳ quặc; mà ta cũng không biết tại sao.

Xưa nay ta và đế quân vốn nước sông không phạm nước giếng (họa chăng có mấy lần ta đi nhìn trộm ngài một cái), Ngài ở cung Đại Tử Minh của ngài, bên bờ ao Tả Vọng câu cá, đọc kinh phật, ngắm nhìn diễn tiến vương triều dưới phạm gian; còn ta, ta cũng có cuộc sống của riêng ta: ăn uống, ngủ nghỉ, chè chén, cùng Trầm Uyên và Ti Mệnh tám chuyện trên trời dưới đất... Chuyện chỉ trở nên be bét khi ta đầu thai lịch kiếp, cùng đế quân nói một đoạn trần duyên. Sau khi trở về Cửu Trùng Thiên, ta còn nghĩ đời này sẽ không còn cơ hội ở gần đế quân như vậy nữa, nào ngờ ngài ấy thường xuyên xuất hiện bên cạnh ta, làm ra vài chuyện khiến ta vô cùng khó xử và tức giận, cuối cùng lại nhận lúc ta say mà nói thích ta...

Đế quân thích ta? Bản đế cơ đến nghĩ cũng không dám, tuy ta mang tiếng là đế cơ, nhưng hầu như chưa từng làm cái gì giúp ích cho Thần giới, càng không có năng lực gì nổi bật hơn người; so ra với đế quân thực không xứng... Hơn nữa so về tuổi tác, ta thua ngài ấy những ba mươi vạn tuổi, đại khái chính là tình yêu ông cháu đó!

Ta xưa nay đề đối với đế quân rõ ràng chỉ là một lòng ngưỡng mộ sùng kính (tuy đạo này hơi có chút chuyển qua căm ghét) đơn thuần, việc thích ngài ấy ta vẫn chưa có can đảm... Nhưng... Bản đế cơ thất thân, nhớ lại mỗi lần ở cạnh đế quân luôn cảm thấy chân tay thừa thãi, đầu óc trắng xóa, tim đập nhanh siêu tốc...

Cảm giác này, theo đúng mệnh cách của Ti Mệnh, thì chính là biểu hiện khi người thích một ai đó.

Vậy chẳng lẽ, ta thực sự đã thích đế quân, mà ta cũng không hề hay biết?

Nhưng mà...

Bản đế cơ vui đầu vào gối "oa" lên một tiếng; Nhắc đến đế quân, ta lại nhớ tới hôm đó! Bản đế cơ thực không có ý định cắn ngài ấy, chỉ là não có chút vấn đề, đầu óc không thanh tỉnh, nhìn thấy da thịt trắng trẻo của ngài ấy liền muốn cắn một cái, nhân tiện chứng thực xem đầu hôn có phải thực sự giống như thứ ở trên cô ta hay không thôi... Ta chẳng ngờ mọi chuyện lại be bét đến mức này...

Vậy mới nói, nhất thời xúc động là ma quỷ.

Ta từ lúc nào đã có gan làm ra hành động gần gũi đế quân đến như thế, tất cả đều do ngài ấy chiều hư ta mất rồi, hừ...

Bản đế cơ ôm tâm trạng mâu thuẫn, vui đầu vào trong chăn tiếp tục, ngủ.

...

Ta lại mơ.

Trong giấc mơ, ta thấy mình đứng giữa lưng chừng trời đất, xung quanh gió lạnh rít gào khiến y phục trắng thuần bay phàn phật. Nhìn ra phía trước, ngạc nhiên thay có một thân ảnh nữ nhân vận y phục đồ ỏi, tay cầm một cây cung tỏa ra ánh sáng bảy màu chói lóa; kia chẳng phải chính là Liệt Diễm sao?

Nữ nhân ấy thân hình gầy héo, nhưng dáng bộ cầm cung cùng y phục màu sắc tiên diễm vẫn làm nổi bật lên một phong thái uy nghi như quân vương thiên hạ. Mái tóc đen mượt được búi cân thận không một sợi loạn, cố định bằng cây trâm bạc hoa sen tinh xảo. Trước mặt nàng mây đen cuộn cuộn, một người toàn thân mặc khôi giáp ánh bạc xé tan mây mù bước ra, quát lớn: "Người muốn thừa cơ phá hoại ư? Đừng có mơ!"

Là đế quân!

Nữ nhân kia xoay người, tay áo vung lên thấu trọn cơn cuồng phong trước mặt, lạnh lùng nói: " Ta đến để vạ lại kết giới kia, phiền người tránh xa một chút!"

Trong giây phút nàng ấy xoay người, ta cuối cùng cũng nhìn thấy rõ dung mạo của nàng, một đôi mắt phượng thực đẹp, một ánh nhìn thực khuyh tâm... Môi mọng nàng ấy khẽ mỉm, hai đầu mày thốt nhiên hiện lên thiên sơn vạn thủy, chính là vẻ mặt kiên định như núi non... Nàng ấy, chính là người đã từng mơ thấy - vị quân vương đầu tiên của Ma tộc - Ma thần Quân Huyền Lăng!

Kì lạ thay, ta không thường xuyên đọc thư tịch liên quan đến vị Ma thần này, nhưng mỗi lần nhìn thấy dung mạo ấy, ta đều nhận ra ngay. Dung mạo của nàng, khí chất của nàng khiến ta cảm thấy mơ hồ nhưng quen thuộc, chính là có một dạng cảm giác thân thiết như đã từng gặp qua... Nhưng ta cùng nàng ấy vốn không sinh cùng thời, lại hai lần tương ngộ...nàng ấy chẳng lẽ muốn nói với ta điều gì?

"Ma tộc các người chỉ biết phá hoại, nào biết hàn gắn cái gì bao giờ?" Đế quân phía bên kia nhủ thầm nhìn Ma thần, giọng nói lộ ra vẻ chán ghét cực điểm. Ta ngạc nhiên, vốn biết Ma tộc không phải tốt đẹp, Tiên - Ma khác biệt, nhưng vị Ma thần này một lời đã nói bản thân đến giúp đỡ, để quân vì sao lại đối xử với nàng như vậy...

Gió lạnh rít gào, cùng với tiếng hò hét chém giết vọng thấu chín tầng mây; ta đột nhiên hiểu ra, đây là cảnh tượng Tiên - Ma đại chiến rất nhiều năm trước, trận chiến lấy đi tính mạng bao nhiêu sinh linh Thần tộc lẫn Ma tộc. Cuối cùng Ma thần chết đi, Ma tộc thảm bại, cuộc chiến đẫm máu này mới kết thúc... Thư tịch Thần giới chỉ ghi chép sơ sài như vậy, nhưng xem ra mọi chuyện bên trong còn ly kỳ hơn thế.

Bản đồ cơ chính là đang đóng vai khách qua đường, chứng kiến cuộc chiến đẫm máu thế lương không ai muốn nhắc lại kia.

Ta lơ đãng một thoáng, đột nhiên nghe giọng nói lạnh lạnh của Ma thần thốt lên: **"Từ Dạ, đã ai nói rằng người thực cổ chấp đến mức người người đều căm ghét chưa? Sớm muộn gì người cũng sẽ hối hận vì sự cổ chấp của người hôm nay! Sự thống khổ cay đắng và hối hận khôn cùng sẽ đeo bám người suốt cuộc đời, vĩnh viễn không thể buông xuống! Người vô tội sẽ vì sự cứng đầu cổ chấp của người mà chết! Người mãi mãi không thể vãn hồi được!"**

Trong giây phút ấy, ta cứ ngỡ trời đất đã ngừng lại: Ma thần vén làn mây mù, hiện ra một vòm trời đỏ sục tan hoang, từ thân thể nàng ta ẩn hiện một đóa sen cực lớn ôm trọn vòm trời ấy, từ từ khép lại; nửa khắc sau đài sen kia héo rũ, vòm trời đã khôi phục về bình lặng, thậm chí còn xán lạn hơn; thân thể Ma thần theo đó cũng rơi xuống như con diều đứt dây...Dung nhan người mờ ảo trong làn mưa mù chậm chậm rơi xuống, bóng ảo đỏ dần biến mất giữa mây trời vô tận; không biết trong lòng ta đang nghĩ gì, thân thể khẽ động, một đường lao theo nàng ta. Gió lạnh cắt ngang da thịt, bàn tay ta chạm được vật áo nàng, nhưng lại không thể nắm được; trong tư thế mặt đối mặt, ta thấy nàng đang khóc, nước mắt như chuỗi ngọc trai đứt dây ào ạt rơi xuống; đôi môi nàng khẽ động đầy...

"Ta nguyện phế bỏ Ma tịch, đánh đổ tu vi, không đầu thai luân hồi, cũng không trọng sinh đoạt mệnh; Chỉ mong từ đây Quân Huyền Lăng ta vĩnh viễn biến mất khỏi Tam giới, thân thể tiêu tán trong trời đất, bản mệnh ân ký ngũ sâu trong u minh, muôn đời không cần gặp lại những con người này nữa!"

Những lời này đều theo gió lọt vào tai bản đồ cơ không sót một chữ.

Ta vốn nghĩ, dù phàm nhân, hay tiên, hay ma, đều có tính tham sống sợ chết.

Trong khốn cảnh, ai cũng mong mình được sống sót.

Vậy mà vị Ma thần này vì sao lại muốn từ bỏ tất thảy mà chết đi? Phải chịu đựng qua nỗi thống khổ và tuyệt vọng dường nào thì nàng ấy mới không thiết tha sống sót trên đời nữa?

Bên cạnh ta đột nhiên có một cơn gió lướt qua, để quân một thân khôi giáp vương máu tươi lao theo Ma thần, trong chớp lát đã đón được nàng ta giữa lưng chừng trời đất...

Nhưng đã quá muộn.

Thân thể của Ma thần rất nhanh chóng hóa thành bụi phấn, cả y phục tiên diễm cũng tan thành từng mảnh nhỏ theo gió phiêu tán đi xa; trong vòng tay để quân chỉ là còn lại một thanh cung tên phát ra ánh sáng bảy màu chói lọi đến nhức mắt.

Từ góc độ này, ta chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng để quân lạnh ngắt, cả thân hình như bị đóng đinh vào không trung; ngài ấy siết chặt thanh cung tên kia, lời nói như nghiền răng nghiền lợi mà thốt ra, không biết là đang nói cho ai nghe: **" Quân Huyền! Cô đừng tưởng lấy thân tuấn táng là hay lắm, dùng một mạng của cô đổi lấy mạng hàng vạn sinh linh khác là vĩ đại lắm! Cô đừng tưởng vì thế mà ta sẽ có cái nhìn khác về Ma tộc, đừng tưởng ta sẽ buông tha cô! Cô muốn chết đến vậy ư? Được thôi, cho dù dùng mạng đổi mạng, Từ Dạ ta cũng sẽ khiến cô sống lại, cho cô chứng kiến Ma tộc đi đến bờ vực diệt vong thế nào!"**

Bản đồ cơ hoảng sợ, bộ dạng điên cuồng này của để quân ta chưa thấy bao giờ, từng lời lẽ đều vô cùng cay nghiệt...Để quân này với con người ta từng biết như hai người khác nhau vậy! Ngài ấy có thể vì một nữ nhân, hơn nữa còn thuộc Ma tộc mà kích động đến mức này ư?

Giấc mơ của ta như cuốn sách đã đến trang cuối, vĩnh viễn dừng lại ở bóng lưng cứng ngắt của để quân rồi chậm chậm mờ dần đi. Bản đồ cơ có cảm giác mình bị đẩy ra khỏi vùng không gian mộng mị kia, giật mình tỉnh giấc. Giấc mộng thực rất chân thật, ta thậm chí còn ngửi thấy mùi máu tanh nồng ghê người; một cảnh tượng thế lương mà ta đã chứng kiến tất cả, cùng bộ dạng kinh khủng của để quân...Tất cả đan xen vào nhau khiến đầu ta đau như búa bổ. Ta vuốt mặt một cái, ngạc nhiên thấy khóe mắt ướt đầm, thì ra ta đã khóc trong mơ...

Bản đồ cơ cao giọng gọi Liên Hà vẫn luôn túc trực ngoài cửa vào giúp ta rửa mặt chải đầu; nhưng lúc nhìn vào chậu nước, bản đồ cơ giật mình, không kìm chế được làm đổ luôn cả chậu nước...Dung mạo của ta...đôi mắt phượng này...ánh nhìn này...khuôn miệng này...tại sao lại giống với dung mạo của Ma thần trong giấc mơ của ta đến thế?!

Thậm chí, ta chỉ đọc qua thư tịch về Ma tộc, chưa từng một lần nhìn thấy dung mạo thực sự của Ma thần; nhưng hai lần trong mơ, như có người mách bảo, ta đều ngay lập tức khẳng định người trước mặt là nàng ta...Một đôi mắt phượng...một ánh nhìn...giấc mơ lần trước ta đã nhìn thấy, nhưng sau đó xảy ra quá nhiều chuyện, ta căn bản không suy nghĩ đến...Bây giờ ta mới nhận ra, dung mạo của ta cùng nàng ấy có đến tám phần giống nhau.

Điều này làm ta vô cùng hoảng sợ.

Là ta tự tưởng tượng ra dung mạo của nàng ấy thành giống ta, hay chúng ta vốn có dung mạo giống nhau?

Hoặc giả như, ta và nàng ta vốn dĩ chỉ là...

Bản đế cơ bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ.

Cảm giác thực khó chịu.

Bản đế cơ xuống giường, bỏ mặc Liên Hà đang gãi đầu khó hiểu, một đường đến cung Nguyên Cực.

...

Ti Mệnh đang ngồi vò đầu bên bàn uống trà, thực hiếm thấy hắn ta không ngồi ôm Quan Trần kính nhìn trộm người khác. Ta vờ vai hắn một cái, hỏi: "Người làm gì mà ngồi đây?"

Hắn giật mình quay lại, nhìn thấy ta liền buồn xuống bộ dạng phòng bị, thờ dài nói: "Ta đang đau đầu..."

Bản đế cơ cười sặc sụa, thì ra người như hắn cũng biết đau đầu!

"Người cười cái gì?" Ti Mệnh dùng vẻ mặt đen ngòm nhìn ta. Bản đế cơ nín cười: "Vậy người đau đầu chuyện gì?"

Ti Mệnh thờ dài thêm một chập nữa: "Lăng Hoa thanh quân cùng Từ Hà tiên tử phải lòng nhau, vụng trộm hạ phạm, lại còn trộm Quan Trần kính khiến ta không thể tìm ra bọn họ; Trầm Uyên tức muốn chết, nhưng nhất thời cũng không tìm ra họ, đành bó tay..."

"Tại sao không dùng Suru hồn thuật?" Ta thắc mắc

Ti Mệnh nhe nanh múa vuốt cau bẳn nói: "Người bị điên à, bọn họ là hai người sống sờ sờ, đào đâu ra hồn để người suru?!"

Ta: "... tại sao lại nổi nóng với ta cơ chứ?"

"Nhưng mà..." Ti Mệnh đột nhiên nhìn ta bằng vẻ mặt nham nhở "Đạo này ta nghe khá là nhiều chuyện hay ho về người và đế quân..."

Ta: "..."

"Nghe nói sau khi từ Ma giới trở về, người cùng đế quân biến mất; nghe Thần quân nói người bị Ma quân đã thương, nên đế quân đưa người đến Bích Hải chữa trị, đúng không?"

Ta: "...đúng..."

Ti Mệnh lim dim mắt: "Ai nha, cô nam quả nữ ở chung với nhau..."

Ta: "..."

"Ta còn nghe nói nửa đêm đế quân mò đến cung của người, sáng sớm ra trên người hai người đều có dấu vết hoan ái...ai nha..." Ti Mệnh tiếp tục cảm thán.

Bản đế cơ điên rồi, Ti Mệnh hắn không thể im miệng sao! Ta vốn đang định đập cho hắn vài phát, đột nhiên hắn nghiêm mặt nói: "Thực ra...cái việc nam nữ hay làm ấy, cũng không phải là chuyện xấu xa gì, ai cũng có nhu cầu mà, ha ha ha..."

Ta: "... cặn lời.

"Người đang suy nghĩ gì vậy?" Ti Mệnh thấy ta im lặng liền lên tiếng. Ta nhìn vẻ mặt háo hức xem kịch hay của hắn, bình tĩnh nói: "Ta đang suy nghĩ, nên đánh người mấy cái để cái miệng của người có thể an phận lại..."

Ti Mệnh: "...ta nói đúng mà? Sao người quá đáng vậy?!"

"Vì người nói nhiều!"

Bản đế cơ chẳng qua cũng chỉ dọa nạt như vậy, cũng không có tâm trạng đuổi đánh hắn; ta nhún vai: "Hôm nay vốn muốn tới tìm người mượn Quan Trần kính, mà lại bị Lăng Hoa trộm mất, coi như ta đi chuyển này về tay không..."

Ti Mệnh xoa cằm nhìn ta, nói: "Bằng không người đi tìm bọn họ mà lấy?"

"Người đùa hả, người còn không tìm ra, ta tìm bằng cái gì?"

Ti Mệnh nói: "Thực ra trong cung Đại Từ Minh của đế quân có một tấm Minh kính, tuy không thể nhìn thấy quá khứ vị lai như Quan Trần kính của ta, nhưng có thể nhìn thấu phạm gian, ta nghĩ có thể dùng nó để truy tìm vị trí của hai người bọn họ!"

"Nếu đã như vậy, tại sao người không đến mượn đế quân đi?"

Ti Mệnh: "Ngươi nghĩ ta có lá gan đó sao?"

Ngươi không có chẳng lẽ ta có chắc!

...

Ta đứng trước cửa cung Đại Từ Minh, không thể không cảm thán nhân quả tuần hoàn, ta rất nhanh phải gấp lại cái bản mặt đế quân..Bản đế cơ hít sâu một hơi, lần nữa xông vào địa bàn của ngài ấy, vẫn rùng rợn tia xanh thăm rì rào, lối đi quanh co, cung điện màu bạc ở phía xa xa - Bản đế cơ rất nhanh chóng thấy đế quân đang ngồi trên ghế mây, tay gối sau đầu, chăm chú nhìn xuống hồ nước.

Ngắm cá bơi à? = =

Ta rón rén lại gần, ngài ấy hình như vẫn chưa phát hiện ra ta; bản đế cơ thực muốn hù ngài ấy một cái...(coi chừng bị giờ trò nha bạn trẻ - Tác giả said.)

Có điều ta còn chưa kịp làm gì, một sợi dây màu vàng kim đã cuốn chặt lấy ta, rất nhanh chóng kéo ta lại gần chỗ đế quân ngồi.

Rõ ràng muốn chơi người ta, rốt cuộc bị người ta chơi lại, hừ.

(Tôi đã nhắc rồi cơ mà - Tác giả said.)

Ta bị thả xuống trước mặt đế quân, lập tức lườm ngài ấy một cái; đế quân rất biết điều thu lại Khốn Tiên tọa, mỉm cười nói: "Hôm nay nàng lại đến cung của ta, làm ta thực vinh hạnh quá...". Bản đế cơ bĩu môi, thẳng thắn nói: "Nếu không có việc, tiểu nữ hy vọng cả đời này không phải gặp cái bản mặt đế quân!"

"...Ta đáng ghét vậy à?"

"Còn phải hỏi!"

Đế quân chìa tay qua đỡ ta dậy, thuận tiện nhích qua chừa cho ta một chỗ trên ghế mây, vẻ mặt ôn hòa nói: "Vậy ta có vinh hạnh được biết chuyện đó là gì không?"

Ta cảm thấy cái chỗ ngồi này, một khi ngồi xuống chính là vừa vặn ở trong vòng ôm của đế quân nên bĩu môi biến ra một cái ghế mây khác, thông thả tao nhã ngồi xuống. Đế quân rõ ràng bị mất hứng, ta cười rõ là đắc ý, nói: " Chẳng qua tiểu nữ muốn mượn Minh kính của đế quân nhìn một cái!"

"Ồ? Nàng muốn tìm gì?" Đế quân nhướng mày; Ta vỗ tay vịn ghế "cạch" một tiếng, nói: "Ngài biết Lăng Hoa thanh quân chứ? Hắn dám trộm Quan Trần kính của Ti Mệnh, cùng Từ Hà tiên tử lưỡng tình tương duyệt, trốn xuống phạm giới lên lút tư tình!"

"Sau đó?" Đế quân hỏi.

"Tiểu nữ có việc cần dùng đến Quan Trần kính, nên mới muốn mượn Minh kính truy tìm tung tích của hai người kia..."

Đế quân "à" một tiếng vẻ hiểu rõ, nói: " Cũng đúng, nàng đầu siêng tới mức giúp Ti Mệnh tìm kính Quan Trần về, chẳng qua có việc cần dùng, nên mới xông xáo đi tìm thôi..."

Ta: "... đế quân không xỏ xiên ta chắc ngài ấy ăn cơm không ngon? Hơn nữa trọng điểm ở chỗ khác cơ mà..."

"Sao vậy?" Đế quân nhìn vẻ mặt mất hứng của ta, khó hiểu hỏi. Ta ủ rũ: "Từ Hà tiên tử là một đoá lê hoa bên bờ Dao Trì được điểm hóa thành tiên, là nghĩa nữ của Tây Vương Mẫu..."

"Ý nàng là?"

"Sinh ra đã là tiên, không thể tư tình nam nữ..."

Đế quân nhìn vẻ bi thương không muốn sống của ta, đầu tiên là cười "phụt" ra một tiếng, sau đó chăm chú dòm bản mặt của ta, nói: "Vậy có ai nói cho nàng biết, Lăng Hoa thanh quân là người phạm tu thành tiên chưa?"

Ta: "... chưa.

"Từ Hà tiên tử thân mang tiên tịch từ khi mới sinh, nếu nếu phải lòng một người đồng tộc, thì chính là lương duyên ngàn năm có một! Nhưng Lăng Hoa thanh quân là phạm nhân tu tiên, chấp nhận rũ bỏ trần duyên, lục căn thanh tịnh mới được hồng hóa phi thăng; nay hắn lại cùng Từ Hà lưỡng tình tương duyệt, đương nhiên là không thể!" Đế quân xoa cằm chậm rãi nói.

Ta tiếp tục "..."

"Nhưng mà..." Đế quân nhân lúc ta không để ý đã vươn người qua đây từ lúc nào! Ngài ấy túm lấy tóc ta chơi đùa trong tay, chậm rãi đưa ra một câu nghi vấn: "nàng nói những chuyện này với ta, chẳng lẽ muốn ám chỉ chúng ta không thể đến với nhau?"

"Phụt..." Đây không phải do ta quá mức kinh ngạc, chỉ là nước miếng hơi nhiều, muốn phun ra một chút thôi...

"Tóm lại thì, ta và nàng đều mang tiên tịch, là Thần tộc chân chính; hơn trùng hợp cả hai đều chưa có đối tượng, ta cũng đã nói thích nàng rồi, nàng còn lẩn cấn cái gì đây?"

Đúng, ta còn lẩn cấn cái gì đây?

Chỉ là ta không thể tin nổi, tại sao ta với đề quân lại tới mức này, rốt cuộc ngài ấy đã nhìn trúng ưu điểm nào của ta?

"Nàng đó, lúc nào trong đầu cũng suy nghĩ ngàn vạn chuyện quanh quẩn vụn vặt; Thần tộc chúng ta thọ mệnh ngàn năm, nếu lúc nào đầu óc cũng nặng trĩu, không phải sẽ mệt chết luôn à?" _Đề quân đem lọn tóc của ta quấn mấy vòng trên ngón tay, chơi đùa có vẻ khá thích thú; bản đế cơ trường mắt một cái, ngài ấy có vẻ hoảng hốt, vội vàng buông tóc ta ra ôn tồn nói tiếp: "Đôi khi nên sống đơn giản một chút, tỳ như: muốn ăn cái gì thì ăn, muốn chơi thể nào thì chơi; thích ai, thì cứ việc theo đuổi thôi..."

Bản đế cơ rơi vào trầm ngâm, có đúng là, nếu thích ai thì cứ việc theo đuổi không? Ta dùng vẻ mặt tự cho là nghiêm túc nhất của mình, quay sang nhìn đề quân, nói: "Vậy đề quân ngài nhìn cho kỹ, tiểu nữ có phải là người ngài thích không?"

Trong tư thế mặt đối mặt, đáy mắt đề quân tĩnh lặng, tình quanh tỏa ra sáng ngời; ngài ấy đưa tay chạm vào má ta, nói: "Ít nhất là, cho đến thời điểm này, nàng chính là người ta muốn có...Còn nàng, cũng nhìn kỹ xem, ta có xứng đáng để nàng thích không?"

Ta thu mình trên ghế mây, cúi đầu nói: "Tiểu nữ lần đầu tiên có cảm giác mâu thuẫn như vậy với một người; nửa muốn gần nửa lại muốn tránh xa...Tiểu nữ cũng không biết đó có gọi là thích hay không...Nhưng, chúng ta hãy thử xem?"

"Được..."

(Rồi cuối cùng tôi cũng không biết ai là người tỏ tình trước luôn @@-Tác giả said.)

...

Sau khi nói xong chuyện yêu đương, ta mới nhớ ra hình như còn chưa mượn được Minh kính...

Đề quân từ hư không không biến ra giấy bút viết tên Lăng Hoa và Từ Hà lên trên, sau đó ném vào hồ nước. Nước hồ xanh ngắt bỗng chuyển màu trắng mờ, cảnh vật theo đó cũng hiện lên, ta kinh ngạc "oa" lên một tiếng.

"Vậy ra hồ nước này chính là Minh kính?"

"Minh kính thực chất chỉ là một ý niệm của ta, ta mang ý niệm gieo vào bất kì thứ gì, thứ ấy liền biến thành Minh kính, hồ nước này cũng vậy..."

Ta "ồ" một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu. Cảnh vật trong Minh kính lướt qua mấy lần, cuối cùng dừng lại ở khung cảnh pháo hoa vô cùng đẹp, Lăng Hoa thanh quân cùng Từ Hà tiên tử thì ra trốn đến kinh đô phạm giới du ngoạn!!

Bản đế cơ bày tỏ sâu sắc rằng mình có thể tự đi tóm hai kẻ đó về, nhưng đề quân nhất quyết đòi đi theo, kèm theo lí do hoa mỹ là: Bản đế quân cũng có việc cần hạ phạm, tiện đường đi cùng nàng thôi.

Ta bĩu môi nghĩ thầm: Cái công việc của đề quân chính là giám sát ta chứ gì?

Giảng co một hồi, vẫn là đề quân hết kiên nhẫn, trực tiếp tóm lấy eo ta nhảy vào trong Minh kính, cảnh vật xung quanh lác lác méo mó, cuối cùng hai chúng ta rơi xuống giữa trời pháo hoa đang nổ rộ rực rỡ; ta càng kinh ngạc, thì ra cái kính này còn có công dụng như thế nữa, thực là đáng sợ! Bản đế cơ nhìn một cái, lập tức thấy Lăng Hoa cùng Từ Hà nhàn tản đi bộ phía trước. Ta bất quyết định lao lên tóm hai người bọn họ liền bị đề quân tóm lại. Ngài ấy nhìn ta, bĩu môi: "Cảnh đẹp như vậy, nàng đừng chăm chăm bắt người có được không? Chỉ bằng cùng ta ngắm pháo hoa đi?"

Ngắm cái đầu ngài ấy!

*****

Tôi tự cảm thấy tôi đã tự lột hồ của mình rồi các cậu ạ -.- Cụ thể là tôi không viết được chữ nào, tâm trạng liên câu bản như độc giả hóng chương mới ý -.-

Khô tâm quá. _.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15-2: Kiêu Hội._

Có một câu hỏi làm tôi lẩn cẩn mấy ngày nay với vài ông._ mà nói thật là mấy ông nói cái vấn đề đó ra làm tôi bực mình vcl.

CÁC ÔNG CHO RẰNG TRUYỆN NÀY, NÓ GIỐNG TAM SINH TAM THẾ Ở CHỖ NÀO VẬY?

(Không chấp nhận câu trả lời kiểu như giống tên hay giống hệ thống thần tiên, vì đây là tôi viết theo hệ thống thần tiên Trung Quốc; tôi đang nói đến nội dung truyện cơ, và có vài ông cho rằng nội dung truyện mờ nhạt và giống Tam Sinh Tam Thế.)

Các ông hãy đưa ý kiến thoải mái nhá:v kiểu như đang làm hội vạch mặt ý; tôi muốn lấy ý kiến của các ông để quyết định xem có nên viết tiếp hay không.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Vốn chỉ muốn túm cổ hai vị tiên liêu trốn khỏi thiên đình, tại sao cuối cùng lại biến thành đi dạo phố thế này?

Để quân túm lấy tay ta, dùng thân hình cao lớn của ngài ấy đi trước mở đường, ngăn không cho ta bị va chạm với dòng người tấp nập trải hội đêm trung thu. Bản đế cơ vốn muốn cảm động một phen, nào ngờ ta nhìn thấy đế quân dựng một tấm kết giới mỏng trước mặt ung dung mà đi, phàm nhân không tài nào đụng vào ngài ấy được, ta liền lặng lẽ đem mấy lời khen ngợi nuốt ngược trở lại bằng sạch.

Đêm nay là tết Trung thu, từ dưới phạm giới nhìn lên sẽ thấy một vầng trăng to tròn sáng rõ đẹp đến mê người. Ta cùng đế quân đứng bên bờ sông Chương Đài, trước mặt là cổng Ngọc Môn của Tử Cẩm Thành: Cung điện của đế vương phạm giới nguy nga tráng lệ, lầu cao chín tầng ngạo nghễ khám từng đường nét mỹ lệ vào nền trời nở rộ pháo hoa đủ hình thù màu sắc. Đương triều hoàng đế cùng gia đình đứng trên Ngọc Môn Quan cao cao, vô cùng sung sướng đón nhận lời chúc mừng Trung thu của thần dân bá tánh. Người ta truyền tai nhau, năm nào pháo hoa Trung thu càng nhiều càng đẹp, chứng tỏ năm ấy mùa màng bội thu, quốc thái dân an, vương triều đang vào giai đoạn cực thịnh. Bên bờ sông Chương Đài có rất nhiều tao nhân mặc khách đang chơi đồ đèn, thả hoa đăng; tiếng ngâm thơ du dương lan tỏa trên mặt sông, cùng với từng chiếc hoa đăng trôi dập dềnh trên sóng nước, thực là một cảnh tượng êm đềm bình yên vô hạn, khiến vị đế quân(tạm gọi là cao cao tại thượng) bên cạnh ta cũng không kìm được dân mảy tươi cười vui vẻ.

Lăng Hoa thanh quân cùng Tử Hà tiên tử thì khỏi phải nói, đương nhiên là một mảnh tươi đẹp, tình chàng ý thiếp.

Bản đế cơ buồn bực, vẻ mặt nhăn nhó không hài lòng, nói: "Này đế quân, ngài không thấy đi loanh quanh thế này rất nhàm chán sao?" Còn không bằng nhanh chóng làm xong việc, sau đó về cung ngủ bù một giấc...

Để quân liếc nhìn Lăng Hoa đang nắm tay Tử Hà tiên tử; trong tiếng tung hô vạn tuế ngập trời, ta loáng thoáng nghe đế quân nói: "Bản quân là lần đầu tiên thích một người, có thể sẽ không biết thể hiện tình cảm thế nào; nhưng việc người khác làm được, ta cũng phải làm được..."

Ta: "..."

Vị đế quân này...

Tuy có chút mặt dày, có chút vô sỉ, có chút trắng trợn, nhưng vẫn là nam nhân ôn nhu ấm áp đúng không?

Đêm hội Trung thu càng về sau càng náo nhiệt; trên cổng thành, hoàng đế châm nến thả đèn trời, từng chiếc đèn đủ hình thù màu sắc chầm chậm bay lên, điểm xuyết vào nền trời những chấm vàng xinh đẹp. Khắp nơi đều là cảnh tượng hoan hỉ mừng vui, mãi cho đến khi bản đế cơ nhìn thấy: trên tường thành cao cao, đám đông đột nhiên hỗn loạn, một đám lửa thực to bùng lên từ dưới vấy một nô tì cầm lồng vàng, cô ta rất nhanh chóng biến thành đuốc sống, vật vờ lẩn lộn vô cùng đau đớn; ngay cả bản đế cơ cũng không kìm được kinh hoàng, linh lực ngưng tụ lại trên đầu ngón tay chuẩn bị xuất thủ cứu người. Đột nhiên tay phải ta bị nắm lấy, một cỗ khí tức cường ngạnh ép linh lực của ta trở về đan điền; ánh mắt đế quân sâu thẳm nhìn ta: "Đừng động thủ, đây là điều tất yếu phải diễn ra: Vương triều này, nội trong hôm nay sẽ đổi chủ..."

Ta lại kinh hoàng thất sắc, thì ra, công việc mà đế quân nói, chính là đến xem sự việc này diễn ra ư?

Trên cổng thành cao cao nhanh chóng xuất hiện rất nhiều hắc y nhân thân thủ cao cường, ánh lửa đỏ rực loang loáng chói mắt bùng lên cùng với máu tươi và tiếng hét thất thanh tạo thành một cảnh tượng kinh hoàng. Đám đông dầm dấp lên nhau bỏ chạy tán loạn, ta mơ hồ nhìn thấy Tử Hà tiên tử tay áo khẽ động, một vầng hào quang tím nhạt hiện ra chụp lên gia đình hoàng thất trên cổng thành phía xa, ngăn không cho hắc y nhân tiếp tục động thủ; đồng thời nàng ta cũng hóa phép dẫn hồn những người vừa bỏ mạng trở lại thân xác của họ, khiến Hắc Bạch vô thường không thể thu lấy hồn phách, tức tối lắc lư cái lưỡi dài khiến nước miếng văng tứ tung. Vị Lăng Hoa thanh quân kia vốn cũng muốn xuất thủ, nhưng người bên cạnh ta hừ một tiếng đầy tức giận, Khôn Tiên tỏa hiện ra trên không trung, rất nhanh chóng trói Tử Hà tiên tử cùng Lăng Hoa thanh quân thành hai cái bánh chưng.

Bản đế cơ âm thầm mặc niệm cho số phận của hai người bọn họ, dám phá hỏng chuyện của đế quân, chắc chắn lãnh ít dữ nhiều...

Pháp thuật của Từ Hà tiên từ biến mất, trong ánh sáng thuật pháp dần tan đi, Hắc Bạch vô thường cung kính nghiêng mình chào hai chúng ta, sau đó mang theo những hồn phách họ thu thập được rời đi. Đám đông giết chóc dần ngừng lại, một hắc y nhân mang dáng dấp người cầm đầu bước lên, lớn giọng nói: "Đương kim hoàng đế của các ngươi là nguy quân tử, tiếp nhận thư hàng của Ngọc quốc chúng ta nhưng vẫn xua quân đánh chiếm! Ta là đại tướng quân của Ngọc quốc, hôm nay ở đây giết chết tên hôn quân này, tạo phúc cho thiên hạ!"

Người nọ kéo khăn bịt mặt xuống, lộ ra dung mạo tựa thiên tiên, mi tâm ẩn hiện long khí, chính là chân mệnh thiên tử trời đất chỉ định. Đế quân bên cạnh ta lúc này mới dần mảy, cười nói: "Được rồi, hạ phàm cũng đã lâu, chúng ta mau trở về thôi..."

...

Đạo gần đây xung quanh xảy ra vài chuyện, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Chuyện thứ nhất chính là, Lăng Hoa thanh quân vốn là tán tiên tu thành người, thân phận hiển hách được mọi người kính trọng; lại cả gan phạm luật, kết quả bị ném xuống Tru Tiên đài, cắt đứt tiên đạo, thu hồi tiên hiệu; từ nay về sau không thể tiếp tục tu tiên được nữa.

Chuyện thứ hai chính là, Từ Hà tiên mang tiên tịch chính thống, lại dám lén lút tư thông với tán tiên; nàng ấy còn ngang nhiên thi pháp cứu người, suýt nghịch thiên cải mệnh; tội trước có thể tha, tội sau lại không thể, cho nên Thiên Đế quyết định phế đi một nửa tu vi, đây nàng ta xuống Nhất Trùng Thiên ăn năn cảnh tỉnh, năm vạn năm sau mới cho quay lại thiên đình.

Còn chuyện thứ ba, là chuyện của bản đế cơ...

Bản đế cơ ngồi trong lương đình, tay mân mê khối ngọc lưu ly; thứ này chính là Quan Trần kính mà ta lấy từ chỗ Lăng Hoa thanh quân. Quan Trần kính là vật chí bảo của Thần giới, có thể xem thấy quá khứ vị lai của bất kỳ ai. Bản đế cơ hít sâu một hơi, đem một tia linh thức của bản thân truyền vào trong kính; Quan Trần kính chậm rãi bay lên, xoay tròn giữa không trung, tỏa ra ánh sáng bảy màu lung linh huyền ảo. Cảnh vật mơ hồ hiện ra, thực khí tưởng vẫn bao phủ bầu trời, một nữ tử váy áo đỏ tươi ngự trên một đám mây bảy màu cực kỳ diễm lệ từ từ xuất hiện giữa không trung; nữ tử này vừa phát tay áo, lập tức ngàn hoa rơi như mưa, đến khi thu tay lại, tức thì ngàn hoa khép cánh héo tàn. Dưới đất, một đoàn người phục sức hoa lệ quỳ rạp xuống, cung kính hô: "Thập Nhị điện Ma cung cung nghênh Ma Thần giáng thế! "

Bản đế cơ mới hiểu ra, đây chính là khung cảnh Ma Thần giáng thế, bắt đầu Phục hưng Ma cung vốn luôn yếu thế hơn Thần tộc. Cảnh vật lại lướt qua, Ma Thần nàng ta sống tại thần điện Ma cung hơn vạn năm, tranh giành quyền lực với Tỉ trưởng Tể Tỉ viện, cuối cùng thành công giết chết Tỉ trưởng đoạt lại quyền lực. Nàng ta đứng trên thành lầu, tay cầm một thanh cung tên lưu ly bảy sắc, tà áo đỏ thắm ngàn năm không đổi ngạo nghễ tung bay trong gió; dưới chân Thần cung thấy người chết thành đống, máu me lênh láng. Từ góc nhìn này, ta chỉ thấy nửa khuôn mặt cùng với làn da như tuyết trắng của nàng; bản đế cơ điều chỉnh kính một chút, lập tức ngây người.

Chỉ thấy dung mạo của nàng ấy tựa như rồng như phượng; tuy nàng ta chỉ đứng đó, nhưng toàn thân đều toát ra khí chất như quân lâm thiên hạ, một cái gió tay cũng có thể khuấy trộn giang sơn. Trong một giây phút nàng quay đầu lại, bản đế cơ tưởng như đôi mắt phượng kia đang đâm chiều nhìn ta, lộ ra vẻ kiêu ngạo đầy yêu mị.

Lần đầu tiên, ta cảm thấy hoảng sợ,

Dung mạo này, so với ta thực quá giống nhau, chỉ là ta vĩnh viễn không có được thứ khí chất kiêu ngạo như đế vương của nàng.

Bản đế cơ có chút rùng mình, vốn cho rằng tất cả mọi chuyện đều do ta tưởng tượng ra, nhưng bây giờ sự thực là ta quá giống vị Ma Thần bạc mệnh kia, liệu đoạn chuyện xưa kia còn có liên quan đến ta? Bản đế cơ thất thần, Quan Trần kính chậm chậm xoay tròn, khung cảnh nàng ấy tan thành tro bụi hiện ra; bản đế cơ giật mình thu lại pháp thuật, hào quang bảy màu liền tắt phụt. Ta bỗng cảm thấy có chút không vui, xưa nay Thần tộc vốn xem Ma tộc là kẻ xấu, nhưng vị Ma Thần này cơ hồ chưa từng làm gì gọi là xấu xa cả, thậm chí còn hy sinh cả thân mình để vạ trời. Vậy mà trong Tam giới biên niên sử, nàng ta chỉ được nhắc đến như là một kẻ lãnh đạo Ma tộc, gây ra chiến tranh, liệu có phải Thần tộc đã hiểu lầm nàng ấy không?

Trong cuộc đời của nàng ta tuyệt nhiên không liên quan đến ta, nhưng bản đế cơ vẫn thấy trong lòng khó chịu. Ta thề niệm chú, xung quanh ta lập tức ẩn hiện thân hình một con bạch long đang ngủ. Trầm Uyên cùng ta đều có chân thân là rồng, huynh ấy là một con kim long thân mang thiên mệnh, chính là Thiên Đế được trời đất chỉ định; còn ta là một con bạch long như mị ngủ say, nhưng cũng không đánh mất về uy nghi. Ngày ta trở thành đế cơ Cửu Trùng Thiên cũng có rất nhiều người nói ra nói vào, nói hai chúng ta đều là thần long; sợ ta tiềm quyền huynh trưởng, sợ rằng vì ta mà Cửu Trùng Thiên không một ngày yên ổn. Thực sự từ trước đến nay, bản tính của ta đều không thích dây vào chuyện phiến hà đầu đầu, càng không nói đến đoạt quyền gì, bọn họ chỉ lo hãi. Ta vì thế mà rất ít lui tới những chỗ như Trầm Hương điện, vốn là nơi thiết triều hằng ngày của chúng tiên; ta cũng chưa từng nói cho Trầm Uyên nỗi khổ tâm của ta, nhưng huynh ấy đều hiểu hết, xưa nay huynh ấy chưa hề bắt buộc ta làm bất cứ chuyện gì.

Thế nên ta rất hiểu, cái cảm giác bị người khác nghi ngờ thiện ý của mình; mỗi hành động mà mình làm ra, dù tốt đến mấy cũng sẽ bị quy chụp thành xấu xa, bởi vì một nguyên nhân nào đó: Tỷ như vị Ma Thần kia, rõ ràng là hy sinh thân mình cứu người, nhưng không một ai biết đến, thậm chí việc tốt ấy còn bị tiên quan viết sử giấu nhem đi, chỉ vì xưa nay Ma tộc chỉ toàn làm chuyện xấu; còn ta thì lại vì cái chân thân này mà không thể cùng huynh trưởng chia sẻ công việc, bắt huynh ấy một mình gánh vác suốt mấy chục vạn năm nay, dù năm ấy chính Phụ Thần gửi gắm Tam giới này cho cả hai chúng ta cùng chăm lo.

Càng nghĩ ta lại càng cảm thấy ta cùng vị Ma thần kia có rất nhiều điểm chung, chỉ là không sinh cùng thời mà thôi. Mọi vật sinh ra từ thời thượng cổ, ngoại trừ phạm nhân ra, đều có chân thân của riêng mình; đến một thời điểm nào đó, thiên mệnh sẽ chỉ định xem người đó thuộc Ma tộc hay Thần tộc, nhất niệm vi ma nhất niệm vi thần cũng từ đây mà ra. Chúng ta đều không thể lựa chọn thân phận cho mình, có lẽ tất cả Tiên Ma đều có hy vọng bản thân chỉ là một người phạm trần, không cần quan tâm đến mình thuộc tộc nào, là thiện nhân hay ác nhân, như thế có chắc sẽ tốt hơn?

...

Sau ngày hôm đó, ta đều ở trong trạng thái thất thần, việc gì cũng lơ đãng không tập trung nổi. Bàn đế cơ quyết định đi ủ rượu để tâm trạng thư thái một chút, cuối cùng lại ở trong hầm rượu ngơ ngẩn cả ngày, cái gì cũng không làm. Để quân đến Thần Sơ cung vào một ngày không nóng không lạnh, ta đang xách một thùng nước từ suối Thấu Ngọc về chuẩn bị ủ rượu; ngài ấy liền xách cả ta lẫn thùng nước lên, về mặt vô cùng không vui hỏi: "Mấy ngày nay nàng biến đi đâu?!"

"Biến đi đâu là đi đâu?" Ta lơ đãng hỏi, bàn đế cơ đều ở trong cung thôi mà...

"Tại sao ta đưa thiệp mời nàng lại không nhận? Tại sao không chịu đến gặp ta? Nàng tránh mặt ta?!"

"..."

Đột nhiên nhớ ra mấy ngày trước Liên Hà có đưa cho ta một xấp giấy, còn tưởng là bỏ đi, ta đều mang nhóm bếp hết rồi! Bàn đế cơ bình tĩnh làm ra vẻ tươi cười nói "Chẳng hay để quân tìm tiểu nữ có việc gì?"

Để quân ném cho ta một cái lườm, giọng điệu chua lè: "Chẳng lẽ cứ phải có việc ta mới có thể tìm nàng? Nàng có nhớ ta với nàng là mối quan hệ gì không?"

Ta: "... hình như không nhớ.

Để quân vuron tay búng "chóc" lên đầu ta, về mặt đen thui: "Có đôi khi, ta thực không biết trong đầu nàng có những gì..."

Sau đó...ừm... để quân quăng cả thùng nước bàn đế cơ rất vất vả mới múc được, bàn tay luồn qua sau lưng ta, kéo bàn đế cơ lại gần, sau đó ngài ấy cực kì thuần thực tự nhiên hôn ta một cái.

Ừm...đầu óc ta vốn không được tập trung cho lắm, lần này thì hay rồi, tất cả đều biến thành trắng xóa luôn.

"Bây giờ thì sao? Thế này đã nhớ ra chưa? Hm?"

Bàn đế cơ mơ màng đáp lại: "Hình như nhớ ra một chút rồi..."

...

Để quân đến tìm ta, thực ra là có việc.

Từ thời hồng hoang mở cõi, trong thiên địa đã tồn tại bốn tám kết giới, vốn là phong ấn neo giữ trời đất. Phong ấn phía Đông cực cùng Nam cực Cửu Trùng Thiên giáp với Phạm giới, Phía tây giáp U Minh địa phủ, phía Bắc giáp Ma giới. Tám phong ấn này tựa như trong suốt, có tác dụng ngăn cản không cho sinh linh từ các thế giới khác nhau tùy tiện qua lại. Nhưng tám kết giới này cực kỳ dễ bị vậy bản, cần nguồn linh lực vô thượng thuần khiết để tẩy rửa; nếu không, kết giới sụp đổ, phong ấn vỡ nát, trời đất đảo lộn, sinh linh đồ thán. Mỗi mười vạn năm một lần, ta trên cương vị đế cơ Thần tộc đều cùng huynh trưởng và đệ quân gội rửa những tám phong ấn này một lượt.

Nhưng dạo gần đây, để quân nhận được thư của Phật tổ, nói rằng phong ấn phía Bắc đầu tận Cửu Trùng Thiên gặp vấn đề, muốn gặp chúng ta để thương lượng; nhưng để quân tìm ta lại không gặp, cho nên mới nổi đóa lên.

Còn chuyện kia..khụ khụ...(ta thực sự không dám nói là ta hoàn toàn quên mất để quân và ta đang có mối quan hệ mờ ám kia...)

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Trong trời đất này, bất cứ nơi nào cũng có bốn mùa tuần hoàn, muôn hoa sớm nở tối tàn; chỉ nơi Tây Thiên của Phật tổ nghìn năm trôi qua vẫn giữ nguyên vẻ tươi đẹp, cỏ đề xanh tươi, ngàn hoa bay phấp phới, mùi trầm hương vẫn vít lan xa.

Ta mặc nghi phục của đế cơ bước vào thiên điện, Phật tổ tại to mặt lớn với nụ cười hiền từ chìa tay ra đón lấy ta, chậm rãi nói: "Lần trước gặp con, nay đã cách ba vạn năm, Tiểu Trầm Họa lại xinh đẹp hơn rồi...". Trầm Uyên ở bên cạnh bữu môi, nhìn ta, nói: "Nhưng bản lĩnh gây chuyện thị phi vẫn không kém đi chút nào đâu..."

Phật tổ gật gù: "Tiểu Trầm Họa vốn là tiểu hài tử hoạt bát, người làm huynh trưởng như người nhất định phải bao dung mới được..."

Giao tình giữa ba chúng ta vốn rất tốt, ngày xưa có thời gian ta từng sống ở Tây Thiên, bên cạnh Phật tổ; ngày ngày cùng ngài uống trà đàm đạo, và đương nhiên chỉ nói vài ba chuyện vụn vặt, mấy cái kinh Phật thiên lý gì đó ta vốn nuốt không trôi, không thể phụng bồi ngài ấy được....

Còn để quân thì không nói câu nào, chỉ nghiêng mình mỉm cười gật đầu với Phật tổ. Bốn người chúng ta rời thiền điện, thả bộ chậm rãi ra vườn. Dưới gốc cây bồ đề có vài tấm bồ đoàn, chúng ta ngồi xuống. Lúc này Trầm Uyên liền mở lời: "Phật tổ, hôm nay ba chúng con đến đây, chính là thỉnh ngài cách giải quyết vấn đề của tám phong ấn kia; không biết ngài có chủ ý gì không?"

Trên đường đến đây, Trầm Uyên đã giải thích sơ lược cho ta nghe về vấn đề này; Trong bức thư Phật tổ nói: xưa nay tiên khí và ma khí vốn xung đột với nhau, phong ấn phía Bắc lại giáp với Ma giới, tuy còn cách thời gian tu bổ kế tiếp những bảy nghìn năm; nhưng lần trước để quân huyết tẩy ma cung vô tình làm cho oán khí sinh ra, thúc đẩy ma khí trở nên mạnh mẽ, ăn mòn vào phong ấn. Trước nay Thần giới đều biết, phong ấn phía Bắc vốn đã bị vỡ một lần trong đại chiến Tiên Ma, sau đó được vá lại. Còn về phần ai và...bản đề cơ lạng lẽ thờ dài, đột nhiên nhớ đến một đôi mắt phượng quen thuộc, một ánh nhìn khuyên tâm...Đối với Thần giới, cuộc chiến Tiên Ma năm đó cùng Ma thần đều là những điều cấm kỵ không được nhắc đến.

"Tiểu Trầm Họa? Con đang nghĩ gì đó?" Phật tổ chăm chú nhìn ta, cả hai người kia cũng không ngoại lệ. Ta cười trừ, chối phắt: "Con không nghĩ gì cả..." Để quân vốn ngồi đối diện ta đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn ta một cái, đáy mắt có chút nghi hoặc không rõ lý do. Bản đề cơ bất giác lại chột dạ, chẳng lẽ ngài ấy biết được ta đang nghĩ gì? Nhưng ánh mắt để quân chỉ nhìn ta một lát, sau đó dời qua Phật Tổ, chậm rãi nói: "Nếu tiến hành tu bổ phong ấn trước thời hạn, sợ là linh lực của Trầm Họa không đủ; lần trước cho nàng ấy uống ba cây cỏ Hộ Hồn mới ổn định được một chút...Hơn nữa nàng ấy còn bị nhiễm ma khí chưa tan, e rằng linh lực không đủ thuần khiết..."

Để quân nói xong câu đó, ba người họ lại nhìn ta, bản đề cơ thực nổi da gà, hà có gì cứ phải dùng ánh mắt kì lạ thế này nhìn bản đề cơ? Chẳng lẽ cho rằng ta không nói chuyện có nghĩa là ta đang im lặng thoái thác ư? Ta điều chỉnh lại tư thế ngồi, dùng ánh mắt thờ thờ cho là kiên định nhất của mình đáp lại bọn họ: "Nếu đã là chuyện hệ trọng của Tam giới, Trầm Họa có hy sinh thân mình cũng quyết không từ nan!"

"Việc này do Tử Dạ gây ra, ta phải chịu trách nhiệm đến cùng!"

Ba người bọn họ thu lại ánh mắt, đổi sang nhìn lẫn nhau, cuối cùng Phật Tổ nói: "Tử Dạ ngươi cũng không cần lo quá; Tiểu Trầm Họa vốn là người như thế, hơn nữa chuyện tu bổ này chỉ cần một thứ đó, chắc chắn không có vấn đề gì đâu..."

Như thế là thế nào?! Thứ đó là cái gì?

Bản đề cơ bực dọc, bọn người này, thỉnh thoảng lại tiếp diễn những đoạn đối thoại khó hiểu; khiến ta hoàn toàn mù mờ, thực tức chết mất!

Cuối cùng, bốn người chúng ta cũng quyết định ngày mai đến cực Bắc xem xét phong ấn, nếu không còn cách khả thi hơn thì đành tiến hành tu bổ nó trước thời hạn một lần. Phật Tổ trở lại thiền điện, còn Trầm Uyên và để quân tiếp tục tọa thiền dưới gốc bồ đề. Ta nhàm chán xoay đi xoay lại trên tấm bồ đoàn, cuối cùng dứt khoát bỏ rơi hai người bọn họ, đứng dậy đi dạo xung quanh.

Thực lòng mà nói, Tây Thiên là một chốn thích hợp để...ngủ. Nơi đây không phân ra ngày đêm, quanh năm suốt tháng đều mờ mờ ảo ảo như đi trong sương mù; từng gốc bồ đề lá tươi tốt dọc đường đi cùng với hoa Mạn đà la trắng muốt đua nở. Không biết lò đốt trầm hương ở nơi nào, nhưng trong không khí luôn phảng phất mùi hương dịu dịu. Ta tìm một góc thích hợp dưới gốc một cây Mạn đà la, ngã lưng nằm xuống.

Trước giờ ta ngủ không thường nằm mơ (hoặc có thể có mơ nhưng ta không nhớ -.-); nhưng dạo này mỗi lần đặt lưng xuống ta đều rơi vào mộng mị triền miên. Ta mơ thấy dòng Bích Hải xanh ngắt, trên dòng nước lặng như tờ có rất nhiều hoa sen đang vào độ nở đẹp nhất. Bản đề cơ hồi ấy vẫn còn là một tiểu hài tử chừng ba bốn nghìn tuổi, chân tay ngắn ngủn, chỉ có thể lẫm chẫm mò mẫm từng bước một đi dọc bờ sông. Đột nhiên bản đề cơ trượt chân, cả thân hình tròn vo mập mạp rơi tõm xuống Bích Hải làm sóng nước dập dềnh cả một đoạn sông. Ta thầm nghĩ lần này bản thân nhất định toi rồi, không thể thờ được, chân tay bất lực hươ hươ trong nước. Nào ngờ từ chân ta bỗng nhiên mọc ra rất nhiều sợi như rễ cây đâm xuống lòng sông, trên thân người mọc ra lá xanh tươi tốt, tay phải lại mọc ra một nụ hoa. Ta kinh hoàng thất sắc, tại sao bản thân lại biến thành bộ dạng như vậy? Ta bị cắm rễ dưới lòng sông không biết qua bao lâu, đột nhiên một cơn đau trào lên như muốn xé tan lục phủ ngũ tạng của ta, nụ hoa trên tay phải bung nở thành hình dạng như liên hoa màu hồng rực tựa ánh đuốc giữa đêm đông. Bản đề cơ hoảng sợ muốn choáng tỉnh, nhưng mí mắt như bị ai giữ lại, cố thế nào cũng không thể mở ra. Ta lại thấy mình ở một nơi mờ tối, da thịt rõ ràng cảm thấy bị cắt xé đến tứa máu, nhưng y phục xanh biếc lại không bị vậy bản chút nào. Đến lúc tưởng như đau đến sắp chết, đột nhiên trước mặt ta xuất hiện một ánh lửa; một thân ảnh tiến gần về phía ta; Dưới ánh sáng le lói, ta nhìn thấy toàn thân người này đều là máu tươi, máu còn đang theo vạt áo dài tỉ tách rơi xuống giữa không gian vô tận; Y phục người này có lẽ là màu trắng thuần, nhưng cơ hồ đều đã bị máu tươi thấm ướt biến thành màu đỏ ghê người. Chẳng hiểu tại sao ta bỗng sinh ra cảm giác sợ hãi ánh lửa ấy, thân ảnh ấy; dưới chân phát lực, gấp gáp lùi xa người kia. Người kia dường như đã phát hiện ra sự tồn tại của ta, cước bộ càng nhanh hơn, ta lùi một thước, người ấy liền tiến lên một trượng; bản đề cơ đã thấm mệt, cơn đau trên thân thể càng nhiều hơn, dường như muốn xé ta ra thành trăm mảnh mới chịu dừng.

"Ngày đó ta đã nói muôn đời muôn kiếp không bao giờ muốn gặp lại các người! Tại sao các người không chịu buông tha ta?" Tiếng nói lạnh lạnh vang vọng khắp hư không khiến bản đề cơ hết hồn lạnh toát sống lưng. Cái câu này, thực sự không phải ta nói đâu...tuy rằng nó hơi giống giọng của bản đề cơ một chút...

Thân ảnh kia chỉ cách ta độ chừng ba bốn bước chân, bàn tay đẹp đẽ với những ngón tay thon dài của người đó đang cầm một chiếc đèn lưu ly chạm trổ tinh xảo, tỏa ra ánh sáng khiến bản đề cơ cảm thấy thân thể lảng lảng như sắp bị hút vào bên trong đèn. Dưới ánh sáng rõ rệt ấy, khuôn mặt người kia hiện ra: một đôi mày kiếm như tranh vẽ, ánh mắt như trăng đêm thâu, môi mỏng không còn sắc máu...đó không phải để quân thì là ai?

"Tất cả chuyện xảy ra trong quá khứ, xin nàng hãy quên đi! Xin hãy theo ta trở về, từ nay ta nhất định dùng hết sức lực cùng tính mạng của ta, trả lại cho nàng một đời bình an vui vẻ!" Đáy mắt để quân lộ lên một nỗi vui mừng không kìm chế được, thân hình khẽ động muốn nhào tới ôm chầm lấy ta. Nhưng ngài đột nhiên hơi lao đảo như chực quy xuống; Ánh mắt chúng ta giao nhau giữa không trung, bản đề cơ vô cùng vui mừng vì để quân xuất hiện mang ta ra khỏi nơi quỷ quái này; nhưng cơ thể ta lại không nghe lời, luôn có xu hướng lùi về phía sau như muốn chạy trốn. Bản đề cơ mở miệng muốn cầu cứu, nhưng lời ra khỏi miệng lại biến thành: "Năm xưa người bức ta chết, đến tận cùng cũng không chịu tin tưởng ta lấy một lần! Giờ đây tâm ta đã chết rồi, thân thể cũng tiêu tán rồi! Đáng lẽ người phải hả hê vui mừng, có sao lại làm ra bộ dạng bị thương như không muốn sống thế này đây?"

"Quân Huyền! Ta thực sự muốn đưa nàng trở về, trả lại tất cả những thứ cả Tam giới nợ nàng! Chỉ cần nàng trở về, cho dù nàng muốn mạng của ta, ta cũng tự tay dâng cho nàng!"

Quân Huyền? Vì sao để quân lại gọi ta là Quân Huyền? Con đau trên thân thể dần biến thành cơn đau đầu không chịu nổi, ta ôm lấy thân mình lao đảo lù về sau....Quân Huyền, cái tên này dường như ta đã nghe rất nhiều lần, dường như quen thuộc khắc sâu vào tâm khảm....Chẳng phải là tên của vị kia sao?

Một dung nhan quen thuộc lơ mờ xuất hiện trong tâm trí...một đôi mắt phượng...một ánh nhìn...Lòng ngực ta đột nhiên bị đánh mạnh một cái, thân thể như bị kéo căng thoát ra khỏi không gian mộng mị kia. Đầu óc ta u u mê mê, mi mắt nặng nhọc mở ra; trong ánh sáng lơ mờ, ta nhìn thấy ánh nhìn nghi hoặc của đế quân trên trời nhìn ta. Bản đế cơ hoảng hốt ngồi dậy, nhưng thân thể cứng đờ, nửa ngày cũng không nhúc nhích nổi. Đế quân nhíu mày, nói: "Chẳng lẽ nàng không biết độc hoa Mạn đà la có thể làm tê liệt thân thể sao? Lại còn dám ngủ dưới gốc của nó?"

Ta: "... không biết.

Đế quân tỏ vẻ không chịu nổi, ngón tay khẽ động, đem một luồng sáng xanh lam gieo lên người ta. Bản đế cơ cảm thấy thân thể thoải mái hơn một chút, thử cử động cánh tay, lập tức cảm nhận cơn nhức mỏi như chết đi sống lại. Đáng ghét, không biết ta đã ngủ ở chỗ quý quái này bao lâu? Đế quân chìa tay cho ta, ta khờ sờ phân bua: "Tiểu nữ đứng không nổi...để quân để tiểu nữ nằm thờ một lát đi..."

Bản đế cơ cho rằng đế quân sẽ mặc kệ ta nằm đây, ai ngờ ngài ấy vén áo ngồi xuống bên cạnh ta, cất tiếng như có như không: "Dạo gần đây... nàng đang suy nghĩ chuyện gì sao?"

Ta lại chột dạ, lập tức chối biến: "Làm gì có!"

"Ta cảm thấy là có đấy..."

"Thực sự là không..."

"Thực sự không có?" Đế quân dùng vẻ mặt nhăn nhó nhíu mày không hài lòng để nhìn ta. Điều mà bản đế cơ ghét nhất ở đế quân chính là vẻ mặt này, ngữ điệu này; ta "hừ" một tiếng, ngồi dậy, đáp lời: "Dù ta có suy nghĩ chuyện gì hay không, cũng đâu mắc mớ gì đế quân ngài?"

"Thực sự nàng cho rằng chuyện của nàng không liên quan đến ta?" Đế quân tóm chặt lấy cổ tay ta, thái độ đã biến thành giận dữ như sắp đánh ta đến nơi. Bản đế cơ có hơi sợ, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bức bối, liền đáp lại: "Cứ cho là ta có suy nghĩ đi chẳng nữa, nói ra với đế quân thì có ích gì? Cũng không phải chuyện của ngài, ngài sẽ giúp ta sao?"

Ta chắc rằng bộ dạng mình bây giờ nom cực kì hỗn hào vô lễ; đế quân nhìn ta, mím môi nói: "Tiểu Trầm Họa, trong lòng nàng, ta là một kẻ tệ hại tới mức đó?"

Bản đế cơ hoảng hốt, hình như ta có hơi quá đáng...Ta vội vàng giải thích: "Không phải, tiểu nữ không hề nói đế quân tệ hại...Thực sự không phải, là tiểu nữ nhất thời nóng giận...để quân..."

"Trong lòng nàng, rốt cuộc ta ở vị trí nào?" Đế quân đột nhiên ngắt lời ta.

"Trong lòng tiểu nữ xưa nay, đế quân vẫn là người tài mạo song toàn, khoan dung độ lượng; lòng ngưỡng mộ của tiểu nữ đối với đế quân như..." Ta vốn muốn tăng bốc thêm chút nữa, có điều đế quân vừa liếc xéo ta; bản đế cơ hoảng hốt, vội nói thật _ "Thực ra trong lòng tiểu nữ, đế quân vẫn là đế quân thôi..."

"Trong lòng nàng, ta chỉ là một đế quân thôi sao?" Đế quân cúi người, hình như khóe môi đang mỉm cười, nhưng ta lại cảm thấy ngài ấy chẳng vui chút nào _ "Ta còn tưởng ta đã chậm chậm trở thành chỗ dựa cho nàng, là người để nàng tin tưởng, là người cùng nàng chia sẻ mọi thứ...Mà hóa ra, trong lòng nàng, ta chỉ là một đế quân mà thôi..."

Bản đế cơ bần thần cả người, ngón tay lơ đãng nắm chặt vạt áo đến nhăn nhoe hết cả; ta cắn môi, chậm chậm nói: "Đoạn đường phía trước còn dài, người quan trọng nhất cũng có thể rời đi...Cách tốt nhất để bản thân không đau không phiền, vẫn là nên dựa vào chính mình thôi..."

Đế quân buông tay ta, trong đáy mắt không che giấu được một nỗi thất vọng. Ngài ấy nhìn ta, chậm chậm nói từng chữ: "Tiểu Trầm Họa, thì ra từ lúc bắt đầu, nàng vốn đã không xem trọng tình cảm này..."

Bản đế cơ có chút bất ngờ, trong lòng lại nhen lên một nỗi phiền muộn; ta thực sự giống như đế quân nói, không hề xem trọng tình cảm này ư? Còn nhớ khi đế quân nói thích ta, khi mà ta nói bản thân muốn cùng đế quân thử xem...Cảm giác hồi hộp khi ấy ta vẫn còn nhớ như in...Chỉ là...ta cúi người thờ dài, giọng nói cũng dần trở nên mơ hồ: "Đế quân nói tiểu nữ không xem trọng, vậy người có từng nghĩ rằng bản thân đã làm điều gì khiến tiểu nữ e dè không dám đặt quá nhiều hy vọng vào ngài hay chưa?"

Tuy ta không nói ra, nhưng không có nghĩa là ta không để bụng.

Xưa nay ta đều được dạy dỗ rằng: Tiên Ma khác biệt, vĩnh viễn không thể chung đường. Nhưng năm ấy đế quân chứng kiến Ma thần quyền sinh, trong khoảnh khắc đã bộc lộ một cảm xúc khác thường, tựa như điên cuồng, tựa như một giây nữa thôi người sẽ mang cả Tam giới tuần tảo theo nàng ấy...Thái độ ấy rốt cuộc là gì đây? Mấy ngày nay ta đều suy nghĩ, đến cuối cùng phiền muộn cho ra một kết luận: Đế quân đối với Ma thần, trong giây phút nàng ấy hồn phi phách tán liền nhận ra, người đã yêu thích nàng ấy?

Bản đế cơ vốn không phải người nhỏ nhen đến mức so đo tính toán tình cảm với người đã chết, nhưng cảm giác khó chịu như nha trùng phé phù gặm nhấm không cho ta yên lòng. Trước đây ta từng hỏi để quân thích ta ở điểm nào, để quân đều không nói rõ; bây giờ ta có thể nói rằng: Để quân thích ta, vì ta mạnh gương mặt giống cổ nhân của người hay không?

Hơn nữa, chuyện gần đây ta liên tục mơ thấy những giấc mơ kì lạ; Bản đế cơ cảm thấy những giấc mơ ấy đều ám chỉ về vị Ma thần kia, cùng với đại chiến Tiên Ma năm xưa...tất cả đều là cảm kích không được nhắc đến của Thần giới, ta nào dám kể cho để quân nghe đây?

Những nghi hoặc cứ chồng chất mà không thể giải bày cùng ai khiến ta phiền muộn chết đi được; chỉ vèn vẹn một thời gian ngắn ngủi, mà ta cảm thấy bản thân đã già đi mất mấy trăm tuổi.

Để quân dường như cũng bất ngờ, về mặt tức giận cũng nguôi đi; ngài ấy túm lấy vai ta, đưa ta xoay người đối diện với ngài ấy: "Tiểu Trầm Họa, nàng nói xem ta đã làm gì khiến nàng không vui? Ta nhất định sẽ sửa..."

Bản đế cơ phui phui y phục đứng dậy, nói: "Tiểu nữ nghĩ việc quan trọng bây giờ là tu bổ phong ấn; những việc khác, sau này hãy nói có được không? Tiểu nữ cảm thấy hơi mệt, xin đi trước một bước...". Bản đế cơ rời đi không hề nhìn lại một lần, nhưng ta luôn cảm thấy để quân đang trân trối nhìn theo. Thực ra bản đế cơ không phải nhẫn tâm vô tình, chỉ là dạo này xung quanh có quá nhiều chuyện cần phải suy nghĩ; thêm một để quân, cùng với thứ tình cảm chẳng rõ ràng này, ta thực tình có phần chịu không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Trời đất có hai khí âm dương, tự phân thiên ác - đây chính là hai giới Thần - Ma chúng ta; Âm dương tương giao diễn ra nhật nguyệt tinh thần; thiện ác lại tuần hoàn tiếp tục...

Cực Bắc Thần giới giáp với Ma giới, quanh năm chướng khí mịt mù, trên bầu trời có những đốm đen tụ mà không tán, lại có xu hướng lan rộng ra - đây chính là dấu hiệu vẫn đục bởi ma khí từ Ma giới tràn sang. Ba người chúng ta nhất tề bày ra thiên nhãn, tấm phong ấn hình bát giác lập tức hiện ra trước mắt. Bản đế cơ có chút hoảng hồn, thường nói tấm phong ấn neo giữ trời đất này vô cùng trong suốt, xung quanh thụy khí vờn quanh, lần tu bổ trước đây tuy có vấy bẩn đôi chút, nhưng cũng không đến nỗi thế này; Lần này chỉ thấy xung quanh hình bát giác ấy có những đốm đen như vết ô, có vết đốm còn hóa hẳn thành dạng hình như một tiểu hải tử mập mạp có răng nanh thật dài, ra sức gặm nhấm linh khí xung quanh phong ấn kia. Trầm Uyên túm một tiểu ma khí lên, đưa nhóc giãy giụa như không hài lòng, nhe nanh ra cắn phập vào ngón tay huyênh ấy; Trầm Uyên nhủ mảy, lực ngón tay mạnh hơn chút, đem tiểu ma khí kia bóp nát bét...Ta chỉ có thể thầm niệm "a di đà phật, thiện tai, thiện tai"...

"Chỗ này thực sự còn đáng sợ hơn ta tưởng, e rằng chỉ còn cách tu bổ nó thôi; Để quân thấy thế nào?" Trầm Uyên lên tiếng, đưa mắt nhìn để quân; ta lúc này mới nương theo ánh mắt của huyênh ấy nhìn sang: Để quân hôm nay mặc áo màu mây trời, bên hông đeo một bội kiếm màu xanh nhạt, ta...ừm...thường ngày để quân toàn đánh nhau tay không, hôm nay lại đeo thêm bội kiếm, nhìn thế nào cũng giống như đang làm màu —. Bản đế cơ vốn đang nhìn lên để quân, đột nhiên ngài ấy quay sang nhìn ta khiến bản đế cơ hoảng hồn vội vàng thu tầm mắt, cúi đầu thật thấp; giọng để quân vắng vắng bên tai ta: "Chẳng phải ta muốn chậm trễ, chỉ là tình hình của Trầm Họa thực không tốt, sợ rằng không những tu bổ không xong còn liên lụy đến tính mạng của nàng ấy..."

"Không sao không sao, ta thấy vô cùng khỏe mạnh; Hơn nữa mấy ngày trước Thái thượng lão quân còn cho ta dùng một cây Dưỡng Thần Chi nghìn năm, bây giờ bảo ta lật ngược Cửu Trung Thiên còn được nữa là!" Bản đế cơ ngẩng phắt lên nói, bàn tay phụ họa vỗ vỗ ngực thể hiện ta đây vô cùng khỏe; Có điều dùng lực hơi mạnh, mới vỗ vài cái đã đau muốn chết. Trầm Uyên nhíu mày: "Ta vốn nghĩ cùng lắm chỉ cần ta và để quân ra tay; Bây giờ xem sự việc này, nếu không tiến hành nhanh, chỉ sợ nay mai phong ấn sẽ không còn chịu nổi...Nam Hoang xa xôi, nếu mời Thần quân Trác Huyền tới e cũng không kịp nữa..." - Trầm Uyên nhìn ta, trong ánh mắt lộ ra chút lo âu - "Trầm Họa tuy bề ngoài khỏe mạnh, nhưng dù sao cũng từng bị đại thương, ta muốn không muốn Trầm Họa nhúng tay vào..."

Bản đế cơ phui phui tay áo, giọng nói dần trở nên kiên định: "Đời này kiếp này Trầm Họa ta chưa từng làm được gì to tát cho Thần giới, thực hổ thẹn với phong hào để cơ; Nay có chuyện cần đến ta, bản đế cơ chẳng lẽ lại sợ sệt chùn bước? Cùng lắm đôi một mạng, ngàn vạn năm sau vẫn là anh hùng!"

Trầm Uyên cùng để quân im lặng nhìn ta hồi lâu, mỗi người đều mang trong mình tâm trạng ngón ngang. Để quân khẽ động tay áo, vẫy ta: "Trầm Họa, lại đây..."

Bản đế cơ ném một ánh mắt khó hiểu cho Trầm Uyên, nhưng cũng không chậm trễ tiến lại gần để quân. Ngài ấy chia tay về phía ta, bản đế cơ vừa vận nhìn thấy một chiếc nhẫn màu tím cực đẹp lặng lẽ nằm im giữa những ngón tay thon dài của để quân; trong lòng có chút khó chịu, ta hỏi: "Ý của ngài là gì, tiểu nữ có phần không hiểu?"

Ta vừa nói xong, chợt thấy ngón tay út có vật gì áp vào, thật lạnh; bản đế cơ đưa mắt nhìn, vừa kịp lúc thấy chiếc nhẫn thạch anh tím kia lóe sáng rồi biến mất, chỉ còn một vết sáng mờ rất khó nhìn thấy trên ngón tay út của ta. Để quân lúc này mới xoay người nhìn ta, về mặt không biết đang đếm chiêu điều gì...một lát sau mới cất lời: "Trước giờ ta luôn không tin vào công dụng thần kì này của dây linh tê, hôm nay ta cũng muốn thử xem..."

Ta có phần kinh ngạc, để quân lại cho ta dây linh tê của ngài ấy?

Cái gọi là linh tê, chính là tâm tâm tương ấn, dù có xa xôi vạn năm, cách trở thời không; chỉ cần trong lòng đôi bên còn tình cảm, còn nhớ nhung, còn vương vấn...Linh tê nối kết vạn dặm, dù ngăn trở thế nào, cũng nhất định đem người có tình trở về bên nhau. Bản đế cơ đột nhiên có chút muốn khóc, giọng nói đều đã biến thành nghẹn ứ trong cổ họng: "Xin...xin để quân thu lại linh tê này...hình như mối quan hệ giữa tiểu nữ và đế quân...còn chưa thân thiết đến mức đó..."

"Đời này kiếp này, Trầm Họa chính là đế hậu của ta; Thân thiết hay không thân thiết, nàng cứ thử nghĩ xem!"

Trầm Uyên và ta: "..."

Ta coi như còn giữ được phong thái đôi chút; còn Trầm Uyên ở bên kia hoàn toàn há hốc mồm, biểu cảm chính là không thể tin nổi: "Ý của đế quân là...?"

Đế quân chấp tay sau lưng, chậm rãi nói: "Thực có lỗi, ta cùng Trầm Họa đã sớm lường tình tương duyệt, đời này không phải Trầm Họa, ta quyết không lập hậu!"

Hình như thời điểm này có phần không thích hợp để nói chuyện đây thì phải? Bản đế cơ vội vàng nói: "Đế quân hình như đùa hơi quá rồi?"

"Trầm Họa, có thể trước đây ta đối với nàng có phần quá đáng, khiến nàng thất vọng về ta; nhưng thứ mà bản đế quân đã muốn, dù thế nào cũng không muốn buông tay..."

Trầm Uyên lúc này mới hắng giọng, chỉnh trang lại phong thái, vẻ mặt không được tự nhiên cho lắm, nói: "Chuyện này, Trầm Họa tính ra vẫn còn nhỏ, vẫn chưa đến lúc thích hợp để thành gia lập thất..."

"Chẳng lẽ Thiên đế cần ta lập lại câu nói kia ư?" Đế quân đột nhiên nghiêm giọng

"Đế cơ là tiểu muội của ta, đương nhiên ta phải quản!"

Đế quân: "&\$^&#^%/#^%/^&..."

Trầm Uyên: "#\$\$%^&%\$&^\$%"

Cục diện biến thành cãi nhau tung bùng; Trầm Uyên không muốn gả, đế quân lại nhất quyết phải lấy; nhân vật chính của cuộc cãi vã (là bản đế cơ đây) trở thành người qua đường. Ta tức tối cho mỗi người một câu chú cấm khẩu, lúc này mới yên tĩnh lại đôi chút; bản đế cơ chống nạnh: "Hai người khác người đã bao nhiêu nghìn tuổi rồi còn thích làm âm lên như con nít vậy?!"

Hai người bọn họ đồng loạt quay mặt đi không thèm nhìn ta.

Ta: "... " loạn hết rồi!

...

Sau một hồi lục đục nội bộ, ba người chúng ta cuối cùng cũng vào vị trí, đế quân rút bội kiếm, nhanh như chớp rạch lên ngón tay của ba người, máu tươi chậm chậm tuôn ra. Ba người tiến lên một bước, đem máu của mình nhỏ lên tấm phong ấn. Nghi lễ tu bổ này, chính là dùng máu tươi của thượng thần nhỏ lên, sau đó dùng linh lực thúc đẩy thần thức linh thiêng trong máu, tiến hành tẩy rửa nơi bị vậy bản. Những vậy bản này, có thể là ma khí, oán khí, những thất tình lục dục của Tam giới tụ lại mà thành. Máu tươi của chúng ta vừa chạm vào phong ấn liền biến đổi, ba người đều biết thời cơ đã đến, lập tức lâm râm niệm chú...Linh lực của chúng ta quyện vào nhau không ngừng xoay tròn, mấy tiểu ma khí đang gặm ngon lành liền bị đánh bật ra ngoài, thủy khí xung quanh phong ấn dày lên, hào quang dần tươi sáng trở lại - mấy tiểu ma khí kia nhìn mấy cau có như vô cùng tức tối, thoáng chốc biến đi đâu mất.

Trải qua hơn nửa khắc, chỉ còn một chút nữa thôi là nghi lễ tu bổ sẽ kết thúc, bản đế cơ vẫn cảm thấy thân thể tốt đẹp, hoàn toàn không mệt chút nào. Đang lúc ta khắp khối mừng trong lòng, đột nhiên phía trước mặt chúng ta xuất hiện một đám mây cực lớn; nhìn kỹ một chút liền thấy, đám mây này là hăng hà sa số những thứ có hình dạng như tiểu ma khí lúc này, nhưng da thịt lại có màu xám nhạt, vẻ mặt cũng hung dữ hơn gấp nhiều lần. Ba chúng ta kinh hoàng thất sắc, thứ này chính là oán khí từ Ma giới, không ngờ bọn chúng lại có thể đi qua kết giới, lọt vào Thần giới chúng ta!

Mấy tiểu oán khí đi đầu vừa thấy chúng ta liền nhe cặp nanh thật dài ra bổ nhào tới, từng đợt từng đợt oán khí như nước thủy triều tràn tới không có điểm dừng. Chúng ta vừa phải tiếp tục tu bổ phong ấn, vừa phải phân tâm đối phó với những tiểu oán khí này, linh lực tiêu hao quá lớn. Bản đế cơ bắt đầu cảm thấy đầu váng mắt hoa, trong lòng bàn tay nứt ra những lỗ nhỏ li ti, tiên khí cốt tủy từng giọt từng giọt nhỏ xuống; mấy tiểu oán khí dường như vô cùng thích thú, lập tức kéo đến nhiều hơn, lam tham uống lấy tiên khí của ta. Cục diện bỗng chốc trở nên hỗn loạn, mấy tiểu oán khí đã chết rất nhiều, nhưng số còn lại vẫn đông đến mức không tưởng tượng nổi, không ngừng nhào tới, răng nanh cắm sâu vào da thịt ta đau nhói - bản đế cơ đã sắp chống đỡ không nổi - Trầm Uyên và đế quân đều đã nhìn thấy, nhưng không tài nào thoát thân đến giúp ta được. Bởi thuật pháp tu bổ này một khi thi triển thì không thể dừng lại, hơn nữa số tiểu oán khí đáng tấn công họ cũng không ít hơn ta là bao. Trầm Uyên cùng đế quân linh lực đều hơn ta một bậc, vậy mà cũng vô cùng chật vật chống đỡ; bản đế cơ cảm thấy xung quanh quay cuồng, đầu óc cũng mơ hồ, hết như cảm giác chơi với lúc bị thương ở Ma giới - đây chính là dấu hiệu tiên thể bị thương rất nghiêm trọng...Haiz, chẳng lẽ đến tận cùng, ta vẫn phải bỏ mạng nơi này?

Đột nhiên bản đế cơ cảm thấy một luồng gió thật mát lạnh thổi tới, khiến cơn đau nhức của thân thể giảm đi đôi chút; đồng thời ngón tay út cảm nhận được chuyển động rất nhẹ - Chẳng hiểu sao ta lại nhìn về phía đế quân, ngái ầy cũng đang nhìn ta, khóe mắt như cười, môi nhấp máy....Bản đế cơ gắng sức lắng nghe...giữa lưng chừng trời đất vô tận, gió thổi phàn phật...ta nghe giọng đế quân vắng vắng..

"...Linh tề nói kết vạn dặm, nếu trong lòng có tình, xin nàng ngàn vạn lần đừng quên ta..."

Đế quân vừa dứt lời, tức thì thu lại pháp thuật, bội kiếm bên hông tự động bay lên rơi vào tay ngài. Đế quân nâng kiếm ngang mày, làm rằm niệm chú... Một luồng sáng xanh lam theo ánh kiếm lan ra bao phủ khắp mười dặm mây mù. Đầu mày ngài ấy nhúu lại, dường như vừa vận hết linh lực tiếp vào bội kiếm kia... mấy tiểu oán khí vốn đang lao tới hăng máu đột nhiên tỏ ra đau đớn giãy giụa, thân thể tan rã, bị luồng sáng xanh lam biến thành linh thể. Đế quân ở trung tâm vòng sáng, thân thể tỏa ra ánh hào quang chói lóa, chói đến mức ta dường như không còn thấy ngài ấy đâu nữa. Cả Trầm Uyên và ta đều vô cùng kinh hoàng, thuật pháp này....chính là pháp thuật tịnh hóa cao nhất - Kính Tâm Thuật!

Trương truyền rằng, Tam giới xa xưa vốn là một cỗ khí hỗn độn: chính Phụ Thần dùng Kính Tâm Thuật tịnh hóa một nửa cỗ khí đó trở nên thánh khiết trong sạch - người đặt tên cho cỗ khí đó là dương - cỗ khí còn lại, người đặt tên là âm; Âm Dương tự phân thiện ác - chính là hai giới Thần - Ma của ngày hôm nay...

Ánh sáng xanh lam tựa như có linh thức, tự động tìm diệt những tiểu oán khí trong không trung...Bản đế cơ vốn muốn thở phào nhẹ nhõm, nhưng đột nhiên trong cổ họng tanh nồng, phun ra một ngụm máu...Trước mắt nhạt nhòa không còn nhìn rõ, ta cảm thấy như tiên nguyên bị ai cầm dao cắt rời thành từng mảnh đầm đìa máu, ruột gan đau quặn đến mức không chịu nổi...

Kính Tâm Thuật - Kính chính là thanh tẩy, Tâm là tâm hồn - Kính Tâm Thuật là thuật pháp nhân từ nhất, vì tịnh hóa tất cả yêu ma, đưa mọi thứ trở về thánh khiết như thuở khai nguyên; nhưng cũng là thuật pháp tàn nhẫn nhất, vì nó tiêu diệt hoàn toàn sự sống, không hề cho cái ác cơ hội quay đầu cải tà quy chính...

Bản đế cơ hoàn toàn ngã gục, đầu đau như muốn nổ tung ra. Ta thấy mình như đang trôi dạt giữa một đầm nước sâu hun hút, cái lạnh đến tê tái xương tủy từng chút từng chút ngấm vào da thịt ta...Tối, xung quanh vô cùng tối, ta như đang chìm dần, đốm sáng le lói trên đỉnh đầu nhỏ dần, nhỏ dần...Đau, vô cùng đau, đau đến mức ta chỉ muốn vứt bỏ cái thân thể này đi...Thực kì lạ, ý thức của ta lúc này lại vô cùng minh mẫn, tựa như có một luồng sức mạnh bất ta phải tỉnh táo, bất ta phải chứng kiến tất thảy...

Ta...sắp chết rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đời này kiếp này, nguyện bảo hộ người trong vòng tay

Có một số người vừa sinh ra đã bị trói buộc với thiên mệnh, gánh vác những trách nhiệm quá sức tưởng tượng. Có những người sẽ phải trở thành nơi bầu vùi hy vọng của rất nhiều người, là người bảo hộ không thể đánh bại, là một tồn tại tựa như tín ngưỡng bất diệt.

Nhưng đời này, Trầm Uyên chỉ muốn bảo hộ của một mình người đó mà thôi.

Người ấy, tên gọi Diệp Trầm Họa.

...

Ta là con trai trưởng của Mẫu Thần, được hạ sinh trong thời kỳ Thần - Ma phân tranh. Trong sử sách có ghi lại, ngày ta sinh ra cũng là ngày Ma tộc đại bại, Ma thần quy tiên - Trên trời mây lành tụ lại, thụy điều cát tiếng hót, chư thần Tam giới hân hoan vui mừng. Phụ Thần từ Bắc Hoang đại chiến trở về, vô cùng mừng rỡ sắc phong ta làm Trữ quân, cuộc đời của ta cứ như thế đã bị định đoạt...

Sau đại chiến Tiên - Ma ấy, Tam giới yên ổn trở lại, ta cũng an ổn lớn lên. Đến năm ta năm vạn tuổi, ta có thêm một tiểu muội vô cùng khả ái, thân hình trắng trẻo mập mạp khiến người người yêu thích, tên là Trầm Họa.

Thường nói Thần tộc thọ mệnh ngang trời, nhưng trời đất tuần hoàn, vạn vật không thể bất diệt - dù là Thần, cũng đến ngày nằm xuống, hóa thành sông ngòi núi non, tiếp tục sứ mệnh bảo hộ Tam giới - đó không gọi là chết đi, mà là vũ hóa, dùng bản thân tạo phúc cho ba ngàn thế giới trong trời đất, cũng là truyền thống tốt đẹp của Thần tộc chúng ta. Phụ Thần và Mẫu Thần, vào năm ta vừa tròn mười vạn tuổi đã nắm tay nhau nằm xuống giữa trời đất, thân thể tiêu tán, hóa thành đất đai, dù ra đi những vẫn sống mãi trong lòng sinh linh Tam giới.

Chúng sinh vì sự ra đi ấy mà đau buồn suốt mấy vạn năm, hoa cỏ không mọc lấy một cọng; huynh muội chúng ta liền biến thành cô nhi. Trước khi nhắm mắt, Phụ Thần đã dặn dò ta: dù thế nào, cũng nhất định phải bảo hộ tiểu muội, nhất định cho nàng ấy một đời bình an vui vẻ, dù đổi bằng bất cứ giá nào.

Diệp Trầm Uyên ta mang theo lời thề ấy bước lên vương vị, tạo tác Thiên cung trên chín tầng mây, tu tập linh lực hùng mạnh, thành công đứng đầu Thần giới; Trầm Họa của ta nghiễm nhiên trở thành Đế cơ một cõi, vinh quang vô hạn. Ta vốn muốn đưa muội ấy lên ngang hàng với ta, có điều muội ấy đối với quyền lực không chút mảy may thêm muốn; hơn nữa chân thân muội ấy cũng là Thần long, chúng tiên đều sợ lưỡng long bất phục, một lòng không thể trung hai chủ...Ta biết Trầm Họa vô cùng buồn lòng trước những lời nói kia, sợ lòng người không yên, nên vô cùng né tránh những chuyện liên quan đến chính sự. Nhìn muội ấy lực bất tòng tâm như vậy suốt bao năm, ta thực cảm thấy đau lòng mà chẳng thể vẫn hồi...Đó chính là tiếc nuối lớn nhất đời ta.

Người khác đều hỏi ta, tại sao phải tu luyện linh lực ngày đêm như vậy, vì muốn đòi đòi chủ quân Tam giới, không ai có thể đánh bại? Bản quân chỉ cười trừ cho qua, Tam giới có là gì? Tam giới chẳng phải người thân của ta...Sở dĩ ta tu tập linh lực bất kể hậu quả như vậy, chính là muốn tiêu diệt của ta có thể tự tung tự tác, không sợ trời không sợ đất, không ai dám ức khuất nàng bất cứ điều gì, vì nàng có một huyênh trường hùng mạnh.

Bảo hộ đến kĩ càng như vậy, thế mà ta hoàn toàn không hề biết tiêu diệt nhà mình bị vị Tử Dạ đế quân kia nâng mất từ lúc nào! Thực tức chết ta mất!

Ta cũng biết tiêu diệt trong nhà rồi sẽ đến ngày gả đi, nhưng thực lòng bản quân vẫn thấy vô cùng bức mình!

Vốn còn định sau khi tu bỏ phong ấn trở về sẽ hỏi rõ mọi chuyện, nhưng thiên mệnh lại trêu người: Trầm Họa của ta...xưa nay chưa từng nghĩ đến chia lìa, nhưng cách biệt phương trời, liệu có còn đợi được ngày trở lại?

*****

Cung nào đòi ngoại truyện Trầm Uyên đâu?

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19-2: Luân hồi muôn ngàn kiếp, vẫn chẳng thể chối bỏ bản thân

Đốm sáng lập lờ trên đỉnh đầu mỗi lúc một tỏ, tựa như bức màn bọt nước đen sì chậm chậm tan đi...Ta động đậy chân tay, cảm thấy toàn thân được bao bọc trong chăn đệm mềm mại nhất. Xung quanh mơ mơ hồ hồ, hình như có rất nhiều tiếng nói khe khẽ, thỉnh thoảng lại có tiếng thở dài... Đầu óc ta u mê không rõ, trong tiềm thức dường như có chiếc đèn kéo quân không ngừng xoay tròn, nhân sinh trên đèn thoát vui thoát buồn, thoát đoàn tụ thoát phân ly...trong những nhân sinh ấy, ta lại nhìn thấy chính mình...

...

Cửu Trùng Thiên đã trải qua tròn năm mươi vạn năm yên ổn dưới sự trị vì công bằng phân minh của Thiên Đế đương nhiệm Diệp Trầm Uyên; Chúng tiên vẫn đều đặn ăn no ngủ kĩ, cuộc sống thực quá nhàn chán. Ai ai cũng đều mong muốn một sự việc kinh thiên động địa xảy ra. Cuối cùng ý nguyện của mọi người cũng thành hiện thực: Năm Thiên Nguyên thứ năm mươi vạn lẻ hai năm - đế cơ Diệp Trầm Họa lãnh nhiệm vụ tu bổ phong ấn phía Bắc Thần giới cùng với Thiên đế và Tử Dạ đế quân gặp biến cố không rõ tung tích, Thần Sơ cung sụp đổ chỉ trong một đêm. Thiên Đế cùng Đế quân từ Bắc Thần giới trở về liền không thấy mặt mũi; Ti mệnh tinh quân và Thái thượng lão quân ra sức che giấu, nhưng mọi người đều đoán được hai vị đó nhất định thân mang thương tích rất nặng. Lòng người lâm vào hoang mang, Cửu Trùng Thiên không còn ai có thể chống đỡ cục diện, liệu có xảy ra chuyện kinh thiên động địa hơn không?

...

Một khoảnh sen hồng, lò trầm hương đã thành tro bụi.

Ta đột nhiên thấy mình đứng giữa trời đất, xung quanh ngàn hoa rơi như mưa; cây cầu đá uốn lượn vắt ngang con suối, một nữ tử y phục đỏ thắm cảm ô che đi con mưa hoa đang rải khắp bầu trời chậm chậm tiến về phía ta. Mỗi bước đi của nàng nở rộ một đóa hoa đỏ thắm như máu, hồng rực như ánh lửa giữa đêm. Ta mê mẩn cả thần trí, nữ tử này như từ trong tranh bước ra; tuy chiếc ô đã che đi khuôn mặt nhưng phong thái tuyệt luân toát ra từ dáng dấp khiến người ta hoàn toàn quên mất chuyện bình phẩm về dung mạo của nàng. Gót ngọc khẽ bước, ngàn hoa cũng chuyển động xung quanh nàng; có lẽ chỉ trong chớp lát, nhưng lại cảm thấy dài đằng đẵng như cả đời người, nàng ấy đã đứng trước mặt ta, vạt áo đỏ thắm phủ trên mặt đất. Nữ tử nọ buông ô, khóe miệng ần ần một nét cười, chậm chậm nói: "Bản mệnh ân ký...bản thân ở nơi này chờ đợi ngươi đã lâu..."

Ta có chút nghi hoặc, khuôn mặt của nàng ấy vô cùng quen thuộc, nhưng nhất thời ta không nhớ được rốt cuộc mình đã nhìn thấy gương mặt này ở đâu. Một đôi mắt phượng thực đẹp...một ánh nhìn thực khuyên tâm...Đầu mày nàng ấy hơi nhíu, trong biểu cảm khuôn mặt thốt nhiên hiện lên thiên son vạn thúy, chính là dung mạo cao quý của bậc đế vương. Cô tay trắng ngần lộ ra dưới vạt áo, ta mơ hồ nhìn thấy một hình xăm như mảnh trăng lưỡi liềm tỏa ra hào quang lưu ly bảy sắc nhân nhật. Trên người nàng ấy không có ma khí, cũng không có thần khí, càng không có nhân khí, tựa như đã cách biệt ngoài Tam giới, không thuộc bất cứ giống loài nào. Ta lại càng nghi hoặc, nữ tử này đến tột cùng là ai? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

"Phải chăng ngươi đang tự hỏi ta là ai?" _ Nữ tử kia bật cười, cúi đầu dùng mũi chân di di thăm hoa dưới đất, nói tiếp_ "Quả thực đúng như ngươi nghĩ, ta đây không thuộc Nhân tộc, không thuộc Thần tộc, cũng không thuộc Ma tộc...bản thân ta bây giờ đã cách biệt ngoài Tam giới, không thuộc bất cứ tộc nhân nào..."

"Sao nàng lại đọc được suy nghĩ của ta?!" Ta kinh ngạc hỏi.

"Vì chúng ta, từng chỉ là một người mà thôi...Ta chính là ngươi, ngươi chính là ta...Mọi suy nghĩ của ngươi ta đều biết..."

"Chúng ta đều chỉ là một người?! Ta không tin!"

"Người chính là bản mệnh nguyên thần kí của ta...thần thức của ta...hóa thân của ta..."

Đầu ta ong lên như vừa bị đánh mạnh một cái...Thẳm sâu trong tiềm thức như có một hạt mầm roi xuống, nảy nở biến hóa; Con mưa hoa gần như biến thành cuồng phong xoay tròn, dưới chân hồng liên đồng loạt bung nở, một cảm giác như nước lũ cuộn cuộn nhấn chìm ta giữa đất trời vô tận...

Ta lại thấy mình phiêu bồng giữa nơi mây lành tụ lại, thuy khí vờn quanh, bức màn thời gian chậm chậm mở ra, cho ta nhìn thấy tất thảy...

...

Đầu Suất minh cung của Thái thượng lão quân nằm bên cạnh vườn bàn đào của Tây vương mẫu. Nơi đây quanh năm sương khói lượn lờ, mùi thuốc nồng nàn phảng phất trong không khí. Cung Đầu Suất là nơi phân bổ đan dược của Thần giới mấy chục vạn năm qua; ở đây còn có một hồ nước, tên gọi Mầu Tuyền. Hồ nước này là thần dược bảo hộ hồn phách, tu bổ tiên nguyên, làm lành mọi vết thương ngoài da, vô cùng thần kì.

Lúc này, bên cạnh hồ nước có ba người đang đứng thì thầm to nhỏ:

-Lão quân, đã ba ngày trôi qua, tại sao để quân vẫn chưa tỉnh lại?

Người vừa lên tiếng là một nam nhân vận áo dài vàng sáng, trên áo thêu cừu long tranh châu, khuôn mặt như rồng như phượng, chính là Thiên đế đương nhiệm - Diệp Trầm Uyên không rõ đi đâu mấy ngày nay. Thái thượng lão quân ở bên cạnh vuốt chòm râu dài, khuôn mặt lộ ra nét dăm chiêu:

-Thương thể bên ngoài da của đế quân đều đã lành hết, chỉ là hồn phách cùng tiên nguyên tổn thương quá nặng. Nếu nội tạng đêm nay không tỉnh lại, e rằng sẽ rơi vào giấc ngủ ngàn năm...

Thiên đế rơi vào trầm ngâm, Ti mệnh tinh quân ở bên cạnh, nói:

-Những lần trước cũng là tu bổ phong ấn, tại sao lần này lại xảy ra chuyện?

"Vị Tử Dạ tên nhóc này, tiên nguyên đã không thuần khiết lại cưỡng ép dùng Kinh Tâm Thuật; kết quả hại người hại cả mình!"

Một đám mây lành đáp xuống trước cửa Đầu Suất minh cung, Tôn giả Ca Diếp thân hình gầy gò, khuôn mặt phúc hậu hiện từ ngực trên đám mây ấy. Trầm Uyên tiến lên trước một bước, khuôn mặt ngưng trọng nhìn tôn giả, hỏi: "Tôn giả Ca Diếp từ Tây Phương xa xôi đến đây, là có liên hệ đến chuyện của đế quân cùng thần muội ta?"

Ca Diếp mân mê đạo tràng trong tay, nét cười ở khóe miệng nhạt dần đi, nói: "Ta tới để truyền lời của Phật Tổ, mời chư vị đến Đại Lôi Âm Tự giác ngộ cõi mê, giải quyết vấn đề trước mắt..."

...

Đại Lôi Âm Tự ngàn hoa pháp phối, hương trầm vấn vít, tiếng chuông thanh thúy vang xa. Phật tổ cùng các vị La Hán nghiêm cẩn ngồi trên đài sen, tay chấp trước ngực, mắt nhắm nghiền nhập định. Thái thượng lão quân, Thiên đế cùng với Ti Mệnh tinh quân và Tôn giả Ca Diếp bước vào bên trong; Phật tổ dường như biết rõ, đôi mắt chậm chậm hé mở nhìn Ca Diếp gật đầu, rồi nhìn ba người còn lại mỉm cười. Ca Diếp quay sang nói với ba người: "Phật Tổ mời ba vị đến vườn bồ đề cùng đàm đạo..."

Đó là câu chuyện thật dài.

Từ thuở hồng hoang, Tam giới vẫn là một cỗ khí hỗn độn, vạn vật sinh linh đều giống nhau, không có chủng tộc, cũng không có thiện ác... Bề ngoài tuy có vẻ tốt đẹp, nhưng thực chất vì quá bình yên, nên vạn vật đều không biết cách tự bảo vệ bản thân. Tới khi tứ đại hung thú xuất hiện cắn nuốt sinh linh Tam giới, thì lòng người mới lâm vào hoảng loạn; lúc ấy một nam nhân từ trong dòng Bích Hải sinh ra, gánh vác sứ mệnh của trời đất, dùng Kinh Tâm Thuật tách cỗ khí hỗn độn ấy ra làm đôi, phân chia âm dương - vị ấy chính là Phụ Thần vĩ đại. Phụ Thần làm chủ phần khí dương - đặt tên là Thần giới, đó là năm Thiên Nguyên đầu tiên của Tam giới; một nửa cỗ khí hỗn độn còn lại không có chủ nhân, từ nỗi oán hận không cam tâm mà kết thành linh tính, sinh ra vạn vật bản tính hung hăng khát máu - đó là Ma giới thuở sơ khai. Sau này cũng trên dòng Bích Hải một nam nhân khác âm thầm sinh ra, mang trên người sứ mệnh tiên phong mở đường đưa Ma giới vào một trật tự, chờ đợi vị quân vương chân chính xuất hiện.

Phàm là thần nhân chân chính, đều sinh ra trên dòng Bích Hải linh thiêng; thần nhân không giống như thần tiên bình thường: thần không phân thiện ác; thần sinh ra để gánh trọng trách lớn lao mà thiên mệnh chỉ định cho đến khi sứ mệnh đó hoàn thành mới thôi. Tựa như Phụ Thần sinh ra để sáng tạo trời đất, lập ra Thần giới; Tử Dạ đế quân sinh ra để chấn hưng thần tộc, bảo vệ giang san muôn đời trường tồn phồn vinh; như Thần quân Trắc Huyền tọa trấn Nam Hoang, bảo vệ đầu nguồn linh khí trời đất chính là Côn Luân tiên sơn. Phụ Thần vĩ đại đã nằm xuống mấy chục vạn năm trước, trong tam giới chỉ còn tồn tại hai vị thượng thần viên cổ đại diện cho Thần giới...

Nhưng đừng quên, ngoài những vị thuộc Thần giới kia; Ma tộc cũng từng có một vị thần cho riêng mình - đó chính là Tuyệt đại Ma thần Quân Huyền Lăng - Nàng ấy là nữ chủ nhân đầu tiên cũng là duy nhất của Ma tộc, nhưng phúc mỏng phận bạc, đã nằm xuống sáu mươi vạn năm trước. Tam giới chỉ biết rằng, cái chết của nàng làm chấm dứt cuộc chiến Tiên - Ma kéo dài ngàn năm; còn những uẩn khúc mờ hồ phía sau, nào ai tò mò được?

Câu trả lời, chỉ người trong cuộc mới biết.

Đó chính là một bí mật, một trò lừa bịp nực cười suốt mấy chục vạn năm qua.

Đại chiến Tiên - Ma, mang danh nghĩa do Ma Thần khởi xướng; thực chất người kiên quyết phản đối đến cùng, lại chính là nàng ta.

Kết giới và phong ấn neo giữ trời đất bị tổn thương trong cuộc chiến Tiên - Ma năm ấy vốn không phải do bất kì người nào thuộc Thần tộc vạ lại; mà là do kẻ luôn bị cho là tội đồ - Tuyệt đại Ma Thần Quân Huyền Lăng - dùng thể chất Thanh Diệp Hồng Liên đặc thù của mình để hàn gắn, cuối cùng khi tuyệt bỏ mình, nằm lại giữa trời đất.

Những sự thật đau thương đó bị người ở lại lấp liếm bằng những định kiến muôn đời: rằng Tiên - Ma khác biệt, rằng Ma tộc dơ bẩn, rằng Ma tộc nào có thể làm ra chuyện tốt như vậy... Hay đáng thương hơn, chính là đem đoạn chuyện xưa ấy liệt vào cấm ngôn, đem tất cả những thứ liên quan đến việc làm vĩ đại của Ma thần lấp liếm tất thấy... Chỉ để xóa nhòa đi sai lầm của bọn họ.

Chỉ cần thừa nhận một câu, rằng bọn họ sai rồi, Ma tộc không chỉ có kẻ xấu, mà còn có người tốt...khó đến vậy sao?

Chỉ cần nói ra sự thật, để người đời sau ghi nhớ công lao của Ma thần, tưởng nhớ đến nàng...khó đến vậy sao?

Đúng, vô cùng khó; Đối với những kẻ sinh ra đã mang kiêu hãnh của Thần tộc - một tộc người cao quý, một tộc người mang lại phúc lành cho Tam giới, thì việc thừa nhận mình đã chịu ơn từ tộc nhân "hạ đẳng" như Ma tộc, khó biết mấy.

Vậy Ma thần, thực đã chết rồi sao?

Đúng, Ma thần đã chết thực sự, bản thể đã tiêu tán trong trời đất, trở về quốc độ của thần, không còn khổ đau, cũng không còn phần hận...

Nhưng...

Những ân ân oán oán này vẫn chưa dừng lại...

Có người, vì sự cố chấp của bản thân mà ngàn gian vạn khổ; đem bản mệnh án ký vốn ngủ sâu trong u minh của Ma thần trở về, dùng hồn độ linh khí của Côn Luân tạo cho án ký ấy một thân thể, với ý niệm trả lại cho Ma thần một cuộc sống bình yên, bù đắp lại tổn thương trong quá khứ mà nàng đã gánh chịu.

Lúc vị đế quân cao cao tại thượng kia thân thể nhếch nhác đầy máu ôm một đứa trẻ còn đỏ hỏn bọc trong chăn gấm đến trước mặt Phụ Thần, ngài đã biết, ân oán này một lần nữa kết lại, đan xen rối rắm, không tài nào thoát ra...

"Lưu lạc đến bước này, là nàng ta sai, hay chúng ta sai?"

"Là chúng ta hiểu lầm nàng ta, lưu lạc đến bước này, dù ai đúng ai sai, thì chúng ta vẫn phải bù đắp cho nàng ta..."

Từ đó bên cạnh Phụ Thần xuất hiện một tiểu nữ tử, cùng lớn lên với trưởng tử của ngài; được Phụ Thần chăm sóc, được cả đế quân lẫn thần quân bảo hộ. Sau này khi trưởng tử của Phụ Thần lên ngôi Thiên Đế, nàng liền trở thành tiểu nữ thần dưới một người trên vạn người, mang phong hào đế cơ, vinh quang vô hạn, cuộc đời hoàn toàn là một mảnh trời đẹp vui lòng người...

Cho đến ngày hôm nay...

Khách nhân trong vườn bồ đề bàng hoàng không tin vào những gì Phật Tổ vừa nói.

Thái thượng lão quân là lão tiên sống đã nhiều năm, đại chiến Tiên - Ma có biết tới, nhưng những uẩn khúc xung quanh câu chuyện này là lần đầu tiên ngài được nghe. Còn Trầm Uyên cùng Ti Mệnh thực kinh hoàng không nói nên lời; chuyện của người xưa, những thần tiên sinh sau đẻ muộn như họ căn bản không thể tưởng tượng nổi. Vậy là đến tận cùng, Ma thần vẫn còn tồn tại, lại còn người ngày đêm kề cận bọn họ, mà họ không hề hay biết?

Chuyện thế này, nói ra ở hoàn cảnh đây, chẳng khác nào sét đánh ngang tai.

Trong lòng Trầm Uyên tựa như sóng lớn cuộn cuộn, người hẳn hết lòng yêu thương suốt thời gian qua lại không phải tiểu muội ruột của hắn, mà là một người xa lạ có thân phận ghê gớm như vậy, nhất thời làm sao hắn chấp nhận nổi? Trầm Uyên hít sau một hơi, hướng mắt nhìn Phật Tổ về mặt không giữ nổi bình tĩnh: "Những lời người nói là thực ư?"

Phật Tổ mỉm cười, nói: "Trầm Uyên à, con có thể lựa chọn không tin, nhưng sự thật chỉ có một..."

"Nhưng sự thật thực khiến người ta kinh tâm động phách... Vậy Trầm Họa...à không, là Ma thần Quân Huyền Lăng, bây giờ đang ở nơi đâu?" Ti Mệnh tình quân rũ tay áo, tâm tình có phần dậy sóng nhưng cố gắng che giấu đi. Phật Tổ nhắm hờ mắt, chấp tay nói: "Thiện tai...người sinh ra nơi đâu, bây giờ sẽ trở về nơi đó..."

...

"Bây giờ người đã tin những gì ta nói hay chưa?"

Cuối cùng ta cũng nhận ra, nữ tử y sam nhuộm màu máu này chính là Ma thần thượng cổ, người đã ra đi mấy mươi vạn năm trước, người đã bao lần xuất hiện trong giấc mơ của ta, người mang khuôn mặt giống ta...

Ta nắm chặt vạt áo, trong lòng kinh hoàng vô hạn nhưng vẫn cố chống chế: "Ta là nữ thần Thiên tộc, huynh trưởng ta là Thiên Đế đương nhiệm! Ta

không phải bản mệnh ấn ký của nàng! Càng không phải là Ma thần chuyển thế!"

"Sự thật vốn chỉ có một mà thôi, nếu ngươi không tin, ngươi sẽ muôn đời trầm luân, chẳng thể vấn hồi, cũng chẳng thể giải thoát...Ta thừa nhận bản thân quá nhu nhược, nên mới chọn cách rời đi...Tất cả những ân oán này...cầu xin ngươi hãy quay về kết thúc tất thảy...cầu xin ngươi..."

Ma thần đột nhiên nhìn thẳng vào mắt ta, làn thu thủy của nàng sóng sánh một nỗi đau vô hạn; tựa như bất lực, tựa như không cam tâm...Ta bị cuốn vào đáy mắt nàng, tâm can bỗng chốc chùng xuống...Con mưa hoa dần thưa thớt héo tàn, trong khoảnh khắc đất trời ảm đạm, hồng liên cũng không thêm bùng nở...Ta hít sâu một hơi, ánh mắt dừng trên người Ma thần, bao nhiêu nghi hoặc cứ dồn nén trong tâm trí: "Vậy những người bên cạnh ta bao nhiêu năm nay...Phụ Thần, Trác Huyền và cả đệ quân nữa...tất cả đều là kẻ xấu, là bọn họ hại nàng chết? Là bọn họ lấp liếm cả Tam giới, biến cô thành kẻ xấu mấy chục vạn năm qua?!"

"Lưu lạc đến bước này, ai đúng ai sai đã không còn quan trọng nữa...Cũng không thể nói ai là kẻ xấu, ai là người tốt; tốt xấu đã không thể phân định rõ ràng..." _ Ma Thần dường như thở dài, ánh mắt dần thu lại, trở về yên lặng điềm tĩnh, không vui cũng chẳng buồn_ " Nhưng ta tin rằng, những gì hôm nay đều là sự sắp đặt của trời đất; sứ mệnh làm thần năm xưa của ta, ngày nay chuyển lên người ngươi...Dù sao đi chăng nữa, chuyện ngươi là bản mệnh ấn ký của ta là sự thật, ngươi không thể chối cãi...Sau này ngươi sẽ thấy ta chấp chương Ma giới, bảo vệ thần dân của chúng ta!"

"Mau trở về đi, đừng phí thời gian ở đây nữa!"

Ma Thần đột nhiên cao giọng, tay ngọc vươn ra điểm lên ấn đường ta...Ta lại thấy mình trôi nổi giữa ngân hà, không gian vô tận như muốn vùi lấp ta...Đốm sáng trên đỉnh đầu rõ hơn bao giờ hết, ta nghe có tiếng người kinh hô hoan hỉ...Tiếng quần áo cọ xát vào nhau loạt xoạt, tựa như có người tiến lại gần. Đột nhiên tay phải bị nắm lấy, ta cảm nhận được hơi ấm có phần quen thuộc...Người đó khẽ môi hôn lên tay ta, tuy xung quanh ồn ào, nhưng ta vẫn nghe được giọng nói như trong hư không vọng đến...

" Quân Huyền, ta chờ nàng đã lâu...cầu xin nàng hãy mau tỉnh lại..."

Ta gắng sức hé mở rèm mi, khuôn mặt một nam nhân liền hiện ra trước mắt...một đôi mắt, một ánh nhìn...Ta mỉm cười, đưa tay chạm vào má hắn, chậm chậm nói...

"A Nguyệt, đồ nhi bất tài của ngươi, đã trở về rồi đây..."

...

Quả cầu xanh lam xoay tròn giữa thiên điện, bên trong có một nam nhân nhắm nghiền mắt ngủ say. Thế nhưng cả trong lúc ngủ, người khác cũng cảm thấy y chẳng thoải mái chút nào, đầu mày nhíu chặt, bàn tay cũng nắm chặt, dường như phải chịu đựng một nỗi thống khổ tốt cùng trong mơ. Phật Tổ tay lần chuỗi hạt, ánh mắt nhìn y có bao nhiêu thương xót, cuối cùng người bóp nát chuỗi hạt trong tay hóa thành một dải bụi hòa vào trong quả cầu; khí lưu trong quả cầu chấn động biến thành một dòng chảy xanh lam rót vào thân thể người kia. Phật Tổ thu tay lại, chậm chậm nói: " Hy vọng Thủy Tinh Liên Châu sẽ giúp Tử Dạ hàn gắn tiền nguyên, để hắn sớm ngày tỉnh lại, tháo gỡ mối thất này..."

...

Từ ngày Ma thần nằm xuống, Ma giới đã thu liễm lại, Tam giới không còn nghe phong thanh chút gì về Ma tộc nữa. Thế nhưng không biết vì sao, nay Ma giới lại phát thiệp mời chư tiên khắp tứ hải bát hoang đúng đúng mười ngày nữa đến dự tiệc tại Thần Ma đảo của Ma giới.

Tiệc này của Ma giới mục đích là gì đây? Xưa nay Ma tộc nào phải kẻ hiếu khách?

Thần Ma đảo của Ma giới chẳng phải đã bị Tử Dạ để quân san bằng rồi sao? Đào đâu ra một Thần Ma đảo để bày biện yến tiệc nữa thế?

Khắp tứ hải bát hoang nghi hoặc đầy mình, quyết định đánh liều đến yến tiệc một phen. Hôm ấy là ngày rằm tính theo lịch hạ giới, chư tiên lũ lượt kéo đến ghé thăm Ma giới, cùng nhau chứng kiến một sự việc kinh hoàng quá sức tưởng tượng.

"Ta là Ma thần Quân Huyền Lăng, quân vương độc nhất của Ma tộc! Ngàn vạn năm qua Ma giới suy tàn điêu linh, nay từ tay ta sẽ phục hưng tất cả!"

Một nữ nhân xiêm y tiên diễm xuất hiện trên bầu trời Ma giới, khuôn mặt như ngọc tạc, phong thái như núi cao. Nàng ta cao giọng nói, ống tay áo không chậm trễ phát một cái, luồng sáng đỏ lập tức bao phủ không gian. Trong luồng ánh sáng ấy, tất cả những đồng đồ nát tàn tích của Thần Ma đảo bay lên, chớp mắt khôi phục lại hình dáng ban đầu; đền đài miếu mạo cùng Thần Ma tháp bảy tầng nguy nga tráng lệ hiện ra, mang theo uy khí trấn áp nhân tâm. Trong đám đông lập tức truyền ra mấy tiếng kêu la thất thanh:

" Người kia chẳng phải là đế cơ Diệp Trầm Họa hay sao?! "

" Tại sao nàng lại nhận mình là Ma thần? "

" Vậy ra bao nhiêu năm nay Ma thần vẫn chưa chết, mà Cửu Trùng Thiên đã che giấu nàng ta ư?! "

" Ma thần tái thế, Tam giới sắp loạn rồi! "

Trầm Uyên đứng trong đám đông, trầm mặc.

Ti Mệnh đứng trong đám đông, trầm ngâm.

*****

Đã cố gắng hết sức.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Người nói không đau, chính là người nói dối

Có người từng hỏi ta, người có biết đau lòng là gì hay không?

Biết chứ, đương nhiên biết.

Nhưng đau nhiều thành quen, đối với những quá khứ kia, ta đã không còn cảm thấy khổ sở như lúc đầu nữa.

Cho đến khi gặp được người đó.

Ta chẳng ưa gì nàng ta.

Nàng ta cho rằng mình mang phong hào là Thần, thì có thể ngang hàng với thần nhân Thiên giới hay sao? Trên đời này, ngoài Thần tộc chân chính ra thì tất cả đều là lũ ô hợp, dơ bẩn!

Nàng ta cho rằng với năng lực hạ đẳng của mình thì có thể vãi được trời, điều mà thần nhân Thiên giới cũng không làm được? Nàng ta lấy đâu ra tự tin đó vậy?

Trác Huyền cũng đã từng nói, ta là một người quá cực đoan, sớm muộn cũng sẽ hối hận. Ta đều bỏ ngoài tai, trên đời này, chưa có chuyện gì khiến ta phải hối hận.

Vậy mà khi chứng kiến nàng ấy vô lực rơi xuống giữa trời đất, trong lòng ta lại cảm thấy như nha trùng phế phủ, đau đớn như ai xé tan cả tim gan. Quân Huyền Quân Huyền, ta thực sự đã làm sai rồi sao, Quân Huyền...

Ta phải làm gì để chuộc tội của mình đây, Quân Huyền...

Thời gian ấy ta gần như hóa ma, đã thương người khác trở thành thói quen của ta, hết như thời còn là thủ lĩnh Tây Hoang. Hình bóng của nàng ám ảnh trong tâm trí ta, mỗi lúc nhắm mắt, ta đều nhìn thấy bóng lưng cô độc của nàng... Mỗi lúc tỉnh dậy, ta đều đau thấu tâm can...

Quân Huyền, ta không biết bản thân đối với nàng là loại tình cảm gì, nhưng ta thực sự muốn gặp lại nàng lần nữa, Quân Huyền...

Dù đau đớn thế nào,

Dù khó khăn ra sao,

Ta cũng nhất định tìm được nàng.

...

Cuối cùng, ta cũng tìm được nàng.

Vì sao đến bây giờ ta mới biết, nụ cười của nàng, lại có thể đẹp như vậy.

Vì sao trước đây ta không thể cùng nàng ngắm trọn xuân hạ thu đông.

Quân Huyền... không đúng, nàng là tiểu Trầm Họa, là thần nữ Thiên Giới; Từ Dạ ta nguyện dùng tính mạng của mình bảo hộ nàng hết cuộc đời này, cho đến khi sức cùng lực kiệt, cho đến khi ta thần quang vũ hóa, biến mất trong thiên địa này...

Đời này ta đã làm sai một lần, cũng đã trả giá quá đắt; nhưng ta ngàn vạn lần không ngờ lại có lần thứ hai.

Thực ra tám phong ấn kia từ ngày Quân Huyền vạ lại đã nhận nàng là chủ nhân, về sau mỗi lần tu bổ đều phải dùng máu huyết Ma Thần chính thống để tẩy rửa. Nghi lễ hiến tế này cần ba người chúng ta, ta lợi dụng Thiên đế cùng pháp thuật của mình tạm thời gọi ra thần tính của Quân Huyền, để nàng đem máu mình nhỏ lên phong ấn. Nhưng ta không ngờ được ma khí trên phong ấn lại gọi oán khí đến, cục diện trở nên rối loạn; nếu ta không dùng Kinh Tâm Thuật, chúng ta sẽ bị giam nhốt đến chết.

Nhưng nếu dùng Kinh Tâm Thuật, với thể chất Ma thần chưa đóng lại của Trầm Họa, nàng cũng sẽ chết!

...

Ta đã ngủ qua bao lâu?

Mông lung mờ ảo, không biết nơi đâu là bến bờ.

Quân Huyền, ta muốn gặp nàng.

Linh tê chưa dứt, nàng vẫn còn đợi ta, đúng không?

Ngủ đủ rồi, bây giờ ta phải tỉnh dậy đi tìm nàng ấy thôi.

Chỉ hy vọng, trong lòng nàng, còn chứa một chỗ nhỏ nhoi cho ta...

...

Ma giới đường xá tấp nập, người người hoan hỉ, thần thái như muốn bay lên; nguyên nhân chủ yếu là vì thần nhân chân chính của Ma giới đã trở về, thi triển pháp thuật vô thượng bổ cứu Ma giới, khiến cảnh đồ nát điều linh khôi phục, trả lại giang sơn gấm vóc tươi đẹp cho bá tánh. Lúc này Ma thần vĩ đại của bọn họ đang ở trong Thần Ma điện, cùng với tiền Tể tướng Tế Ti viện - Huyền Nguyệt - cũng chính là vị mà chúng ta gọi là Thần quân Trác Huyền chủ nhân Nam Hoang đây.

"Năm xưa ta hỏi ngươi có phải cố nhân hay không, ngươi còn một mực chối bay chối biến! Bây giờ mò đến tìm ta, muốn gì đây, hử?" Ma thần tuy lời lẽ không thân thiện, nhưng trên mặt đều là nét cười, không nhìn ra chút giận dữ nào. Huyền Nguyệt bên cạnh cũng cười nói: "Lúc ta rời đi khẩu khí lớn như vậy, nếu ngươi vừa hỏi đã thừa nhận, không phải mất mặt lắm sao?"

Ma thần phát áo đứng dậy, chải cài tóc va vào nhau leng keng, càng làm tôn lên vẻ xinh đẹp tuyệt trần của khuôn mặt: "Ta thực tò mò, năm xưa đến tột cùng ngươi đã đi đâu làm gì? Tại sao lại biến thành bộ dạng nửa tiên nửa ma thế này? Tại sao lại làm khuôn mặt ngươi biến đổi thành như vậy, khiến ta năm đó không nhận ra ngươi!"

Huyền Nguyệt nằm uòn ra ghế, điệu bộ rõ ràng là không muốn kể: "Cái chuyện này mà kể ra, khẳng định ba ngày ba đêm cũng không xong! Ngươi chỉ cần biết đã xảy ra vài chuyện, khiến ta bị biến đổi thể chất, khuôn mặt cũng biến đổi theo; sau đó ta thấy khá nhàm chán, cuối cùng tập hợp những tinh linh dưới chân núi Côn Luân, lập ra quốc gia, dạy bọn họ tu tiên, cuộc sống cũng không tính là cô độc. Cho đến ngày đại chiến Tiên - Ma năm đó..."

"Quân Huyền, năm ấy, ta thực sự lo cho cô..."

"Haiz..." Ma thần bĩu môi thờ dãi "Chuyện xưa đó ngươi cũng đừng bắt ta nhắc lại, chúng ta chỉ nói chuyện hôm nay thôi có được không đây?"

"Được được..." Huyền Nguyệt đầu hàng, khuôn mặt dần trở nên nghiêm trọng "Quân Huyền, bây giờ nếu cô muốn tiến đánh Thần tộc, năm mươi vạn đại quân đã tập kết ở Bắc Thần giới, chỉ đợi quân lệnh phát ra mà thôi!"

Quân Huyền Lặng trần trối nhìn hần, trong đáy mắt có bao nhiêu ngỡ ngàng, bao nhiêu bàng hoàng: "Tiến đánh Thần giới? Tại sao phải tiến đánh Thần giới?!"

"Quân Huyền, cô không muốn để bọn họ phải trả giá vì hành động sai lầm năm xưa với cô sao?!" Huyền Nguyệt thực không hiểu nổi, bao nhiêu năm nay hần luôn dõi theo nàng, chờ đợi ngày nàng tỉnh lại; để chính miệng nàng nói: nàng muốn trả thù Thần tộc, trả thù những kẻ vô ơn bạc nghĩa kia, những kẻ nhẫn tâm nhìn nàng chết... Nhưng về mặt kia của nàng là sao đây?

Quân Huyền cắn môi, trong một khoảnh khắc, nàng đã do dự.

"Quân Huyền à Quân Huyền, có ai từng nói cô quá mềm lòng, quá thương người hay chưa? Cô hãy nhớ lại đi, năm xưa bọn họ đã đối xử với cô thế nào? Bọn họ chỉ toàn hạ nhục Ma tộc chúng ta! Nếu bọn họ có thể đối xử với chúng ta tốt một chút, công bằng một chút, thì làm gì có chuyện chúng ta ngày đêm nung nấu ý định muốn loại bỏ họ?" Huyền Nguyệt tiến lại gần nắm lấy tay nàng, bàn tay hần rất ấm rất ấm, khiến nàng không nỡ buông ra...

"Nếu ta tiến đánh Thần giới, chẳng phải càng chứng minh chúng ta thực sự xấu xa sao?"

Huyền Nguyệt siết chặt tay nàng, để nàng đối mặt với mình, nói: "Quân Huyền, cô phải phân định rõ, đây không phải chúng ta xấu xa, mà bọn họ ép chúng ta xấu xa! Bọn họ một mực nói chúng ta muốn thôn tính Thần giới, vậy chúng ta xua quân xâm lược cho vừa lòng bọn họ!"

Ánh mắt bọn họ chạm vào nhau, Quân Huyền vội vàng cúi đầu, nói: "Ta thực sự không biết bản thân ta có muốn vậy hay không? Ta sợ một lần nữa sinh linh đồ thần, giang san Ma tộc lâm vào kiếp nạn..."

Huyền Nguyệt thờ dãi buông tay nàng, trong lòng có chút hụt hẫng. Hần lấy từ trong người ra một thẻ ngọc trao vào tay Ma thần, nói tiếp: "Ta cho cô thời gian suy nghĩ, khi nào thông suốt hãy truyền ý niệm vào mảnh ngọc này... Ta ở Bắc Thần giới đợi cô, đánh hay không đánh... dù cô chọn lựa thế nào, ta cũng sẽ ủng hộ..."

Nói đoạn Huyền Nguyệt xoay người bước ra khỏi Thần điện, Quân Huyền nhìn theo bóng lưng kia, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ cũng chẳng thể thoát

nên lời...Huyền Nguyệt đột nhiên xoay người, ánh mắt ngắm nhìn Quân Huyền thêm một lần nữa, chậm chậm nói...

" Quân Huyền, cô hãy nhớ rằng, tất cả những việc ta làm, đều chỉ mong muốn cô được hạnh phúc..."

Hạnh phúc? Hạnh phúc là chi?

Đối với nàng giờ phút này, hạnh phúc là một thứ xa xỉ biết mấy.

Kiếp này, quãng thời gian tươi đẹp nhất của nàng, có lẽ là khi sống ở Thần Sơ cung, uống rượu chè chén, chơi đùa cùng huynh trưởng, tám chuyện trên trời dưới đất với Ti Mệnh, ngày tháng cứ bình thản mà trôi qua, không có gì khiến nàng phải buồn khổ...

Nhưng đã quá muộn rồi.

Trên đời này không còn Diệp Trầm Họa nữa.

Thực sự trong một giây phút, nàng đã cảm thấy hận người kia thấu xương...Năm xưa nàng đã muốn chết, tại sao còn mang nàng trở về, để hôm nay mọi chuyện trở nên tồi tệ thế này? Nàng thà rằng mình chưa từng tồn tại, như thế còn tốt hơn để nàng mơ một giấc mộng đẹp, sau đó nhắm mắt cho nàng một cái tát đau điếng, buộc nàng tỉnh dậy đối mặt với những đau đớn này?

Để quân ơi để quân, ngài muốn bù đắp lỗi lầm của ngài, mà lại để ta đau lòng thế này sao?

Cầm thẻ ngọc trong tay, chất ngọc lạnh lạnh thấm vào lòng khiến tim gan nàng cũng buốt lạnh...Để quân à để quân, nếu ta xâm lược Thần giới của ngài, ngài sẽ lại coi ta như kẻ xấu xa đúng chứ? Nhưng nếu ta không làm gì cả, nỗi uất ức của ta biết xả vào đâu đây? Ngài nói xem, ta phải làm sao mới tốt? Quân Huyền siết chặt thẻ ngọc, năm mươi vạn đại quân có đủ làm ngài khôn đôn chưa, Từ Dạ?

...

Năm Thiên Nguyên thứ năm mươi vạn lẻ hai năm tám tháng, tin tức năm mươi vạn quân Ma tộc xuất hiện ở biên giới phía Bắc Cửu Trùng Thiên truyền về; chư tiên rung động tâm can, Thiên đế triệu tập triều hội khẩn cấp...còn vị ở cung Đại Từ Minh kia đã sớm chạy đến Ma giới.

Cửa điện mở rộng, trước thềm xuất hiện một nam tử mặc trường bào trắng thuần, tóc xoắn tung bay, dung mạo cao quý như thiên tiên. Người đó, chính là Từ Dạ đế quân. Ma thần đang uống trà, lời nói khách khí: "Ma giới chúng ta từ khi nào có cái vinh hạnh được đế quân ghé thăm vậy?"

Để quân môi mông không còn sắc máu, nét mặt vô cùng nhợt nhạt, trọng thương chưa khỏi hẳn đã bôn ba chạy đến đây. Ngài ấy bề ngoài thông thả bước vào, nhưng vừa nhìn thấy Ma thần đứng đó trong lòng liền dậy sóng, lời nói thoát ra khỏi miệng có chút rung: " Trầm Họa...Nàng...đã quên mất ta rồi?"

Ma thần rũ tay áo, trên mặt chính là nét cười khách khí vô cùng: " Để quân chớ nói vậy, ngài nổi danh Tam giới, nắm trog tay quyền sinh sát vương triều phàm giới; Bản thần ta nào dám quên mất ngài?"

"Ta không cần nàng nhớ ta là ai!" _Lòng ngực đế quân phập phồng kịch liệt, dường như đang cố kìm nén cảm xúc _ " Ta cần nàng nhớ mối quan hệ của chúng ta, nàng còn nhớ không?!"

"Chúng ta là mối quan hệ gì vậy?" _ Ma thần mỉm cười _ " Để quân vốn khinh thường không thèm kết giao với Ma tộc dơ bẩn bọn ta sao? Nay ngài lại nói chúng ta có mối quan hệ gì đó, chẳng phải quá nhục cười rồi sao? Thứ lỗi Quân Huyền ta không biết trả lời đế quân ngài thế nào..."

Trong đại điện rộng lớn như vậy, chỉ có hai người bọn họ: Ma thần mỉm cười thông dong; tựa như người ngoài cuộc; Chỉ có đế quân từ khi bước vào đã tha thiết nhìn Quân Huyền, dường như sợ rằng sơ sẩy chút ngài ấy sẽ đánh mất nữ nhân này lần nữa. Đế quân túm vạt áo ho khan, nói: " Trầm Họa..., ta còn nhớ lúc ta nói thích nàng, nàng đã nói chúng ta hãy thử xem...Hơn nữa linh tề chưa dứt, nàng không thể nào quên ta như vậy được!"

Ma thần quay ngoắt người, vạt áo đỏ thắm bung xõa trên mặt đất như một bông hoa máu; ống tay áo vung lên, chính là bộ dạng nộ nóng đuổi khách: " Lúc đó ta nói chúng ta thử xem, bây giờ thử xong rồi, bản thần chính là không ưa cái bản mặt nhà ngươi! Mau cút về Thần giới cao quý của ngươi đi!"

"...Trầm Họa..."

"Đừng kêu ta Trầm Họa! Ta là Ma thần Quân Huyền Lăng, người chấp chương Ma giới! Bao nhiêu năm nay ngươi lừa gạt đủ rồi, bây giờ vẫn còn muốn lừa gạt tiếp sao?!"

Từ Dạ đế quân cắn chặt môi, giọng nói tuy yếu ớt vô lực, nhưng vẫn trầm ổn lạ thường: "Nàng không phải Ma thần, không phải người Ma tộc! Năm đó nàng đã lập lời thề phá bỏ tu vi, từ chối Ma tịch; từ giây phút ấy nàng đã đứng ngoài Tam giới, không thuộc bất cứ tộc nhân nào! Sau này chính ta dùng linh khí tạo ra thân thể cho nàng, nàng chính là Thần tộc chân chính! Nàng với Ma thần kia, hoàn toàn không phải một người!"

Ma thần im lặng thật lâu, nhìn vào mắt đế quân, nàng thấy rõ rằng một sự tuyệt vọng vô hạn nhấn chìm cả về dừng đọng mọi ngày của chàng. Ánh mắt ấy nói rằng, những lời chàng nói đều không có nửa phần giả dối. Đột nhiên nàng bật cười, nụ cười có ba phần thương hại, bảy phần trào phúng..

"Thế nào? Chỉ dựa vào lời ngươi nói thì làm được gì? Tam giới đều đã biết Ma thần tái thế, Ma tộc phục hưng, Thần giới các ngươi còn đang nom nớp lo sợ ta đưa quân xâm lược Cửu Trùng Thiên kia kìa!" _ Ma thần tiến lại gần đế quân, ngón tay vuốt ve chiếc cằm đã lún phún râu của chàng _ " Cho dù đúng như lời ngươi nói, bọn họ cũng sẽ không tin! Bọn họ chỉ biết si và Ma tộc dơ bẩn xấu xa mà thôi! Vậy thì ta cho bọn họ xem người xấu xa dơ bẩn

sẽ làm ra chuyện tốt đẹp gì!"

"Ta sẽ giải thích, ta sẽ không để bọn họ hiểu lầm nàng! Trầm Uyên cũng đứng về phía nàng mà!"

"Giải thích? Haha, hay cho hai chữ giải thích!" _ Quân Huyền buông ngón tay khỏi khuôn mặt người kia, lửa giận mong manh nhen lên trong mắt _ "Nếu ngày xưa các người không che giấu sự thật về Tiên - Ma đại chiến, thì ngày nay cần chi giải thích? Thề diện ư? Đối với Thần tộc các người, thề diện to lớn tới mức đấy? Đối với người, thề diện còn to hơn cả sự thật?!"

Để quân cúi đầu im lặng, lần đầu tiên Quân Huyền thấy kẻ cao ngạo như người cúi đầu, dường như vô cùng hối hận vô cùng đau đớn...

Để quân à để quân, ta vốn đã nói, ngài nhất định sẽ vì sự cố chấp của ngài mà hối hận khôn nguôi...

"Cho nên, nàng lựa chọn đem quân tiến đánh Cửu Trùng Thiên sao, Quân Huyền?" _ Để quân ngẩng đầu nhìn Ma thần _ "Nàng đã quên mất sứ mệnh của thần là gì sao? Chúng ta là người bảo hộ, không phải là kẻ hủy diệt!" Ngài ấy nồn nóng nắm lấy tay Quân Huyền Lãng, nói tiếp: "Cửu Trùng Thiên là của Trầm Uyên huynh trưởng của nàng, nàng thực sự nhẫn tâm phá hỏng những gì huynh trưởng nàng dùng cả cuộc đời để bảo vệ?"

Ma thần im lặng.

"Quân Huyền, ta biết nàng hận Thần giới, ta biết nàng hận ta, ta biết trong lòng nàng có bao nhiêu uất ức... Vậy nàng cứ trút hết lên ta đi, tất cả đều để ta gánh chịu đi, dù nàng muốn mạng của ta, ta cũng tuyệt không từ nan!" Bàn tay ngài siết chặt, tựa như muốn bóp nát bàn tay ngọc ngà kia, trong ánh mắt ngập tràn bi thương...

"Ta tự có lựa chọn của ta, dù ngài có nói thêm nữa, cũng không thể thay đổi được đâu..." _ Ma thần gạt tay người kia ra, nói tiếp _ "Ta thực lòng nhìn không nổi bộ mặt của đế quân ngài, ngài vẫn nên đi đi, có được không?"

Để quân nhìn nàng từng ngón từng ngón gỡ bàn tay ngài ra, trong lòng như chết lặng. Nàng ấy đã không còn là tiểu Trầm Họa năm xưa nữa; tiểu Trầm Họa mà người ngày đêm thương nhớ, tiểu Trầm Họa vui buồn đều thể hiện ra mặt... Thì ra nàng ấy, cũng có thể tuyệt tình tàn nhẫn đến như vậy...

"Trầm Họa... dù thế nào ta cũng muốn nàng được hạnh phúc... Nếu lựa chọn này khiến nàng hạnh phúc, ta thực không còn gì để nói..." Từ Dạ khép rèm mi xoay người bước ra khỏi thần điện, bóng lưng ấy có chút cô đơn, có chút đáng thương, cũng có chút không đành... Quân Huyền Lãng vẫn đứng ở đó, lúc đế quân lướt ngang qua, không ai nhìn thấy bàn tay dưới ống tay áo của Ma thần siết lại, dường như cố ngăn cản bản thân đưa tay níu lấy người kia...

Đừng quay đầu lại.

Xin người đừng quay đầu lại.

Ta sợ rằng khi người xoay người nhìn ta, ta sẽ không giữ được sự kiên định ban đầu của mình...

Đại quân Ma tộc tập kết ở biên giới phía Bắc Cửu Trùng Thiên gần một nghìn năm, tuy không tiến đánh, nhưng người ta vẫn thấy bọn họ luyện binh ngày đêm, khí thế như bất cứ lúc nào cũng có thể tiến quân xâm lược. Cửu Trùng Thiên cũng gấp rút thao luyện thiên binh, bồi dưỡng chủ soái, trao cho Đông Phương chiến thần quyền điều phối chín đạo quân tinh nhuệ bảo vệ cửa Bắc Thần giới, sống chết không để bất cứ Ma tộc nào đặt chân lên Cửu Trùng Thiên. Ma giới cùng Thần tộc giữ thế giằng co suốt thời gian đó, khiến lòng người mệt mỏi rã rời.

...

Năm Thiên Nguyên thứ năm mươi một vạn, năm mươi vạn đại quân Ma tộc rút khỏi biên giới phía Bắc Cửu Trùng Thiên; Thần giới lại một phen rung động không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Quân Huyền Lãng cùng tiền Ti trưởng Tế ti viện Huyền Nguyệt ngồi trên đỉnh Côn Luân thưởng trà; mười dặm bạch liên ánh lên sắc trắng tang thương, tuyết đọng trên kết giới phản chiếu ánh mặt trời le lói buổi chiều tà; Huyền Nguyệt nhấp một ngụm trà, từ tốn nói: "Quân Huyền à Quân Huyền, cô cuối cùng vẫn bị sự mềm lòng của bản thân đánh bại..."

Quân Huyền Lãng mỉm cười, ánh mắt chăm chú nhìn nước trà màu ngọc lục bảo trong trong chén, nói: "Người nói sai rồi, lần này phải là ta thắng chứ? Có thể khiến bọn họ lo lắng đến mệt chết đã là một thắng lợi lớn rồi!"

Huyền Nguyệt cũng bật cười, nói: "Cô tưởng ta sẽ tin vào những gì cô nói sao? Kẻ đó đến tìm cô, cầu xin cô những gì, có thể nói cho ta nghe không?"

Nét cười bên khóe miệng nàng càng sâu, Quân Huyền ngẩng đầu nhìn người đối diện, nói: "Nếu là chuyện ta muốn làm thì chẳng kẻ nào cản được đâu; Sở dĩ ta không tiến đánh Cửu Trùng Thiên, vì ta chợt ngộ ra một điều..."

"Là điều gì?"

"Huyền Nguyệt người đã từng nghĩ, tại sao ta có thể dễ dàng chấp nhận để người quay lại bên ta, trong khi ngày xưa ta với người từng không đội trời chung?" _ Ma thần rời khỏi chỗ ngồi, tùy ý đi vài vòng quanh đỉnh hóng mát giữa hồ sen, không nhanh không chậm nói: "Năm xưa còn trẻ tuổi không hiểu chuyện, cứ nghĩ người đối xử tệ bạc với ta, nên ta mới lấy đi tính mạng người; Sau đó ta chợt nghĩ thông suốt, là vì ta luôn tâm niệm dựa dẫm người, nhưng người lại muốn dạy ta tự đứng trên đôi chân chính mình; chúng ta chung quy lại vì không hiểu nhau nên mới tàn sát lẫn nhau, kết nên mối thù không đội trời chung. Trải qua bao vật đổi sao dời, người lại dùng một hình hài khác đến bên cạnh ta, cho ta ấm áp, làm ta rung động... Cùng một người, nhưng xuất hiện ở những thời điểm khác nhau, sẽ có những cảm nhận khác nhau... Ta đối với người bây giờ, chính là không còn cảm giác phẫn hận như xưa, nên mới có thể thần nhiên đón nhận người..."

"Chuyện này và chuyện cô ra lệnh thu quân thì liên quan gì đến nhau?" Huyền Nguyệt đặt chén trà xuống bàn bạch ngọc, buồn bực chống cằm nhìn theo bóng dáng Ma thần; Nữ nhân này sau khi tái sinh tâm tư thực khó đoán, hẳn đã không còn hiểu nỗi trong lòng nàng nghĩ gì nữa... Quân Huyền Lăng nhìn xa xăm, thờ dài nói: "Đương nhiên liên quan chứ...Như ta hôm nay đã không phải ta của năm xưa...Bãi bể nương dâu, lòng người thay đổi...Tuy ban đầu ta thực có chút kích động muốn trả thù, nhưng mọi chuyện đều đã chìm trong màn sương kí ức mờ mịt, có giết hết bọn họ cũng chẳng còn gì sung sướng vui vẻ nữa. Tất cả đều đã qua rồi, vậy cứ để nó qua đi; Nếu lòng cứ mang chấp niệm không thể buông xuống, chỉ làm ân oán chồng chất không thể cởi bỏ, cuộc sống phiền muộn như vậy ta thực không chịu nổi..." _Ma thần bắt lực vỗ trán cười xòa _ "Cũng có thể do ta được dung dưỡng ở Thần giới quá lâu, tâm tính thay đổi trở nên nhu hòa; mấy chuyện thị phi như đánh nhau ta không làm nổi!"

"Vậy có gì đây đưa cả nghìn năm không chịu thu binh?"

"Vì ta muốn cho bọn họ biết, xâm lược là chuyện dễ dàng, chỉ là ta khinh thường không thêm làm mà thôi!" _ Quân Huyền lại mỉm cười, nhưng nét cười có phần giả hoạt hơn nhiều _ "Hơn nữa dù ta không phát động chiến tranh, thì Thần giới cũng đã vì chuyện để cơ Diệp Trầm Họa là Ma thần tái sinh mà rối ren lắm rồi, không tin người cứ đợi mà xem!"

...

Chuyện để cơ Diệp Trầm Họa là Ma thần thượng cổ sống lại trở thành chủ đề bàn tán suốt thời gian đó. Nghe nói Thiên Đế đã mấy lần đến Ma giới muốn gặp nàng, nhưng đều bị từ chối ngay ngoài cửa lớn. Cho đến năm Thiên Nguyên thứ năm mươi một vạn tám nghìn hai trăm năm, có lẽ vì quá mệt mỏi vì sự quấy rầy của Diệp Trầm Uyên, Ma thần đã dùng thuật pháp vô thượng phong kín đường vào Ma giới; từ nay hai giới Thần, Nhân không thể đặt chân vào Ma giới được nữa; con dân Ma tộc cũng không thể đặt chân ra ngoài được nữa.

Năm Thiên Nguyên thứ năm mươi hai vạn, Thiên Đế chẳng hiểu tại sao thần trí không được tỉnh táo, trong lúc mơ hồ đều kêu tên "Trầm Họa...Trầm Họa...". Ti Mệnh tinh quân biết Thiên Đế là thương nhớ em gái đến phát điên, nhưng cửa vào Ma giới đã không mở được nữa, hẳn cũng vô phương mang em gái đến cho người. Về phần Từ Dạ đế quân, đã mấy ngàn năm nay, Ti Mệnh không còn thấy ngài ấy bước ra khỏi Đại Từ Minh cung nữa bước. Ti Mệnh nghĩ thế nào cũng không hiểu được, những con người này tại sao phải dày vò nhau đến như vậy, kẻ nào cũng đều chẳng vui vẻ gì, nhưng lại không chịu gặp mặt nhau?

Hắn vĩnh viễn không hiểu được, tất cả vốn đã kết thúc, quyết tuyệt vội vã, không để ai có cơ hội vặn hỏi.

Đêm mùa hạ nóng bức, con gió nặng nề lùa qua rừng trúc tía héo rũ lụi tàn, như chính tâm trạng ngổn ngang của chủ nhân nó...Đế quân đứng bên hồ nước, bên trong hồ hồng liên nở rộ, nhưng ngài vĩnh viễn đã không thể tìm thấy đóa hồng liên biết nói biết cười năm xưa...

Tất cả, chung quy lại đều đã sai đến mức vô phương cứu chữa.

...

Thời gian như mây bay, tháng ngày như nước chảy, mười bảy năm Thiên Nguyên nữa lại trôi qua. Thiên Đế Diệp Trầm Uyên vì thương tâm quá độ mà vũ hóa, Tam giới thương tiếc, đề tang nghìn năm.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Lịch Kiếp, Dây Dưa Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.